# ARSEN LÜPEN
## Herlock Sholmes'e Karşı

**Maurice Leblanc**

KAPRA
YAYINCILIK

## Maurice Marie Émile Leblanc

Fransa'nın Rouen bölgesinde, 1864 yılında doğdu. Babası, gemi inşaatlarında çalışan bir demirciydi, ev hanımı annesiyse Normandiya'nın köklü ailelerinden birine mensuptu. Leblanc, Rouen'deki lise eğitiminin ardından hukuk okumak için Paris'e gitti. Bu sırada *Figaro*, *Gil Blas* ve *Echo de Paris* gibi gazetelerde polis muhabiri olarak çalıştı. Suç dünyasından fazlasıyla etkilenen Leblanc, dedektiflik romanları yazmak için eğitimini yarım bıraktı. 1893 yılında yayımladığı ilk eseri *Une Femme* [Bir Kadın], ortalama bir başarı elde etti. Beş yıl sonra Marie-Ernestine Lalanne isimli bir kadınla evlendi fakat bu evlilik yalnızca dört yıl sürdü.

Leblanc'ın ilk yazıları, dönemin ünlü yazarlarından Guy de Maupassant ile yakın aile dostları Gustave Flaubert'in etkilerini taşıyordu. Süreli yayınlar için uzun yıllar makaleler ve haberler kaleme almasının ardından, kırklı yaşlarında, kendisine gerçek bir ün sağlayacak Arsen Lüpen hikâyelerine başladı. *Je Sais Tout* dergisinin genel yayın yönetmeni Pierre Laffitte, kendisinden o dönem fazlasıyla popüler olan Sherlock Holmes veya A. J. Raffles gibi bir karakter yaratmasını istedi. Leblanc ise bu adalet yanlısı isimlerin tam aksine, başkahramanını bir hırsızın teşkil ettiği suç öykülerini tercih etti. Daha sonraları *Kibar Hırsız Arsen Lüpen* başlığı altında toplanacak bu öykülerden ilki 1905 yılında yayımlandığında büyük bir beğeniyle karşılandı. Yazarın bundan sonraki altmışa yakın romanı ile kısa öyküsünde farklı rollerde kendine yer bulacak Arsen Lüpen, Leblanc'ı tam yirmi beş yıl boyunca meşgul edecek ve "Fransız Conan Doyle" lakabını edinmesini sağlayacaktı. Yazar, her ne kadar başka konularda, başka türde eserler kaleme aldıysa da hiçbiri Arsen Lüpen kadar ilgi görmedi. Bu beklenmedik başarının baskısı nedeniyle kendini huzursuz hisseden yazar, bir keresinde "Lüpen beni gittiğim her yerde takip ediyor. O benim değil, ben onun gölgesiyim," demiştir.

Maurice Leblanc, edebiyat alanındaki başarısından dolayı 1912 yılında şeref madalyasına layık görüldü. Bundan sonraki yıllarını, Passy bölgesinde bulunan evinin bahçesinde yazarak geçirdi. 1941 yılında, ailesiyle birlikte Alman işgalinden kaçmak için Fransa'nın İspanya sınırındaki Perpignan şehrine geldi ve 6 Kasım tarihinde, burada hayatını kaybetti.

*Marcel L'Heureux'ye,*
*Bir sevgi göstergesi olarak.*
M.L

# BİRİNCİ BÖLÜM
# SARIŞIN KADIN

## 1
## 514 Numaralı Piyango Bileti

Geçen yıl 8 Aralık’ta, Versay Lisesi matematik öğretmeni Bay Gerbois, bir antika dükkânındaki onlarca eşyanın arasından çekmecelerinin bolluğu nedeniyle hoşuna giden maun ağacından yapılmış küçük bir yazı masası buldu. Kendi kendine, “İşte, Suzanne’ın doğum günü için aradığım şey!” dedi. Kısıtlı gelirinin sınırları içinde kızını mutlu etmeye çabalayan Bay Gerbois, pazarlık ederek altmış beş frankta anlaştı. Teslimat için adresini vermek üzereydi ki antika yığınlarını inceleyen, zarif giyimli genç bir adam aynı masayı göstererek fiyatını sordu.

Tüccar, “O satıldı.” dedi.

“Ah! Sanırım bu beyefendiye, değil mi?”

Bay Gerbois başıyla selam verip dükkândan ayrıldı. Öylesine seçkin bir beyefendinin dikkatini çeken masayı satın almaktan mutluydu fakat daha on adım atmamıştı ki genç adam elinde şapkasıyla ona yetişerek müthiş bir nezaketle şöyle dedi:

“Çok özür dilerim, beyefendi. Münasebetsiz bulabileceğiniz bir soru soracağım. O yazı masasını özel bir amaç için mi satın aldınız?”

“Hayır. Bazı fizik deneylerim için uygun bir şey arıyordum.”

“Demek sizin için fazla değeri yok.”

“Bilakis, uzatmayın lütfen.”

“Antika olduğu için aldınız belki de?”

“Kullanışlı olduğu için aldım.”

“Öyleyse hem onun kadar kullanışlı hem de daha iyi durumdaki bir başkasıyla değiştirmeye razı gelirsiniz, değil mi?”

“O da iyi durumda, takasa lüzum görmüyorum.”

“Yine de...”

Bay Gerbois, sabırsız ve çabuk öfkelenen biriydi. Bu yüzden soğuk bir tavırla devam etti:

“Beyefendi, lütfen daha fazla ısrar etmeyin.”

Yılacak gibi görünmeyen yabancı, Bay Gerbois'nın karşısına dikildi.

"Ne kadar ödediniz bilmiyorum ama iki katını teklif ediyorum."

"Hayır."

"Üç katı?"

Sabrı taşan Profesör, "Ah! Yeter artık!" diye bağırdı. "Satılık değil dedim!"

Genç adam, Bay Gerbois'nın kolayca unutamayacağı bir tavırla gözlerini dikip baktıktan sonra tek kelime etmeden, hızla uzaklaştı.

Yazı masası bir saat sonra, Profesör'ün Viroflay yolundaki küçük evine getirildi. Hemen kızını çağırdı.

"Bunu sana aldım Suzanne, umarım beğenirsin."

Suzanne açık yürekli, neşeli, tatlı bir kızdı. Babasının boynuna atılıp onu sanki bir kraliyet hediyesi almışçasına sevinçle öptü. Aynı akşam hizmetçi Hortense'in de yardımıyla masayı odasına çıkardıktan sonra çekmecelerini temizleyip içine dosyalarını, mektup kutularını, yazışmalarını, kartpostal koleksiyonunu ve kuzeni Philippe'ten aldığı birkaç gizli hediyeyi özenle dizdi.

Bay Gerbois, ertesi sabah yedi buçukta liseye gitti. Saat onda, Suzanne her zamanki gibi çıkışta babasını bekliyordu. Okul kapısının karşısındaki kaldırımda kızının zarif yüzü ve çocuksu gülümsemesiyle karşılaşmak Profesör için büyük bir zevkti. Birlikte evlerine doğru yürümeye başladılar.

Bay Gerbois, "Yazı masasını beğendin mi?" diye sordu.

"Dünyanın sekizinci harikası! Hortense'le bakır kısımlarını iyice cilaladık, altın gibi oldu."

"Memnun musun yani?"

"Memnun ne demek! Şimdiye dek onsuz nasıl yaşamışım bilmiyorum."

Evin önündeki bahçeye ulaştıklarında Bay Gerbois, "Öğle yemeğinden önce bir çıkıp bakalım mı?" diye sordu.

"Ah! Evet, harika bir fikir."

Önden çıkan Suzanne, odasının eşiğine geldiğinde şaşkınlık ve korku dolu bir çığlık attı.

Bay Gerbois, "Ne oldu!" deyip kızının arkasından odaya daldı.

Yazı masası ortadan kaybolmuştu.

Polis çağırıldığında komiseri hayrete düşüren, kullanılan hırsızlık yönteminin takdire şayan basitliğiydi. Suzanne evde yokken hizmetçi alışverişe çıkmıştı ve komşular, rozetinden nakliyeci olduğunu anladıkları birinin geldiğini görmüştü. Adam arabasını bahçenin önünde çekip zili iki kez çalmıştı. Hizmetçinin

dışarıda olduğunu bilmeyen komşular hiçbir şeyden şüphelenmediğinden, işini sessiz sedasız halledebilmişti.

Dikkat edilmesi gereken esas nokta, hiçbir dolabın kırılmamış, hiçbir saatin yerinden oynamamış olmasıydı. Suzanne'ın masada bıraktığı cüzdan bile içindeki altınlarla birlikte yandaki başka bir masada bulunmuştu. Hırsızın belli bir amaçla geldiği aşikârdı fakat bu, suçu daha karmaşık hâle getiriyordu. Önemsiz bir nesne için neden böylesine büyük bir riske girmişti?

Profesör'ün aklına gelen tek ipucu önceki gün yaşanan olaydı.

"O genç adamda, teklifini reddeder reddetmez bir hoşnutsuzluk sezdim. Yanımdan ayrılırken beni tehdit eder gibi bir havası vardı."

Ancak bu ipucu fazlasıyla belirsizdi. Tüccarla görüşüldüğünde adam, iki beyefendiyi de tanımadığını iddia etti. Masaya gelince, onu esas sahibinin vefatı üzerine Chevreuse'de düzenlenen bir mezattan kırk franga almıştı ve tam ederinde sattığına inanıyordu. Takip eden soruşturmalarda da daha fazlası öğrenilmedi.

Bay Gerbois, büyük bir zarara uğradığını düşünmeden edemedi. Gizli çekmelerden birinde servet yatıyor olmalıydı, bunu bilen genç adam da bu yüzden o kadar ısrar etmişti.

Suzanne, "Zavallı babacığım, ne yapacaktık ki servetle?" diye tekrarlayıp duruyordu.

"O da ne demek! Öyle bir drahomayla[1] en seçkin insanların arasına katılabileceğin bir evlilik yapabilirdin."

Gönlü, fakir ve acınacak durumdaki kuzeni Philippe'te olan Suzanne acıyla iç çekti. Versay'daki küçük evde yaşam daha neşesiz, daha sıradan, pişmanlık ve hayal kırıklıklarıyla kararmış hâlde devam etti.

İki ay geçti. Ardından şans ile kötü talihin tuhaf bir karışımı, öngörülemeyen olaylar silsilesi başladı.

1 Şubat günü, saat beş buçukta, elinde akşam gazetesiyle evine dönen Bay Gerbois koltuğuna oturup gözlüğünü taktı ve okumaya başladı. Politikayı umursamadığından sayfaları hızlıca çevirdi. O sırada aniden dikkatini çeken bir haber, şu başlığı taşıyordu:

*Basın Cemiyeti Piyangosu'nun Üçüncü Çekilişi: 23. Seriden 514 Numaralı Bilet Bir Milyon Kazandı*

Gazete, parmaklarının arasından kaydı. Duvarlar gözlerinin önünde titremeye başladı, kalbi sıkıştı. 514, onun numarasıydı! Bileti bir arkadaşını memnun etmek için şans eseri almıştı çünkü genelde kaderin nimetlerine itimat etmezdi

ama kazanmıştı işte!

Unutmamak için baştaki boş sayfasına “seri 23, numara 514” yazdığı not defterini hızlıca çıkardı ama bilet neredeydi? İçine o değerli kâğıt parçasını koyduğu mektup kutusunu bulmak için masasına koştu ama aniden durup sendeledi. Kutu yerinde değildi ve asıl korkunç tarafıysa haftalardır orada olmadığını o an fark etmesiydi. Öğrencilerin ödevlerini kontrol ederken gözünün önünde duran kutu uzun zamandır kayıptı. Bahçedeki çakıl taşlarının üzerinden ayak sesleri geldiğini fark edince bağırdı:

“Suzanne! Suzanne!”

Yürüyüşten dönen Suzanne koşarak odaya geldi.

Babası boğuk bir sesle, “Suzanne... Kutu... Mektup kutusu?” dedi.

“Hangisi?”

“Louvre’dan aldığım... Bir perşembe günü getirdiğim... Masanın üzerindeydi...”

“Unuttun mu, baba? Hepsini toplamıştık.”

“Ne zaman?”

“Akşam... Biliyorsun ya... Aynı akşam...”

“Nereye topladınız? Cevap versene... Çıldırtma beni!”

“Nereye mi? Masaya işte.”

“Çalınan yazı masasına mı?”

“Evet.”

“Çalınan masaya!”

Bu son sözlerini dehşet içinde, alçak sesle tekrarladı. Sonra kızını kolundan tutup daha da alçak bir sesle şöyle dedi:

“İçinde bir milyon vardı, yavrum.”

Suzanne safça, “Ah! Niye söylemedin baba?” diye sordu.

“Bir milyon! Basın Cemiyeti Piyangosu’nda büyük ikramiyenin vurduğu bilet içindeydi.”

Felaketin büyüklüğü altında ezildiler ve uzunca süre sessizliği bozmaya cesaret edemeden öylece kaldılar. Sonunda Suzanne konuştu:

“Sana yine de ödeme yapabilirler baba.”

“Nasıl? Hangi kanıtla?”

“Kanıt mı gerekiyor?”

“Tanrım!”

“Kanıtın yok mu?”

“Evet, bir kanıtım var.”

“O zaman?”

“Kutudaydı.”

“Kaybolan kutuda mı?”

“Evet. Şimdi parayı başkası alacak.”

“Bu korkunç olur! İtiraz edemez misin?”

“Bir bilsem! Bir bilsem! Bu adam epey bir güçlü olmalı. Öyle kaynakları var ki... Hatırlasana... O masa meselesi...” Birden yerinden fırlayıp ayağını yere vurarak, “Hayır, hayır, bir milyonu alamayacak!” diye bağırdı. “Alamayacak! Nasıl alacakmış? Ne kadar usta olursa olsun, o bile bir şey yapamaz. Parayı almaya giderse tutuklanır! Ah! Görüşeceğiz, genç adam!”

“Bir fikrin mi var, baba?”

“Ne olursa olsun, haklarımızı sonuna kadar savunacağız! Başaracağız da... Bir milyon frank bana ait, alacağım onu!”

Birkaç dakika sonra şu telgrafı yolladı:

*CRÉDİT FONCİER[2] YÖNETİMİNE, CAPUCİNES SOKAĞI, PARİS. 23. SERİDEN 514 NUMARALI BİLETİN SAHİBİ BENİM. KENDİM DIŞINDA HAK İDDİA EDEN KİŞİLERİ YASAL OLARAK REDDEDİYORUM. GERBOİS.*

Crédit Foncier’ye neredeyse aynı anda başka bir telgraf daha ulaştı:

*23. SERİDEN 514 NUMARALI BİLET BENDE.*

*ARSEN LÜPEN.*

Ne zaman Arsen Lüpen’in hayatındaki sayısız maceradan birini anlatmaya başlasam kendimi gerçek bir kafa karışıklığının içinde buluyorum. Sanki bu hikâyelerin en sıradanı bile, okuyucularım tarafından biliniyormuş gibi hissediyorum. Aslına bakılırsa sık sık “Ulusal Hırsızımız” lakabıyla tanımlanan bu adamın yankı uyandırmayan tek bir hareketi, tüm safhalarıyla incelenmeyen tek bir suçu, genellikle kahramanca davranışları betimlerken kullanılan aşırı detayla yorumlanmayan tek bir hareketi bulunmuyor.

Örneğin, o tuhaf *Sarışın Kadın* hikâyesini, gazetecilerin büyük harflerle manşetlere taşıdığı ilgi çekici olaylar serisini kim bilmez ki? *514 Numaralı Bilet... Henri-Martin Caddesi Cinayeti... Mavi Elmas...* Meşhur İngiliz Dedektif Herlock Sholmes’ün de bu davaya müdahil olması ne çok ses getirmişti! Bu iki

büyük zanaatkârın mücadelesini ayyuka çıkaran inişli çıkışlı her yeni vukuatla insanlar nasıl da heyecanlanmıştı! Gazeteci çocukların “Arsen Lüpen’in Tutuklanışı!” haberini bağırarak ilan ettiği gün, meydanlarda nasıl bir hengâme yaşanmıştı!

Bu hikâyeleri şimdi yeniden hatırlatmamın bahanesi, bilmecenin çözümünü sunmam. Bu maceraların üstünde çöken sis perdesini artık dağıtıyorum. Tekrar tekrar okunmuş haberleri yeniden çıkarıyorum, zamanında verilmiş ifadeleri yeniden aktarıyorum ama tüm bunları düzenliyor, sınıflandırıyor ve hakikati destekleyecek hâle getiriyorum. Bu sıradaki iş birlikçilerimden biri bana karşı sonsuz hoşgörüsüyle Arsen Lüpen, diğeriyse Sholmes’ün arkadaşı ve sırdaşı, anlatmaya sözcüklerin yetmediği Wilson.

Bu iki telgrafın yayımlamasının ardından atılan muazzam kahkahaları herkes hatırlar. Tek başına Arsen Lüpen ismi, merak uyandıracak bir olayın teminatı, salonlar için bir eğlence vaadiydi ve bu olayda salon, tüm dünyaydı.

Crédit Foncier’nin vakit kaybetmeden yaptığı incelemeler şu gerçekleri ortaya çıkardı: 514 numaralı bilet, Lyon Piyangosu’nun Versay şubesi aracılığıyla topçu komutanı Bessy’ye satılmıştı. Bu komutan, daha sonra atından düşerek ölmüştü. Ölümünden bir süre önce arkadaşlarını, bileti başka bir arkadaşına verdiği konusunda bilgilendirmişti.

Bay Gerbois, “O arkadaş benim.” dedi.

Crédit Foncier müdürü, “İspatlayın.” diye karşılık verdi.

“İspatlayayım mı? Çok basit. Size Komutan’ın yakın arkadaşı olduğumu ve Armes Meydanı’ndaki kafede sık sık buluştuğumuzu söyleyecek en az yirmi kişi var. Paraya sıkışık olduğu bir gün, ona iyilik yapma niyetiyle biletini yirmi franga satın aldım.”

“Bu alışverişi tasdikleyebilecek şahidiniz var mı?”

“Yok.”

“O hâlde, talebinizi neye dayandırıyorsunuz?”

“Bu konuda bana yazdığı mektuba.”

“Ne mektubu?”

“Bilete iğnelenmiş mektup.”

“Gösterin.”

“O da çalınan masadaydı.”

“Masayı bulun o zaman.”

Mektup, Arsen Lüpen’in elindeydi. Ulusal Hırsız’ın ana hissedarlarından biri

olduğu söylenen ve tercih ettiği yayın organı olma şerefini taşıyan *Écho de France*'ta kısa bir paragraf yayımlandı. Lüpen'in, Komutan Bessy tarafından kendisine, bizzat kendisine, yazılan mektubu avukatı ve hukuk danışmanı Bay Detinan'a teslim ettiğini bildiriyordu.

Bu haber halkın bir kez daha kahkahalara boğulmasına neden oldu. Arsen Lüpen avukat tutmuştu! Arsen Lüpen, yerleşik kurallara saygı duyarak kendini temsil etmesi için bir baro üyesi atamıştı! Nüfuzlu radikal milletvekili, hem dürüstlük abidesi hem de ince ruhlu, biraz şüpheci, biraz aykırı fikirli Bay Detinan'ın bürosuna tüm basın akın etti.

Bay Detinan, Arsen Lüpen'le yüz yüze tanışma zevkini tadamamıştı, hatta buna fazlasıyla üzülüyordu ama talimatlarını almış, kendisini seçmesinden onur duyduğu müvekkilinin hakkını sonuna kadar savunmayı görev bilmişti. Yeni açılan dava dosyasını çıkarıp komutanın mektubunu açıkça gösterdi. Lakin bu mektup biletin devrini kanıtlamasına rağmen, alıcının adını içermiyor, sadece "Sevgili dostum" diyordu.

Arsen Lüpen, komutanın mektubuna iliştirilen notunda, "*Sevgili dostum* şeklinde bahsedilen kişi benim." diye eklemişti. "Bunun en büyük kanıtı da mektubun bende olmasıdır."

Muhabir sürüsü bu sefer hızla Bay Gerbois'nın başına üşüştüğünde, Profesör yalnızca şunu tekrarladı:

"*Sevgili dostum* şeklinde bahsedilen kişi benim. Arsen Lüpen biletle birlikte Komutan'ın mektubunu da çaldı."

Lüpen gazetecilere, "Kanıtlasın!" diyerek itiraz etti.

Bay Gerbois aynı gazetecilerin önünde, "Masayı çalan zaten o!" diye bağırdı.

Lüpen, "Onu da kanıtlasın!" diye karşılık verdi.

Böylece 514 numaralı bilet üzerinde hak iddia eden iki kişinin halka açık düellosu, muhabirlerin koşuşturmacası, zavallı Bay Gerbois'nın paniği karşısında Arsen Lüpen'in soğukkanlı tavırlarıyla bu mesele, büyüleyici bir gösteriye dönüştü. Tüm gazeteler, bahtsızlığını yürek parçalayıcı bir saflıkla anlatan bu talihsiz adamın sızlanmalarıyla doldu.

"Anlamaya çalışın, beyefendiler. O alçağın çaldığı, Suzanne'ın drahomasıydı! Benim için tek frangı bile mühim değil ama Suzanne için! Düşünsenize, bir milyon! Yüz bin frangın on katı! Ah! O masanın içinde servet yattığını biliyordum!"

Ona, düşmanının masayı çalarken piyango biletinin de içinde olduğunu bilmediğini ya da büyük ikramiyenin o bilete vuracağını öngöremeyeceğini

söylemek boşunaydı. Hemen şöyle cevaplar veriyordu:

“Elbette biliyordu! Yoksa neden o sefil mobilyayı çalma zahmetine girsin?”

“Bilinmeyen başka nedenleri vardı belki ama yirmi frank gibi mütevazı bir değerdeki kâğıt parçasını elde etmenin onlardan biri olmadığı kesin.”

“Yirmi frank değil bir milyon! Biliyordu! Her şeyi biliyor! Ah, siz o adi herifi tanımıyorsunuz! Ne de olsa sizin bir milyonunuzu çalmadı!”

Bu diyalog uzadıkça uzayabilirdi ama on ikinci gün Bay Gerbois, Arsen Lüpen’den üzerinde “gizli” yazan bir mektup aldı. Git gide artan bir endişeyle okuduğu mektupta şunlar yazıyordu:

*Beyefendi, biz böyle oyalandıkça seyirciler daha da eğleniyor. Sizce de biraz ciddileşmenin zamanı gelmedi mi? Ben kendi adıma, bu konuda gayet kararlıyım. Durum şu: Benim elimde, üzerinde yasal hakkımın bulunmadığı bir bilet var, sizin elinizdeyse yasal hak var ama bilet yok. Tek başımıza bir şey yapamıyoruz. Ne siz hakkınızı bana devredeceksiniz ne de ben biletimi size vereceğim. Öyleyse ne yapmalı?*

*Tek çıkar yol görüyorum: Bölüşmek. Yarım milyon sizin, yarım milyon benim. Adil, değil mi? Bu Süleyman yargısı,*[3] *ikimizin de içinde bulunan adalet ihtiyacını karşılamıyor mu?*

*Adil ve acil çözüm. Bu, tartışmaya vaktinizin olduğu bir teklif değil, koşulların sizi uymaya zorladığı bir gereklilik. Düşünmeniz için üç gün mühlet veriyorum. Cuma sabahı, Écho de France’ın kişisel ilanları yayımladığı sütunda Bay Ars. Lüp.’e hitaben, size önerdiğim anlaşmaya razı geldiğinizi üstü kapalı belirttiğiniz bir mesaj okuyacağıma inanmak istiyorum. Böylece bileti hemen alacak, bir milyonu talep edecek ve size daha sonra tarif edeceğim şekilde beş yüz bin frangı bana vereceksiniz.*

*Reddetmeniz durumunda aynı sonuca ulaşabilmek için başka yollara başvuracağım fakat böyle bir inatçılığın size vereceği ciddi sıkıntıya ilaveten, ek masraflar da yirmi beş bin franga mal olacak.*

*Lütfen en derin saygılarımı kabul edin, beyefendi.*

*Arsen Lüpen.*

Çileden çıkan Bay Gerbois, bu mektubu göstermek ve kopyasının alınmasına izin vermek gibi vahim bir hataya düştü. Öfkesi, ihtiyatına baskın gelmişti.

Muhabir topluluğu önünde, “Hayır! Hiçbir şey alamayacak!” diye bağırdı. “Kendi paramı onunla paylaşmak mı? Asla! İsterse yırtsın atsın bileti!”

“Yine de beş yüz bin frank hiç yoktan iyidir.”

“Mesele o değil, bu benim hakkım ve bu hakkı yargıya taşıyacağım.”

“Arsen Lüpen’e mi saldıracaksınız? Eğlenceli olur.”

“Hayır, Crédit Foncier’ye. Bir milyonumu teslim etmeleri gerek.”

“Biletin faturasını göstermeniz ya da en azından satın aldığınıza dair bir kanıt sunmanız lazım.”

“Arsen Lüpen masayı çaldığını itiraf ettiğine göre kanıtım var.”

“Arsen Lüpen’in sözü mahkemede geçerli olur mu?”

“Fark etmez, işin peşini bırakmayacağım.”

İzleyenler heyecandan yerinde duramıyordu. Bahisler açıldı. Bazıları Lüpen’in, Bay Gerbois’yı alt edeceğini, bazılarıysa bu tehditlerin havada kalacağını savunuyordu. Öte yandan, kalabalığa belli bir endişe de hâkimdi. İki düşman arasındaki güç dengeleri o kadar adaletsizdi ki biri acımasızca saldırırken diğeri kapana kısılmış bir hayvan gibi ne yapacağını bilemez durumdaydı.

Beklenti içindeki halk, cuma günü yok satan *Écho de France*’ın beşinci sayfadaki kişisel ilanları heyecanla okudu fakat *Bay Ars. Lüp.*’e hitaben tek bir satır yoktu. Bay Gerbois’nın, Arsen Lüpen’in buyruğuna sessizlikle cevap vermesi, savaş ilanı demekti.

O akşam tüm gazeteler, Bayan Suzanne Gerbois’nın kaçırıldığını yazdı.

“Arsen Lüpen Şovları” denebilecek şeyin insanı en eğlendiren yanı, polisin fazlasıyla komik rolüdür. Her şey polise rağmen yaşanır. Sanki emniyet müdürü, memurlar, komiserler, yani planlarına ona engel teşkil edebilecek kimse yokmuş gibi Lüpen dilediğince konuşur, yazar, tehdit eder, eyleme geçer. Tüm emniyet teşkilatı onun için âdeta yok hükmündedir.

Buna rağmen polis mücadeleye devam eder. Konu Arsen Lüpen ise en üstten asta herkesin beyninden kaynar sular dökülür, hepsi öfkeden kudurur. Kafa tutan, kışkırtan, küçümseyen ve daha da kötüsü sizi görmezden gelen bir düşman... Böyle bir düşmana karşı ne yapılır ki?

Hizmetçinin ifadesine göre Suzanne, ona yirmi kala evden ayrılmıştı. Onu beş geçe liseden çıkan babası, her zaman beklediği kaldırımda onu görememişti. Demek ki her şey, Suzanne’ın evinden okula ya da en azından okul dolaylarına gittiği o yirmi dakikalık yürüyüş esnasında olmuştu.

İki komşu, onunla evden üç yüz adım ötede karşılaştıklarını söyledi. Bir kadın, eşkâli Suzanne’ınkine uyan genç bir kızı caddede yürürken görmüştü. Ya sonra ne olmuştu? Bilinmiyor.

Dört bir taraf aranıp istasyon ve gişe görevlileri sorguya çekildi fakat kaçırılan kızla ilgili kimse bir şey görmemişti. Ne var ki Ville-d'Avray'deki bir market sahibi, suçun işlendiği gün Paris'ten gelen bir otomobile benzin sattığını söyledi. İfadesine göre arabada şoför dışında sarışın, fazlasıyla sarışın bir kadın vardı. Otomobil, bir saat sonra Versay'dan Paris'e devam etmek üzere tekrar Ville-d'Avray'den geçmişti. Trafik sıkışıklığında yavaşlamak zorunda kalmış, bu da market sahibine daha önce gördüğü Sarışın Kadın'ın yanında başı ve yüzü örtülmüş başka bir kadını fark etme şansı tanımıştı. Hiç şüphe yok ki bu kişi Suzanne Gerbois'ydı.

Bu durumda, kaçırılmanın işlek bir yolda, şehir merkezinde, güpegündüz meydana geldiğini varsaymak gerekiyordu ama nasıl ve tam olarak nerede? Tek bir çığlık duyulmamış, tek bir şüpheli hareket göze çarpmamıştı. Market sahibi, Peugeon marka, lacivert renkli, yirmi dört beygir gücünde bir limuzin tarif etti. Soruşturma, Grand-Garage'ın müdürü, arabayla insan kaçırma suçunda uzmanlaşmış Bayan Bob-Walthour'a yönlendirildi. Gerçekten de cuma sabahı, sarışın bir kadına Peugeon limuzin kiralamış ve onu bir daha hiç görmemişti.

"Ya şoför?"

"Bir gün önce işe aldığım Ernest adında bir adamdı. Mükemmel sertifikalara sahipti.

"Şu an burada mı?"

"Hayır, arabayı geri getirdikten sonra bir daha gelmedi."

"İzini bulamaz mıyız?"

"Onu tavsiye eden insanlara bakıp bulabilirsiniz. Buyurun, bunlar isimleri."

Bu kişiler sorgulandığında hiçbirinin Ernest adında birini tanımadığı ortaya çıktı. Karanlıktan çıkmak için takip edilen iz, herkesi başka bir karanlığa, başka bilmeceye sürüklemişti.

Bay Gerbois, kendisi için böylesine feci başlayan bir savaşa dayanacak güçte değildi. Kızının ortadan kaybolmasından bu yana teselli bulamamış, pişmanlıkla kıvranmış ve sonunda düşmanına boyun eğmişti. *Écho de France*'ta yayımlanıp herkesçe okunan küçük bir ilanda, kayıtsız şartsız teslimiyetini açıkladı. Bu, Arsen Lüpen için zafer, yalnızca doksan altı saat sürmüş bir savaş demekti.

Bay Gerbois iki gün sonra Crédit Foncier'ye gitti. Müdürün yanına çıkıp 23. seriden 514 numaralı bileti uzattı.

Hayretle yerinden sıçrayan adam, "Bilet sizde mi!" dedi. "Gerçekten geri mi verdi?"

Bay Gerbois, "Sadece başka bir yere koymuşum." diye karşılık verdi.

“Ama çalındığını söylemiştiniz.”

“Gazetelerin uydurması. Hepsi yalan.”

“Yine de biletin gerçek sahibi olduğunuzu destekleyecek bir belge gerekli.”

“Komutan’ın mektubu yeterli olur mu?”

“Elbette.”

“İşte burada.”

“Pekâlâ. Lütfen bu belgeleri emanete bırakın. İddianızı teyit için on beş günlük bir süreye ihtiyacımız var. Parayı alabileceğiniz zaman size haber vereceğiz. O ana dek hiçbir şey söylememeniz ve bu meseleyi mutlak bir sessizlik içinde kapatmanız faydanıza olacaktır.”

“Benim de niyetim bu.”

Bunun ardından hem Bay Gerbois hem müdür konu hakkında sessizliklerini korudu ama siz bir şey yapmasanız da bazı sırlar gün yüzüne çıkar. Arsen Lüpen’in, Bay Gerbois’ya 514 numaralı bileti gönderdiği kısa süre içinde öğrenilip halk tarafından büyük bir şaşkınlık ve hayranlıkla karşılandı. Elindeki en iyi kozu oynayarak masaya bu önemli bileti atan, belli ki usta bir oyuncuydu. Kuşkusuz, elinde hâlâ eşit değerde bir koz tutuyordu. Peki ya genç kız kaçarsa ne olacaktı? Ya rehineyi kurtarmayı başarırlarsa?

Polis, düşmanın zayıf noktasını bulduğunu düşünerek çabalarını arttırdı. Kendi oyununda silahsız kalmış, kendi düzeneğinin çarklarına takılmış, göz diktiği bir milyonun tek frangına bile dokunamamış bir Arsen Lüpen... Kamuoyu artık düşmanın cephesine yönelmişti.

Her şeyden önce genç kızın bulunması gerekiyordu fakat ne polisler Suzanne'ın izine rastlamış ne de Suzanne'ın kaçtığı haberi gelmişti. Arsen Lüpen'in ilk eli kazandığı söylenebilirdi fakat oyun daha bitmemişti. Evet, Bayan Gerbois elindeydi ve beş yüz bin frangı almadan onu bırakmayacaktı ama bu değiş tokuş nasıl yapılacaktı? Öncelikle randevu ayarlanması gerekiyordu ve o zaman Bay Gerbois'yı polise haber vermekten, hem parasını elinde tutup hem de kızına kavuşmaktan kim alıkoyacaktı?

Bay Gerbois tekrar sorgulandı ama umutsuzluğa kapılmış adam son derece ketumdu. Soruların çoğunu aynı cevapla geçiştiriyordu:

"Diyecek bir şeyim yok, bekliyorum."

"Ya Bayan Gerbois?"

"Araştırmalar devam ediyor."

"Arsen Lüpen size yazdı mı?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Hayır."

"Öyleyse yazdı. Talimatları neler?"

"Diyecek bir şeyim yok."

Ardından gazeteciler Bay Detinan'ı sıkıştırdı ama o da önemli bir şey söylemiyordu.

Ciddi bir tavırla, "Bay Lüpen benim müvekkilim." dedi. "Gizlilik ilkesine uymam gerektiğini anlamalısınız."

Tüm bu gizem, olayın takipçilerini kızdırdı. Belli ki planlar gizliden gizliye yürütülüyordu. Polis, Bay Gerbois'nın etrafında gece gündüz dört dönerken Arsen Lüpen, ördüğü ağı iyice sıkılaştırıyordu. Olası üç sonuç görülüyordu: tutuklama, zafer ya da gülünesi ve acınası bir başarısızlık.

Öte yandan halkın merakı kısmen tatmin edilebilmişti ve olayın iç yüzünü ilk defa açıklamak, bu sayfalara düştü.

12 Mart Salı günü, Bay Gerbois'ya sıradan görünen bir zarf içinde Crédit Foncier'den mesaj geldi. Çarşamba günü, öğleden sonra bir treniyle Paris'e gitti. Saat ikide, bin adet bin franklık banknot kendisine teslim edildi. Suzanne'ın

fidyesini teşkil eden bu binlikleri tedirginlik içinde teker teker sayarken bankanın büyük giriş kapısının biraz ilerisinde, içinde iki adam bulunan bir araba durdu. Adamlardan biri gri saçlıydı ve taşıdığı memur kıyafeti ile ciddiyetine ters düşen enerjik bir simaya sahipti. Bu kişi, Lüpen'in azılı düşmanı, emektar Dedektif Ganimard'dı. Yanındaki Onbaşı Folenfant'a şöyle dedi:

"Eli kulağındadır... Beş dakikaya kalmaz adamımızı görürüz. Her şey hazır mı?"

"Hazır."

"Kaç kişiyiz?"

"Sekiz, ikisi bisikletli."

"Benimle birlikte üç bisikletli. Gayet yeterli, fazla olmaması daha iyi. Hiçbir şekilde Gerbois'yı elimizden kaçırmamalıyız, yoksa her şey sona erer. Randevu ayarladıkları yerde Lüpen'le buluşup yarım milyonu verir ve kızını geri alır. Böylece biz de oyunu kaybederiz."

"Peki ama Gerbois neden bizimle çalışmıyor? Öylesi daha kolay olurdu. Oyununa bizi de dâhil etseydi bir milyonu bölüşmek zorunda kalmazdı."

"Doğru ama diğerini kandırırsa kızını geri alamayacağından korkuyor."

"Hangi diğeri?"

"*Onu.*"

Ganimard bu kelimeyi, sanki pençelerini daha şimdiden hissettiği doğaüstü bir varlıktan söz ediyormuşçasına ciddiyetle karışık bir çekingenlikle söylemişti.

Onbaşı Folenfant, "Bu beyefendiyi kendisine karşı korumak durumunda kalmamız çok tuhaf." diyerek makul bir gözlemde bulundu.

Bunun üzerine iç geçiren Ganimard, "İşin içinde Lüpen varsa, dünya tersine döner." dedi.

Bir dakika geçtikten sonra, Bay Gerbois ortaya çıktı. Capucines Caddesi'nin sonundan sola dönüp bulvara saptı. Yavaş yavaş yürüyor, mağazaların önünden geçerken durup vitrinlere bakıyordu.

Ganimard, "Adamımız fazla sakin." dedi. "Cebinde bir milyonla gezen biri böyle davranamaz."

"Ne yapıyor ki?"

"Görünüşe bakılırsa hiçbir şey... Yine de bazı şüphelerim var... Sonuçta Lüpen, Lüpen'dir."

Bay Gerbois, bir bayinin önünde durup gazete satın aldı ve sayfalarını açtıktan sonra okumaya başlayarak yavaşça yürümeye devam etti. Birkaç dakika

sonraysa kaldırımın kenarına park etmiş bir arabanın içine aniden atladı. Motorun hızla çalışmasına bakılırsa onu bekliyorlardı ve Madeleine Caddesi'nden dönerek gözden kayboldular.

Ganimard, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Eski numaralarından biri bu!"

Hemen arabayı takip etmeye başladı, diğer adamları da aynı yöne doğru koşuyordu. Lakin Madeleine Caddesi'ni geçince Dedektif kahkahalara boğuldu. Bay Gerbois, Malesherbes Bulvarı'nın girişinde durmuş arabadan inmişti bile.

"Çabuk şoföre bak, Folenfant! Ernest olabilir."

Folenfant şoförü sorguya çekti. İsmi Gaston'du ve bir taksi şirketi için çalışıyordu. On dakika önce bir adam yanına yaklaşıp başka bir beyefendi gelene kadar bayinin önünde, motor çalışır vaziyette beklemesini söylemişti.

Folenfant, "İkinci müşteri hangi adresi verdi?" diye sordu.

"Tam adres vermedi. Malesherbes Bulvarı... Messine Caddesi... İki katı bahşiş... Hepsi bu."

Bu süre zarfında, Bay Gerbois bir dakika bile harcamadan geçen ilk arabaya atlamış, arabacıdan Concorde İstasyonu'na gitmesini istemişti. Palais-Royal Meydanı'nda metrodan indi ve başka bir arabaya koşup hemen Borsa Meydanı'na geçti. Ardından ikinci bir metroyla Villiers Caddesi'ne gidip Clapeyron Sokağı, 25 Numara için üçüncü defa arabaya bindi. Burası, iki yerin kesiştiği köşede konumlanmış bir evle Batignolles Bulvarı'ndan ayrılıyordu. Birinci kata çıkıp zili çaldığında kapıyı bir beyefendi açtı.

Gerbois, "Bay Detinan burada mı?" diye sordu.

"Evet, benim. Siz de Bay Gerbois mısınız?"

"Evet."

"Sizi bekliyordum, beyefendi. İçeri girin lütfen."

Avukatın bürosuna girdiğinde saatin üçü gösterdiğini fark eden Bay Gerbois şöyle dedi:

"Bu saatte kararlaşmıştık. Kendisi burada mı?"

"Henüz değil."

Bay Gerbois oturup alnındaki terleri sildikten sonra sanki bilmiyormuş gibi saatine baktı.

Endişeyle, "Gelecek mi?" diye sordu.

Avukat, "Bu dünyada en çok merak ettiğim şeyi soruyorsunuz bana, beyefendi." diye cevapladı. "Hiç bu kadar sabırsız hissetmemiştim. Şayet gelirse büyük bir riske girecek çünkü bu ev on beş gündür yakın gözetim altında.

Benden şüpheleniyorlar.”

“Benden de. Bu yüzden, peşime taktıkları adamlar izimi kaybetti mi emin olamıyorum.”

“Ama siz...

Profesör hemen, “Kabahat bende değil.” dedi. “Beni suçlayamaz. Neye söz verdim? Talimatlarına uymaya. Hepsine körü körüne uydum, *onun* ayarladığı saatte parayı aldım ve tıpkı bana yazdığı gibi yanınıza geldim. Kızımın başına gelenlerin sorumlusu olarak, yükümlülüklerimi harfiyen yerine getirdim. Şimdi sıra onda.” Ardından yine aynı endişeli tonda, “Kızımı getirecek, değil mi?” diye sordu.

“Umarım.”

“Bu arada... Onu gördünüz mü?”

“Tabii ki hayır! Yalnızca ikinizi de ağırlamamı, hizmetçileri saat üçten önce göndermemi ve gelişiniz ile ayrılışınız arasında daireye kimseyi kabul etmememi yazdı. Bu teklife razı gelmezsem, *Écho de France*’ta bir iki satırla önceden bildirmemi istedi ama ben Arsen Lüpen’e hizmet etmekten memnunum, bu yüzden dediklerini yapıyorum.”

Bay Gerbois, “Ah! Nasıl bitecek tüm bunlar?” diye sızlandı.

Cebinden banknotları çıkarıp masanın üzerine koydu ve eşit miktarda ikiye böldü. Ardından iki adam da ses çıkarmadan oturdular. Ara sıra Bay Gerbois, zilin çaldığını sanıp kulak kesiliyordu. Dakikalar geçtikçe onun sıkıntısı artarken Bay Detinan’ın da kaygısı yüzünden okunmaya başlamıştı. Sonunda sabrı tükenen avukat aniden ayağa fırladı ve şöyle dedi:

“Gelmeyecek. Ne bekliyordunuz? Onun için çılgınlık olurdu bu! Bize güvenmesini mi umuyordunuz? Ona ihanet etmeyecek, dürüst insanlar olabiliriz ama tehlike yalnızca burada değil ki.”

“Tanrım! Gelmesini umuyordum. Suzanne’a kavuşmak için paranın tamamından vazgeçmeye hazırım.”

Tam bu sırada kapı açıldı ve bir yabancının seni duyuldu:

“Yarısı yeterli, Bay Gerbois.”

Zarif giyimli genç bir adam eşikte duruyordu. Bay Gerbois, daha önce Versay’daki antika dükkânında karşılaştığı bu kişiyi hemen tanıyıp üzerine doğru yürüdü.

“Kızım nerede? Suzanne nerede?”

Arsen Lüpen kapıyı usulca kapadıktan sonra en sakin tavrıyla eldivenlerini

çıkarıp avukata döndü:

“Değerli dostum, haklarımı savunmaya razı gelerek bana yaptığınız iyiliğe nasıl teşekkür edeceğim bilmiyorum. Bunu unutmayacağım.”

Bay Detinan, “Zili çalmadınız...” dedi. “Kapıyı duymadım.”

“Ziller ile kapılar, etrafa duyurmadan kullanılması gereken şeylerdir. Buradayım işte, önemli olan da bu değil mi?”

Profesör, “Kızım! Suzanne! Ne yaptınız ona?” diye tekrarladı.

Lüpen, “Tanrım! Ne acelecisiniz, beyefendi.” dedi. “Hadi, önce sakinleşin. Kızınız birazdan kollarınızda olacak.”

Odada bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra, övgüler dağıtan bir senyör edasıyla devam etti:

“Bugün sergilediğiniz maharet için sizi tebrik ederim, Bay Gerbois. Araba o saçma arızayı yaşamasaydı Étoile Meydanı’nda buluşup Bay Detinan’ı bu sıkıntılı ziyaretten kurtarabilirdik. Neyse, olan oldu! Size yazdığım...” O sırada masanın üzerindeki banknotları fark etti. “Harika! Bir milyon burada. Müsaadenizle...”

Masanın önüne geçen Bay Detinan “Matmazel Gerbois henüz gelmedi.” diyerek itiraz etti.

“Yani?”

“Onun burada bulunması gerekmiyor mu?”

“Anlıyorum! Anlıyorum! Arsen Lüpen, bir yere kadar güven veriyor. Yarım milyonu cebine indirip rehineyi teslim etmeyebilir. Ah, değerli dostum, adım çıkmış bir kere! Kader beni bazı koşullar altında sıra dışı eylemlere yönlendirdiği için iyi niyetimden şüphe duyuluyor! Ben ki vicdanlı ve kibar biriyimdir! Ayrıca, sevgili dostum, korkuyorsanız pencereyi açıp bağırabilirsiniz. Caddede en azından bir düzine polis bekliyor.”

“Öyle mi dersiniz?”

Arsen Lüpen perdeyi kaldırarak, “Sanırım Bay Gerbois, Ganimard’ı atlatamamış.” dedi. “Ne demiştim? Bakın, cesur dostum orada işte!”

Profesör, “Bu nasıl mümkün olabilir!” diye bağırdı. “Yemin ederim ki...”

“Bana ihanet etmediğiniz üzerine mi? Bundan şüphem yok ama bu adamlar da kurnaz sayılır. Bakın şuradaki Folenfant, ilerideki Gréaume, diğeri de Dieuzy... Hepsi yakın dostlarım!”

Bay Detinan şaşkınlıkla Lüpen’e baktı. Nasıl da sakin görünüyordu! Sanki bir çocuk oyunuyla oyalanıyormuş ve kendisini tehdit eden bir tehlike

bulunmuyormuş gibi mutlu mutlu gülüyordu. Onun bu kayıtsız tavrı, sokaktaki dedektiflerden daha teskin edici geliyordu. Sonunda masanın önünden çekildi ve Arsen Lüpen iki tomardan da yirmi beş banknot alıp avukata uzattı.

“Buyurun, sevgili dostum. Arsen Lüpen ile Bay Gerbois’ya hizmetleriniz nedeniyle ödülünüz. Bunu fazlasıyla hak ediyorsunuz.”

Bay Detinan, “Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz.” diye karşılık verdi.

“Nasıl? Başınıza onca sorun açtık”

“Aynı zaman da onca keyif de verdiniz.”

“Anlaşıldı, sevgili dostum. Arsen Lüpen’den gelecek hiçbir şeyi kabul etmek istemiyorsunuz. İşte, kötü şöhrete sahip olmak böyle bir şey.”

Ardından elli bin frangı bu sefer Bay Gerbois’ya uzattı.

“Beyefendi, hoş karşılaşmamızın hatırına, size bunu sunmama izin verin. Matmazel Gerbois’ya evlilik hediyem olsun.”

Bay Gerbois parayı alırken, “Kızım evlenmeyecek ki.” diye itiraz etti.

“Razı gelmezseniz evlenmeyecek ama evlenmek için yanıp tutuşuyor.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Genç kızların, babalarının haberi olmadan böyle şeyler düşlediklerini bilirim. Neyse ki yazı masalarının derinliklerinde bu büyüleyici ruhların sırlarını keşfeden, Arsen Lüpen adında dâhiler var.”

Bay Detinan, “Başka bir şey buldunuz mu?” diye sordu. “Doğrusu, bir mobilya parçasının neden bu kadar ilginizi çektiğini bilmek istiyorum.”

“Tarihî bir sebep, sevgili dostum. Piyango bileti dışında bir hazine içermemesine rağmen, ki Bay Gerbois’nın düşündüğünün aksine bunu bilmiyordum, o masayı uzun zamandır arıyordum. Maun ve porsuk ağaçlarından yapılmış, kenger yapraklarından başlıklarla süslenmiş o yazı masası, Marie Walewska’nın[4] Boulogne’da yaşadığı küçük evde bulundu ve çekmecelerinden birinin üstünde şu yazıyordu: ‘Sadık hizmetkârı Mancion tarafından, Fransa İmparatoru I. Napolyon’a ithaf edilmiştir.’ Hemen altında da bıçakla kazınmış şu söz vardı: ‘Senin için, Marie.’ Daha sonra Napolyon, İmparatoriçe Joséphine için bu masanın aynısını yaptırdı. Anlayacağınız, Malmaison’da[5] hayranlıkla seyredilen masa, artık koleksiyonumun bir parçasına dönüşen masanın yalnızca kopyasıydı.”

Bay Gerbois, “Bunu antika dükkânındayken bilseydim, masayı size memnuniyetle verirdim.” dedi.

Arsen Lüpen gülerek, “Böylelikle, 514 numaralı bu kıymetli bileti yalnızca

kendiniz için saklama fırsatını bulurdunuz.” dedi.

“Kızımı kaçırmanıza da gerek kalmazdı, tüm bunlar onu altüst etmiş olmalı.”

“Tüm bunlar mı?”

“Kaçırılması...

“Hayır, beyefendi, yanılıyorsunuz. Matmazel Gerbois kaçırılmadı.”

“Kaçırılmadı mı!”

“Katiyen. Kaçırma, zor veya şiddet kullanıldığını ima ediyor. Oysa kızınız rehineliği kendi rızasıyla kabul etti.”

Kafası karışan Bay Gerbois “Kendi rızası mı?” diye tekrarladı.

“Hatta kendi isteğiyle bile denebilir. Matmazel Gerbois gibi genç, zeki ve ruhunun derinliklerinde itiraf edilmemiş tutkular besleyen bir kız, çeyizini güvence altına almayı nasıl reddeder? Sizi temin ederim, inatçılığınızı yenmenin başka yolunun bulunmadığına kendisini ikna etmek hiç de zor olmadı.”

Bu açıklamalar epeyce hoşuna giden Bay Detinan, “Tahmin ediyorum ki en zor kısmı sizi dinlemesini sağlamaktı.” dedi. “Matmazel Gerbois, kendisine böyle yaklaşmanıza nasıl izin verdi?”

“Ona kendim yaklaşmadım. Kendisiyle tanışma onuruna bile erişemedim. Pazarlığı başlatan, arkadaşlarımdan biriydi.”

“Arabadaki Sarışın Kadın şüphesiz.”

“Elbette. Lisenin yakınlarındaki ilk görüşmede her şey halledildi. O günden beri, Matmazel Gerbois ile yeni arkadaşı, genç bir kız için en hoş, en eğitici biçimde Belçika ve Hollanda’da seyahat ediyordu. Gerisini size kendisi anlatır...”

Girişin biraz ilerisindeki antre kapısı çalındı. Arka arkaya üç hızlı vuruş, sonra tek bir vuruş, sonra bir tek vuruş daha...

Lüpen, “İşte geldi.” dedi. “Sevgili dostum, rica etsem...”

Avukat hemen kapıyı açmaya gitti. İçeriye iki genç kadın girdi. Biri, Bay Gerbois’nın kollarına atıldı, diğeriyse Lüpen’in yanına gitti. Bu ikinci kadın düzgün fizikli, uzun boylu, açık tenliydi; dalgalı, parlak, sarı saçlarını ortadan ikiye ayırmıştı. Siyahlar içindeydi ve yine siyah taşlı kolyesinden başka takı taşımıyordu ama yine de görünüşünden iyi bir zevk, seçkin bir zarafet taşıdığı anlaşılıyordu.

Arsen Lüpen ona birkaç kelime söyledikten sonra Matmazel Gerbois’nın önünde eğilerek şöyle dedi:

“Tüm bu sorunlar yüzünden size bir özür borçluyum, Matmazel. Umarım fazla

mutsuz hissetmemişsinizdir.”

“Mutsuz mu! Zavallı babamı arkada bırakmak zorunda kalmasaydım çok mutlu bile hissedebilirdim.”

“Her şey daha iyisi için. Sarılın ona şimdi, anın tadını çıkarın, kuzeninizden bahsetmek için de mükemmel bir fırsat.”

“Kuzenimden mi? Ne demek istiyorsunuz? Anlamadım.”

“Anlamadınız mı? Tabii ki anladınız. Kuzeniniz Philippe’ten bahsediyorum. Mektuplarını özene bezene sakladığınız o genç adamdan.”

Suzanne, kıpkırmızı kesildi ve Lüpen’in dediği gibi kendini tekrar babasının kollarına bıraktı. Lüpen ise ikisine de şefkatle bakarak şöyle dedi:

“Ah, ne güzel şey iyiliğin mükâfatı! Ne duygulandırıcı bir manzara! Mutlu bir baba ile mutlu kızı! Bu sevinç senin eserin, Lüpen! Bu insanlar daha sonra hak ettiğini verecek. İsmin torunlarından torunlarına sevgiyle, saygıyla aktarılacak!” Ardından pencereye yönelerek, “İhtiyar Ganimard hâlâ bekliyor mu?” dedi. “Bu dokunaklı tabloya o da tanıklık etmek isterdi... Ah, hayır, orada değil... Kimseyi görmüyorum. Kahretsin! Durum ciddileşiyor. Araba girişinin altındalarsa hiç şaşırmayacağım... Belki de kapıcıyla konuşuyorlardır... Hatta merdivenleri çıkıyorlardır!”

Bay Gerbois aniden hareketlendi. Kızı artık yanında olduğundan, durumu farklı bir ışık altında görüyordu. Lüpen’in tutuklanması, onun için yarım milyon değerindeydi. İçgüdüsel olarak bir adım attığında, Lüpen sanki tesadüfmüş gibi önüne geçip şöyle dedi:

“Nereye gidiyorsunuz, Bay Gerbois? Beni savunacak mısınız? Çok naziksiniz ama rahatınızı hiç bozmayın. Eminim onlar, benden daha endişelidir.” Bir anlığına durup düşündükten sonra, “Ne biliyorlar ki?” diye ekledi. “Sizin burada olduğunuzu ve belki de Matmazel Gerbois’nın burada olduğunu çünkü yabancı bir kadınla içeri girdiğini görmüş olmalılar. Peki ya ben? Akıllarının ucundan geçmez. Daha bu sabah tepeden tırnağa aradıkları eve nasıl girmiş olabilirim? Hayır, tüm olasılıklar göz önünde bulundurulursa beni dışarıda yakalamayı umuyorlar. Zavallı dostlarım! Yabancı kadını benim gönderdiğimi tahmin edip takasla görevlendirildiğini varsaymadılarsa, ki bu durumda evden çıkarken onu tutuklayacaklardır, benim burada olmamı beklemiyorlar.”

Tam o sırada kapı çaldı. Lüpen atik bir hareketle Bay Gerbois’yı yakaladı ve buyurgan bir tonda şöyle dedi:

“Orada durun, beyefendi. Kızınızı düşünüp ihtiyatlı davranın. Size gelince Bay Detinan, bana verdiğiniz sözü tutacağınızı umuyorum.”

Bay Gerbois, olduğu yere çivilenmiş gibi dururken avukat da hareketsiz kaldı. Lüpen, hiç acelesi yokmuşçasına şapkasını alıp üzerindeki tozları ceketinin koluyla sildi.

“Sevgili dostum Detinan, ne zaman ihtiyacınız olursa çekinmeyin. Matmazel Suzanne, size en iyi dileklerimi sunuyorum ve Bay Philippe’e de selamlarımı iletin.” Cebinden altın kaplama, ağır bir saat çıkardı. “Bay Gerbois, saat şu an üç kırk iki. Üç kırk altıda bu salondan çıkabilirsiniz. Üç kırk altıdan bir saniye bile daha erken ayrılmayacaksınız, anlaştık mı?”

Bay Detinan, “Zorla girecekler.” demekten kendini alamadı.

“Yasaları unutuyorsunuz, sevgili dostum. Ganimard, bir Fransız vatandaşının hanesine izinsiz girmeye kalkışmaz. Bir el briç oynayacak vaktimiz var ama hepiniz endişeli görünüyorsunuz, sizi daha fazla üzmek istemem.”

Saatini masaya koyup salon kapısını açtıktan sonra Sarışın Kadın’a dönerek sordu:

“Hazır mısın, tatlım?”

Kadının geçmesi için kenara çekildi, Matmazel Gerbois’nın önünde saygıyla eğildi ve çıkarken kapıyı arkasından kapadı. Antre kapısına geldiklerinde yüksek sesle söylediği şu sözler duyuluyordu:

“Merhaba, Ganimard, nasılsın? Lütfen Bayan Ganimard’a selamlarımı ilet. Önümüzdeki günlerde kahvaltıya geleceğim. Görüşmek üzere, Ganimard.”

Zil şiddetle çaldı ve tekrar tekrar çalmaya devam etti. Merdivendeyse ayak sesleri yankılanıyordu.

Bay Gerbois, “Üç kırk beş.” diye homurdandı.

Birkaç saniye sonra korkusuzca antreye çıktı ama Lüpen ile Sarışın Kadın orada değildi.

Suzanne, “Baba! Yapma, dur! Bekle!” diye bağırdı.

“Beklemek mi? Çıldırdın mı sen? O serseriyi mi kollayacağız! Yarım milyon ne olacak?”

Dış kapıyı açtığında Ganimard içeri daldı.

“O kadın... Nerede o? Lüpen nerede?”

“Buradaydı... Burada.”

Ganimard muzaffer şekilde bağırarak, “Yakaladık onu!” dedi. “Evin etrafı kuşatıldı.”

Bay Detinan, “Ya servis merdiveni?” dedi.

Ganimard, “Servis merdiveni avluya çıkıyor.” diye karşılık verdi. “Tek bir yol

var, o da dış kapı. Önünde on adam bekliyor.”

“Dış kapıdan girmedi ki. Oradan çıkacağını da sanmıyorum.”

“Nasıl çıkacak o zaman? Uçarak mı?”

Ganimard perdeyi araladığında mutfağa giden uzun bir koridor gördü. Koşarak bu koridoru takip etti ve servis merdiveni kapısının iki kez kilitlendiğini fark etti. Hemen pencereden, adamlardan birine bağırdı:

“Kimseyi görmediniz mi?”

“Hayır.”

“O hâlde hâlâ binadalar. Odalardan birine saklanıyorlar! Kaçmaları fiziksel olarak imkânsız. Ah! Lüpen’ciğim, beni daha önce alt etmiş olabilirsin ama bu sefer intikamımı alacağım.”

Akşam saat yedide, yeni hiçbir haber alamadığı için şaşkına dönmüş Emniyet Müdürü Bay Dudouis, Clapeyron Sokağı’na geldi. Binayı çevreleyen polisleri sorguladıktan sonra Bay Detinan’ın ofisine çıktı. İçeride bir adam, daha doğrusu belden üstü şöminenin içindeyken iki bacağı halının üzerinde çırpınan birini gördü.

Biri boğuk sesle öksürdü. Daha uzaktan, daha yukarılardan bir ses aynı şekilde öksürerek yanıtladı.

Bay Dudouis gülerek, “Ne o Ganimard, şimdi de ocakçı mı oldunuz?” dedi.

Dedektif, sürünerek şöminenin içinden çıkmayı başardı. Kapkara suratı, ise bulanmış kıyafetleri ve sinirden alev alev yanan gözleriyle tanınmaz hâldeydi.

Bağırarak, “Onu arıyorum!” dedi.

“Kimi?”

“Arsen Lüpen’i... Arsen Lüpen ile arkadaşını.”

“Anlıyorum. Şöminede mi saklandıklarını düşünüyorsunuz?”

Ganimard kalkıp kömürle kaplı eliyle amirinin kolunu yapıştı. Öfkeyle konuşmaya devam etti:

“Siz nerede olduklarını düşünüyorsunuz, amirim? İllaki bir yerde olmaları lazım. Onlar da sizin benim gibi etten kemikten insanlar. Duman olup uçacak değiller.”

“Hayır ama uçmuşlar işte.”

“Nasıl? Nereden? Evin etrafı çevrili. Çatıda bile adamlarımız var.”

“Peki, bitişikteki ev?”

“Burasıyla arasında bağlantı yok.”

“Ya diğer katlardaki daireler?”

“Tüm kiracılarla konuştum. Kimseyi görüp duymamışlar.”

“Hepsiyle konuştuğunuzdan emin misiniz?”

“Evet. Kapıcı tamamına kefil oldu. Kaldı ki fazladan önlem olarak her daireye bir adam yerleştirmiştim.”

“Öyleyse elimizde olmaları lazım.”

“Ben de onu diyorum, amirim, ben de onu diyorum. Öyle olması lazım ve olacak da. İkisi de burada. Burada olmama şansları yok! Telaşlanmayın, amirim, bu akşam değilse de yarın elimizdeler. Bugün, burada kalacağım!”

Dedektif, gerçekten de takip eden iki gece boyunca Bay Detinan’ın evinde kaldı. Üç gün üç gece geçmesine rağmen ne önlenemez Lüpen’i ne de ondan aşağı kalır yanı bulunmayan arkadaşını yakalayabildi. Dahası, kaçışlarını açıklayan bir teoriyi dayandırabileceği en ufak bir ipucuyla karşılaşmadı. Bu nedenle en baştaki görüşü değişmedi.

“Kaçtıklarına dair bir iz yok, demek ki buradalar!”

Belki buna içten içe o da inanmıyordu ama itiraf etmek istemiyordu. Hayır, binlerce kez hayır! Bir adam ve bir kadın, peri masallarındaki kötü ruhlar öylece ortadan kaybolamazdı. Bu iki kaçağı girilmez bir sığınakta veya evin duvarlarına gizlenmiş hâlde bulmayı umuyormuşçasına cesaretini kaybetmeden araştırmasına devam etti.

## 2
## Mavi Elmas

27 Mart akşamı, Henri-Martin Caddesi, 134 Numarada, İkinci İmparatorluk’un Berlin Büyükelçisi ve eski General, Baron Hautrec, altı ay önce erkek kardeşinden kendisine miras kalan konağındaki rahat koltuğunda uyurken yardımcısı ona kitap okuyor, Rahibe Auguste ise yatağını hazırlayıp gece lambasını ayarlıyordu. O akşam manastırına dönmesi ve geceyi başrahibenin yanında geçirmesi gereken Auguste, saat on birde Baron’un yardımcısına şöyle dedi:

“Matmazel Antoinette, benim işim bitti, gidiyorum.”

“Peki, rahibe.”

“Aşçının izne çıktığını ve hizmetçilerle konakta tek başınıza kalacağınız unutmayın.”

“Baron için endişelenmeyin, anlaştığımız gibi bitişikteki odada yatacağım ve

kapımı her zaman açık tutacağım.”

Rahibe konaktan ayrıldı. Bir süre sonra Uşak Charles talimatları almaya geldi. O sırada uyanan Baron, uşakla kendisi konuştu.

“Aynı talimatlar, Charles: Odanızdaki zilin çalışıp çalışmadığını kontrol edin ve ilk alarmda aşağıya inip hekime koşun.”

“Hep endişelisiniz, General.”

“Yorgunum, Charles, yorgunum. Neyse. Matmazel Antoinette, kitapta nereye kadar gelmiştik?”

“Beyefendi, uyumaya gitmeyecek mi?”

“Hayır, daha sonra uyuyacağım. Hem yatağa gitmek için kimsenin yardımına ihtiyacım yok.”

Yirmi dakika sonra ihtiyar tekrar uykuya daldı. Antoinette parmak uçlarında yürüyerek odadan çıktı. O sırada Charles, her zamanki gibi zemin kattaki tüm pencereleri sıkıca kapıyordu. Mutfaktan bahçeye açılan kapının sürgüsünü çekti ve girişteki kapıyı kilitlemekle kalmayıp üstteki zinciri de taktı. Sonra üçüncü kattaki tavan arasına dönüp yatağına uzandı ve kısa sürede uykuya daldı.

Bir saat ya geçmiş ya geçmemişti ki yatağından aniden fırladı. Zil çalıyordu. Uzunca bir süre, belki yedi sekiz saniye durmadan çalmaya devam etti.

Şöyle bir silkinen Charles, “Harika.” dedi. “Yine Baron’un huysuzluklarından biri herhâlde.”

Kıyafetlerini giyip hızla merdivenlerden indi ve Baron’un kapısının önünde durdu. Âdet gereği kapıyı tıklattı fakat cevap gelmeyince içeri girdi.

Fısıldayarak, “Işık yok...” dedi. “Neden söndürülüyor, anlamıyorum.” Ardından yine alçak sesle, “Matmazel?” dedi.

Cevap yoktu.

“Burada mısınız, Matmazel? Sorun nedir? Beyefendi hasta mı?”

Cevap yoktu. Huzursuzluğunu git gide arttıran sessizlik etrafını sarmıştı. İki adım atınca ayağı sandalyeye çarptı ve onu eliyle yokladığında ters döndüğünü fark etti. Hemen ardından devrilmiş küçük bir masaya, paravana, başka nesnelere dokundu. Endişeyle duvara doğru yaklaşıp el yordamıyla elektrik düğmesini bulduğu ve ışığı açtı.

Odanın ortasında, masa ile aynalı dolabın arasında efendisinin, Baron Hautrec’in cesedi yatıyordu.

Kekeleyerek, “Ne... Ne! Bu nasıl... Nasıl mümkün olabilir!” dedi.

Ne yapacağını bilemiyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle kımıldamadan, altı

üstüne gelmiş eşyalara, devrilmiş sandalyeye, bin parçaya ayrılmış büyük kristal şamdana, şömine mermerine düşmüş saate, korkunç ve vahşi bir arbedenin yaşandığını ortaya koyan izlere baktı. Çelik bir kamanın sapı cesedin yanı başında parıldıyor, ucundan kanlar damlıyordu. Şiltenin üzerindeyse kırmızı lekelere bulanmış bir mendil duruyordu.

Charles dehşetle ürperdi. Ayaklarının dibindeki ceset bir anlığına hareketlenmiş, sonra tekrar durmuştu; iki üç titreme daha ve her şey sona erdi.

Cesaretini toplayıp cesedin üzerine eğildi. Baron'un boynundaki düzgün kesikten kan akıyor, halıda siyah bir havuz oluşturuyordu. Adamın yüzündeki büyük korku ifadesiyse hâlâ yerindeydi.

Charles, "Biri onu öldürdü!" dedi. "Onu öldürdü!"

Ardından başka bir korkunç suç daha işlenmiş olabileceği düşüncesiyle tekrar ürperdi. Baron'un yardımcısı bitişikteki odada değil miydi? Katil onu da öldürmüş olamaz mıydı?

Bitişikteki odanın kapısını itip içeri girdi ama kimse yoktu. Antoinette'in kaçırıldığı ya da cinayetten önce konaktan ayrıldığı sonucuna vardı. Tekrar Baron'un odasına döndüğünde gözleri yazı masasına takıldı, bu eşyaya hiçbir zarar gelmemişti. Dahası üzerinde, Baron'un her akşam bıraktığı anahtarlar ile cüzdanın yanında bir avuç dolusu altın duruyordu. Charles cüzdanı alıp içine bakınca bazı banknotlar buldu. Onları saydı, toplamda bin üç yüz franktı.

İçgüdüsel ve mekanik bir hareketle parayı alıp ceketinin cebine koydu. Düşüncesi ile elinin yaptığı birbirine ters düşmüştü. Ardından apar topar merdivenleri inip sürgüyü çekti, zinciri indirdi, kapıyı kapadı ve bahçeden geçip sokağa çıktı.

Charles, aslında dürüst bir adamdı. Tam bahçe kapısından uzaklaşmıştı ki gece havası ve yağmur sayesinde sakinleşip aniden durdu. Artık yaptığının farkına varmıştı ve içi dehşetle doldu. O sırada geçen bir at arabasını durdurup arabacıya şöyle dedi:

"Dostum, hemen karakola git ve komiseri buraya getir. Hadi dörtnala! Şuradaki konakta bir cinayet işlendi."

Arabacı atını kırbaçlayarak uzaklaştı. Charles ise konağa geri dönmek istedi fakat bahçe kapısı kilitlendiğini gördü Onu, sokağa çıkarken kendisi çekmişti ve dışarıdan açılmıyordu. Öte yandan, konakta kimse olmadığı için zili çalmak da faydasızdı.

Bahçenin La Muette tarafındaki iyi budanmış yeşil çalılarından oluşan hoş sınır boyunca caddede yürüdü. Polisin gelmesi neredeyse bir saat sürdü. Charles

nihayet komisere başından geçenleri anlattı ve bin üç yüz frangı teslim etti. Bu süre zarfında çilingir çağrıldı ve binbir güçlükle bahçe kapısı ile giriş kapısı açıldı. Komiser hızla yukarı çıktı ama hemen Charles'a dönüp şöyle sordu:

"Odanın darmadağın olduğunu söylememiş miydiniz?"

Charles hipnotize olmuşçasına eşiğe çivilenmiş gibiydi. Tüm mobilyalar eski yerlerine geri dönmüştü. Yuvarlak masa iki pencere arasında, sandalyeler ayakta ve saat de şömine rafının ortasında duruyordu. Şamdanın parçalarıysa ortadan kaybolmuştu.

Hayrete düşen Charles, "Ceset... Baron..." diye geveledi.

Komiser, "Laf açılmışken, maktul nerede?" diye sordu.

Ardından yatağa yönelip üzerindeki geniş çarşafı kenara çekti. Eski Berlin Büyükelçisi Baron Hautrec, orada yatıyordu. Şeref Nişanı'yla süslü askerî ceketi, üzerine örtülmüştü. Yüzü dingin, gözleri kapalıydı.

Charles, "Biri konağa girmiş." dedi.

"Nereden?

"Bilmiyorum ama ben yokken biri konağa girmiş. Yerde bir kama, şiltede de kanlı bir mendil duruyordu. Şimdi kaybolmuşlar... Biri onları götürmüş ve her şeyi yerli yerine koymuş."

"Kim yapmış bunları?"

"Katil!"

"Tüm kapıları kilitli bulduk."

"Konaktan çıkmamış olmalı."

"Biz gelene dek kaldırımdan ayrılmadığınıza göre haklısınız, hâlâ konakta olmalı."

Charles biraz düşündükten sonra yavaşça, "Evet... Elbette..." dedi. "Konağın önünden uzaklaşmadım..."

"Baron'un yanında en son kimi gördünüz?"

"Yardımcısı Matmazel Antoinette'i."

"Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum ama yatağı bozulmamış. Bence rahibe Auguste'ün yokluğunu fırsat bilip dışarı çıktı. Buna çok da şaşırmam doğrusu, sonuçta genç ve güzel bir kadın."

"Pekâlâ ama konaktan nasıl çıkabilir?"

"Kapıdan."

“Sürgüyü çekip zinciri takmıştınız!”

“Daha önce çıkmış olmalı.”

“Cinayet o ayrıldıktan sonra mı gerçekleşti?”

“Hâliyle.”

Tavan arasından kilere kadar konağın her yerini aradılar ama katil bir şekilde sıvışmıştı. Nasıl? Hangi esnada? Onu tehlikeye atabilecek her şeyi suç mahalline geri dönerek ortadan kaldırma riskine giren o muydu, yoksa suç ortağı mıydı? Polisin çözmeye çalıştığı esas bilmeceler bunlardı.

Saat yedide adli tıp doktoru, sekizde de emniyet müdürü Bay Dudois suç mahalline geldi. Onları savcı ve sorgu yargıcı izledi. Bu görevlilerin yanı sıra polisler, dedektifler, gazeteciler, Baron’un yeğeni ve ailenin diğer mensupları da konağı kalabalık eden diğer insanlardı.

Detaylı araştırmalar yapıldı, Charles’ın hatırladıklarına göre cesedin pozisyonu incelendi, Rahibe Auguste gelir gelmez sorgulandı ama yeni bir şey keşfedilemedi. Rahibe Auguste, Antoinette Bréhat’nın ortadan kaybolmasına fazlasıyla şaşırmıştı. Genç kızı on iki gün önce mükemmel sertifikaları dolayısıyla işe almıştı ve kendisine emanet edilen hastayı, gece vakti dışarılarda dolaşıp çapkınlık etmek için tek başına bıraktığına inanmak istemiyordu.

Sorgu yargıcı, “Çoktan dönmesi gerekirdi.” diyerek fikrini belirtti. “Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz: Bayan Antoinette’e ne oldu?”

Charles, “Bana kalırsa, katil onu kaçırdı.” dedi.

Bu, makul bir teoriydi, bazı kanıtlarla uyuşuyordu.

Emniyet müdürü, “Kaçırıldı mı? Bu çok da ihtimal dışı değil.” diyerek ona katıldı.

Bir ses, “Bu yalnızca ihtimal dışı değil, gerçekler ve soruşturma sonuçlarıyla da uyuşmuyor.” diye itiraz etti. “Böyle bir teoriyi destekleyecek tek kanıt dahi yok.”

Bu kaba ve keskin aksanlı sesin Ganimard’a ait olması kimseyi şaşırtmadı. Başka birinin böylesine otoriter tonda konuşmasına kimse müsamaha göstermezdi.

Bay Dudouis heyecanlanarak, “Ah! Siz de mi buradaydınız, Ganimard!” dedi. “Sizi görmemiştim.”

“İki saattir buradayım.”

“Demek Clapeyron Sokağı’ndaki 514 numaralı bilet vakası, Sarışın Kadın ile Arsen Lüpen dışında bir şeylerle de ilgileniyorsunuz?”

Emektar Dedektif, “Ha! Ha!” diye güldü. “Lüpen’in bu vakayla da hiçbir ilgisi bulunmadığını söylemezdim fakat sonraki emre kadar piyango biletini bir kenara bırakıp önümüzdeki yeni gizeme odaklanalım.”

Ganimard, yöntemleri bir ekole dönüşecek veya ismi adli vaka günlüklerinde ölümsüzleşecek o meşhur dedektiflerden biri değildi. Dupinlerin,[6] Lecoqların,[7] Sherlock Holmeslerin parıltılı dehasına sahip değildi. Buna rağmen kabul etmek gerekir ki gözlem, feraset, kararlılık ve hatta sezgi konusunda mükemmel niteliklere sahipti. Hüneri, mutlak bağımsızlığında yatıyordu. Arsen Lüpen’e duyduğu bir çeşit hayranlık dışında hiçbir şey onu etkileyemez, canını sıkamazdı. Bu gösterideki rolü ne olursa olsun yine göz alıcıydı ve iş birliği, bir yargıcın takdir edeceği türdendi.

Sözlerine, “Her şeyden önce, Bay Charles’tan bir noktayı iyice aydınlatmasını isteyeceğim.” diyerek başladı. “En başta alaşağı edilmiş yahut sağa sola atılmış eşyaların tümü, geri geldiğinde eski yerlerinde miydi?”

“Hepsi tam olarak eski yerlerindeydi.”

“Öyleyse onları geri yerleştiren kişinin, bu eşyaların esas yerlerini bildiği aşikâr.”

Bu gözlem, polisleri şaşırttı. Ganimard devam etti:

“Bir soru daha, Bay Charles. Zil sesine uyanmıştınız. Sizce sizi kim çağırdı?”

“Bay Baron, tabii ki.”

“Tam olarak ne zaman çalmıştır zili?”

“Boğuşmadan sonra... Ölmek üzereyken.”

“İmkânsız. Onu zil düğmesine dört metreden uzak bir mesafede, yerde bilinçsiz yatarken bulmuştunuz.”

“Öyleyse boğuşurken çaldı.”

“İmkânsız. Söylediğinize göre zil sesi yedi sekiz saniye boyunca, durmaksızın devam etti. Sizce katili, Baron’un zil düğmesine bu kadar uzun süre basmasına izin verir miydi?”

“Öyleyse boğuşmadan önce çaldı.”

“İmkânsız. Zil sesi ile odaya girmeniz arasında en fazla üç dakika olduğunu söylemiştiniz. Baron zili daha önce çaldıysa boğuşma, cinayet, can çekişme ve katilin kaçışının bu üç dakikaya sığması gerekir. Tekrarlamam gerekirse bu imkânsız.”

Sorgu yargıcı, “Öyle ya da böyle, biri o zili çaldı.” dedi. “Baron değilse, kimdi?”

“Katil.”

“Ne maksatla?”

“Bilmiyorum ama zili çalması, en azından zilin hizmetçi odalarıyla bağlantısından haberdar olduğunu ispatlıyor. Şimdi, konağın sakini olmayan kim bilebilir bu detayı?”

Tahmin çemberi daralıyordu. Birkaç seri, net ve mantıklı cümleyle Ganimard sorulması gerekenleri soruyor, aldığı cevaplarla teorisi şekilleniyordu. Sorgu yargıcının şu sonuca varması gayet doğaldı:

“Kısacası, Antoinette Bréhat’dan şüpheleniyorsunuz.”

“Şüphelenmiyorum, suçluyorum.”

“Onu suç ortaklığıyla mı itham ediyorsunuz?”

“Baron Hautrec’i öldürmekle itham ediyorum.”

“Nasıl yani! Neye dayanarak?”

“Kurbanın sağ elinde bulduğum bir tutam saça dayanarak.”

Saçları gösterdi. Altıdan ipler gibi ışıldayan, parlak sarı bir tondaydı.

Charles, “Bunlar, Matmazel Antoinette’in saçları.” dedi. “Buna hiç şüphe yok. Üstelik bir şey daha var... Odaya ilk girdiğimde gördüğüm kama sanırım ona aitti. Kitap sayfalarını kesmek için kullanırdı.”

Uzun ve sıkıntı vericiydi bir sessizlik oldu. Sanki suçun bir kadın tarafından işlenmesi onu daha da korkunç hâle getirmişti. Nihayet Sorgu yargıcı şöyle dedi:

“Daha fazla bilgi edinene dek Baron’un, Antoinette Bréhat tarafından öldürüldüğünü varsayalım. Cinayetten sonra nerede saklandığını, Bay Charles çıktıktan sonra konağa nasıl geri döndüğünü ve polis geldikten sonra nasıl kaçtığını yine de öğrenmemiz gerek. Bu konularda bir fikriniz var mı, Bay Ganimard?”

“Hayır.”

“Öyleyse?”

Ganimard mahcup görünüyordu. Sonunda bariz bir çabayla yanıtladı:

“Tüm söyleyebileceğim, burada 514 numaralı bilet vakasıyla aynı süreci, ortadan kaybolma yetisi diyebileceğimiz aynı sıra dışı olayı gördüğüm. Arsen Lüpen’in Bay Detinan’ın evine girip Sarışın Kadın’la kaçması gibi, Antoinette Bréhat da bu evde belirip gizemli şekilde kayboldu.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Şu iki garip tesadüfü düşünmekten kendimi alamadığım anlamına geliyor: Birincisi, Antoinette Bréhat on iki gün önce, yani Sarışın Kadın’ın parmaklarımın arasından kayıp gitmesinin ertesi günü, Rahibe Auguste tarafından işe alındı. İkincisiyse Sarışın Kadın’ın saçları, burada bulduklarımla aynı parlak altın sarılığında.”

“O hâlde, size göre Antoinette Bréhat...”

“Sarışın Kadın’ın ta kendisi.”

“Buradan yola çıkarsak, iki olayda da Lüpen’in parmağı mı var?”

“Bence öyle.”

Birisi kahkahalarla gülmeye başladı. Bu, konuşmanın gidişatını epey eğlendirici bulan emniyet müdüründen başkası değildi.

“Lüpen! Yine Lüpen! Hep Lüpen! Her şeyin içinde, her yerde Lüpen var!”

Bu gülüşe canı sıkılan Ganimard, “Her neredeyse orada işte.” diye karşılık verdi.

Bay Dudouis, “Olduğu yerde bulunması için bazı sebeplere ihtiyacı var ve bu

vakadaki sebepler bana muğlak görünüyor. Masa kırılmadı, cüzdan çalınmadı. Masanın üzerindeki altın bile yerinde duruyor.”

“Doğru. Peki ya meşhur elmas?”

“Hangi elmas?”

“Mavi elmas! Fransa kraliyet tacının bir parçasını oluşturan, Aumale Dükü tarafından oyuncu sevgilisi Léonide Leblanc’a hediye edilen ve Leblanc’ın ölümünden sonra da Baron Hautrec’in tutkuyla sevdiği bu ünlü oyuncunun anısına satın aldığı meşhur elmas. Benim gibi eski Parislilerin unutmadığı şeylerden biridir bu da.”

Sorgu yargıcı, “Mavi elması bulamazsak suçun nedenini bulduk demektir.” dedi. “Peki, onu nerede aramalıyız?”

Charles, “Baron’un parmağında tabii ki.” dedi. “Mavi elması sol elinden hiç çıkarmazdı.”

Ganimard kurbana yaklaşırken, “O eli gördüm.” dedi. “Sizin de onaylayabileceğiniz gibi basit bir altın yüzükten başka bir şey yok.”

Charles, “Avuç içine bakın.” dedi.

Ganimard maktulün kapalı parmaklarını gevşetti. Yüzük taşı içe dönüktü ve ortasında mavi elmas parıldıyordu.

Büsbütün afallayan Ganimard, “Tanrım!” diye bağırdı. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

Yeniden gülmeye başlayan Bay Dudouis, “Umarım, şu zavallı Lüpen’den şüphelenmekten vazgeçersiniz artık.” dedi.

Ganimard biraz düşünüp kısa ve öz cevabını verdi:

“Asıl hiçbir şey anlamadığım zaman Arsen Lüpen’den şüphelenirim.”

Bunlar, garip cinayetin ertesi günü emniyetin ilk bulgularıydı fakat sonraki araştırmalar da onları açıklamaya yetmediğinden muğlak ve tutarsızdılar. Antoinette Bréhat’nın eve giriş çıkışı, tıpkı Sarışın Kadın olayındaki gibi açıklanamaz durumda kaldı ve Baron Hautrec’i öldürüp zamanında Fransa kraliyet tacında parıldayan elması parmağından almayan bu sarı saçlı, gizemli kişinin izine rastlanamadı. Üstelik bu cinayetin uyandırdığı merak, ona büyük bir suç havası veriyordu ve bu da kamuoyunu çileden çıkarıyordu.

Baron Hautrec’in mirasçıları, böylesine yankı uyandıran bir olaydan istifade etme fırsatını kaçırmadı. Henri-Martin Caddesi’ndeki evde bir organizasyon düzenleyerek Drouot Müzayede Evinde satılacak mobilyaları ve diğer nesneleri sergilediler. Bunların çoğu, vasat bir zevki belirten modern mobilyalar ve

sanatsal değeri bulunmayan çeşitli nesnelerdi. Odanın ortasındaysa koyu kırmızı kadife serilmiş bir kaidenin üzerinde duran, cam bir küre ve iki görevli tarafından korunan mavi elmas yüzük parlıyordu.

Açık gökyüzünün berrak suya yansımasıyla ortaya çıkan veya bembeyaz bir çarşafta göze çarpan o müphem mavilikte, emsalsiz saflıkta, nefes kesici bir elmastı bu. Bazıları onu hayranlıkla, bazıları da heyecan içinde izliyordu. Bazılarıysa kurbanın odasına, cesedinin yattığı yere, kanlı halının kaldırıldığı parkeye ve özellikle de duvarlara, katilin önünden geçtiği aşılmaz duvarlara dehşetle bakıyordu. Bazıları, mermer şöminenin yerinden hareket edip etmediğine, bir ayna bölmesinin içinde onu döndürecek mekanizmanın bulunup bulunmadığına bakıyor, bazıları da açıklıklar, tüneller, kanalizasyonlara ya da yer altı mezarlarına çıkan gizli geçitler hayal ediyordu.

Mavi elmasın satışı Drouot Müzayede Evinde gerçekleşti. Mekân tıklım tıklım doluydu, mezattaki teklifler çılgınlık derecesine ulaştı. Tout-Paris[8] oradaydı: bir şeyleri satın alanlar ya da satın alabilecekmiş gibi davrananlar, borsacılar, sanatçılar, her sınıftan kadınlar, iki bakan, bir İtalyan tenor, saygınlığını korumak için gereksiz gösterişi ve yüksek sesiyle kendisine yüz bin franga kadar çıkma lüksü tanıyan sürgündeki bir kral... Yüz bin frank! Bu meblağı, teklifinin reddedilmesi tehlikesi bulunmadan rahatça ortaya atabilirdi. İtalyan tenor yüz elli, bir Comédie-Française üyesi de yüz yetmiş beş bine kadar çıktı.

Teklifler iki yüz bin franga ulaştığında, amatörler yarıştan çekilmek zorunda kaldı. İki yüz elli binde yalnızca iki teklif sahibi kalmıştı: Altın madenlerinin kralı, ünlü para babası Herschmann ile değerli taş ve elmas koleksiyonuyla tanınan zengin Amerikalı Kontes Crozon.

Müzayedeci sırasıyla iki rakibe bakarak, “İki yüz altmış bin... İki yüz yetmiş bin... Yetmiş beş... Seksen...” diye sayıyordu. “Hanımefendiden iki yüz seksen bin geldi. Yok mu artıran?”

Herschmann, “Üç yüz bin!” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Herkesin gözü ayakta duran, gülümseyen ama sıkıntısını ele veren bir solgunlukla önündeki sandalyeye yaslanmış Kontes Crozon’daydı. Düellonun sonucu malumdu, bunu o da diğer katılımcılar da biliyordu. Mantıklı ve kaçınılmaz şekilde müzayede, sadece kaprislerine yarım milyardan fazla harcamış para babasının lehine sonuçlanacaktı. Kontes buna rağmen yeni bir teklifte bulundu:

“Üç yüz beş bin!”

Yine bir sessizlik yaşandı. Bu sefer tüm gözler, teklifi yükseltmesi beklenen

Maden Kralı’na çevrildi. O güçlü, acımasız, nihai teklifi vereceğinden herkes emindi.

Ancak beklenen olmadı. Herschmann gözünü sağ elinde tuttuğu kâğıda dikmiş, hareketsiz duruyordu, diğer elinde de yırtılmış bir zarf vardı.

Müzayedeci, “Üç yüz beş bin!” diye tekrarladı. “Satıyorum? Satıyorum? Son kez soruyorum, yok mu artıran? Satıyorum? Satıyorum...”

Herschmann yerinden kımıldamadı. Son bir sessizliğin ardından tokmak sesi duyuldu.

Maden Kralı sanki tokmağın sesi onu hipnozdan uyandırmış gibi yerinden sıçrayarak, “Dört yüz bin!” diye bağırdı.

Artık çok geçti, açık artırma kapanmıştı. Bazı tanıdıkları hemen Herschmann’ın başına üşüştü. Sorun neydi? Neden teklifi daha önce vermemişti? Herschmann gülmeye başlayarak şöyle yanıtladı:

“Ne mi oldu? Bilmiyorum. Bir dakikalığına dalmışım.”

“Böyle bir şey nasıl olabilir?”

“Biri bana mektup verdi.”

“Ve bu mektup da...”

“Dikkatimi dağıtmaya yetti, evet.”

Ganimard da oradaydı. Yüzüğün satışını izlemek için gelmişti. Müzayededeki görevlilerden birini durdurdu.

“Bay Herschmann’a mektubu siz verdiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Size kim verdi?”

“Kadının biri.”

“Nerede o kadın?”

“Bakın efendim, işte orada... Yüzü kalın bir tülle örtülü, gördünüz mü?”

“Şu çıkmak üzere olan mı?”

“Evet.”

Ganimard aceleyle kapıya doğru gitti ve kadının merdivenlerden indiğini gördü. Hemen arkasından koştu. Girişteki kalabalık dışarı çıkmasını engelledi. O kaldırıma ulaştığında, kadın gözden kaybolmuştu. Salona dönüp Herschmann’ın yanına gitti ve kendisini tanıttıktan sonra mektubu sordu. Herschmann mektubu ona verdi. Maden Kralı’nın tanımadığı bir le yazısıyla, kurşun kalem kullanılarak alelacele karalanmış gibi görünen mektup şöyle diyordu:

*Mavi elmas uğursuzluk getirir. Baron Hautrec'i hatırlayın.*

Mavi elmasın yol açtığı sıkıntılar henüz sonlanmamıştı. Baron Hautrec suikastı ile Drouot Müzayede Evindeki olaylarla ismi iyice duyulan elmas, asıl şöhretine altı ay sonra kavuştu. Takip eden yaz, Kontes Crozon'un binbir emekle elde ettiği değerli mücevher çalındı.

Heyecanlı ve dramatik dönüm noktalarıyla hepimizin ilgisini çeken ve nihayet biraz aydınlatmama müsaade edilen bu ilginç vakayı özetleyelim.

10 Ağustos akşamı, Kont ve Kontes Crozon'un konukları, Somme Körfezi'ne bakan muhteşem şatonun salonunda bir araya geldi. Arkadaşlarını eğlendirmek isteyen Kontes, piyanonun başına geçip aralarında Baron Hautrec'in yüzüğünün de bulunduğu mücevherlerini yanındaki küçük mobilyanın üzerine bıraktı.

Bir saat sonra Kont, Andelle'den gelen kuzenleri ve Kontes'in çok yakın arkadaşı Bayan Réal odalarına çekildi. Kontes, Avusturya Konsolosu Bay Bleichen ve karısıyla salonda yalnız kaldı.

Bir süre sohbet etmelerinin ardından Kontes, salondaki masanın üzerinde duran büyük lambayı, Bay Bleichen de onunla aynı anda piyanonun iki lambasını söndürdü. Salon karanlığa gömülünce biraz ürktüler ama Konsolos hemen bir mum yaktı ve üçü de odalarına çekildi. Kontes odasına henüz girmişti ki mücevherlerini hatırlayıp hizmetçisinden onları getirmesini istedi. Hizmetçi mücevherleri şömine rafına koydu ama Kontes onları tekrar gözden geçirme gereği duymadı. Yüzüklerinden birinin, mavi elmaslı olanın kaybolduğunu ertesi sabah fark etti.

Olayı kocasına anlattı ve üzerinde tartıştıktan sonra hizmetçinin şüpheli görülemeyeceğine, tek suçlunun Bay Bleichen olabileceğine karar verdiler.

Kont, Amiens Polis Merkezine haber verdi. Soruşturma açıldı ve Avusturya Konsolosu'nun yüzüğü satmaması veya başka yere göndermemesi için gizlice aktif gözlem ekibi kuruldu. Şatonun etrafı gece gündüz polislerle doluydu.

Herhangi önemli bir olay yaşanmadan iki hafta geçti. Bay Bleichen'in ayrılacağını duyurduğu gün kendisi hakkında resmî şikâyette bulunuldu. Komiser yasal izinle olaya el atıp valizlerin incelenmesini talep etti. Konsolos'un anahtarını yanından asla ayırmadığı küçük bir çantada sabun tozu dolu bir şişe, şişenin içinde de yüzük bulundu.

Bayan Bleichen bayıldı, kocası gözaltına alındı.

Sanığın yaptığı savunmayı herkes hatırlayacaktır. Yüzüğün oraya Crozon Kontu tarafından, intikam almak amacıyla konulmuş olması gerektiğini söylemişti.

“Kont acımasız biri, karısına mutsuzluktan başka bir şey vermiyor. Kontes’le uzun uzun konuşup açıkça boşanmasını tavsiye ettim. Kont da bunu öğrenince intikam almak için ben yokken yüzüğü el çantama koydu.”

Kont ve Kontes şikâyetlerini geri çekmedi. Onların ve Konsolos’un verdiği, ikisi de eşit derece mümkün, eşit derecede olası ifadeler arasından halkın seçim yapması gerekiyordu. Teraziye, durumu bir tarafında lehine çevirecek hiçbir yeni kanıt konamadı. Bir ay süren dedikodular, varsayımlar ve soruşturmaların ardından tek bir kesin delil bile elde edilemedi.

Tüm bu kargaşadan rahatsızlık duyan ve suçlamalarını haklı çıkaracak açık bir kanıt öne süremeyen Kont ile Kontes, arapsaçına dönen meseleyi çözmesi için Paris’ten birinin gönderilmesini istediler. Böylece Ganimard, vakaya dâhil oldu.

Emektar Dedektif dört gün boyunca her yeri araştırdı, çevredekilerin ağzını aradı, parkta gezindi; hizmetçiyle, şoförle, bahçıvanlarla, yakındaki postane çalışanlarıyla uzun görüşmeler yaptı; Bleichen ailesinin, kuzenlerinin ve Bayan Réal’in odalarını inceledi. Sonra bir sabah, ev sahiplerine haber vermeden ortadan kayboldu. Bir hafta sonra şu telgrafı aldılar:

*YARIN, YANİ CUMA GÜNÜ, AKŞAM SAAT BEŞTE, BOİSSY-D’ANGLAS CADDESİ’NDEKİ JAPON ÇAY EVİ’NE GELİN LÜTFEN. GANİMARD.*

Cuma günü, saat tam beşte, arabaları Boissy-d’Anglas Caddesi, 9 Numara’nın önünde durdu. Kaldırımda bekleyen Ganimard, hiçbir açıklama yapmadan onları Japon Çay Evi’nin birinci katına çıkardı. Odalardan birinde iki adam bekliyordu, Dedektif onları şu şekilde tanıttı:

“Versay Lisesinden Profesör Bay Gerbois’yı hatırlarsınız, Arsen Lüpen kendisinden yarım milyon çalmıştı. Bay Léonce Hautrec de Baron Hautrec’in yeğeni ve yasal vârisi.”

Birkaç dakika sonra aralarına yeni biri, Emniyet Müdürü Bay Dudouis katıldı. Oldukça keyifsiz görünen müdür, selam verdikten sonra şöyle dedi:

“Şimdi ne oldu, Ganimard? Müdürlükten bana bıraktığın telefon mesajını ilettiler. Ciddi bir durum mu?”

“Evet, efendim, çok ciddi bir durum. Bir saate kalmaz, atandığım son iki dava sonuçlanacak. Sizin de burada bulunmanızın zaruri olduğunu düşündüm.”

“Aşağıdaki kapının yanında bekleyen Dieuzy ile Folenfant’ın da varlığı zaruriydi sanırım.”

“Evet, efendim.”

“Neden? Birilerini mi tutuklayacaksın? Bunca hazırlığa gerek var mıydı? Hadi, Ganimard, seni dinliyoruz.”

Ganimard birkaç saniye tereddüt ettikten sonra dinleyenlerde büyük bir etki bırakma niyetiyle konuşmaya başladı:

“Öncelikle, Bay Bleichen’in yüzüğün çalınmasıyla ilgisi olmadığını belirtmek istiyorum.”

Bay Dudouis, “Bu, basit görünen ciddi bir iddia.” dedi.

Kont Crozon, “Tüm çabalarınızın sonucunda sadece bunu mu keşfettiniz?” diye sordu.

“Hayır, efendim. Hırsızlıktan iki gün sonra, konuklarınızdan üçü Crécy’ye kadar bir araba gezintisine çıktı. Bu kişilerden ikisi ünlü savaş meydanını[9] ziyaret ederken üçüncüsü de aceleyle postaneye gitti ve yönetmeliklere göre bağlanıp mühürlenmiş, değeri yüz frank olarak belirtilmiş küçük bir kutu gönderdi.”

Kont Crozon, “Bunlarda bir tuhaflık göremiyorum.” diyerek itiraz etti.

“Belki bu kişinin gerçek ismini vermek yerine, kutuyu Rousseau ismiyle gönderdiğini ve Paris’te ikamet eden alıcı Bay Beloux’nun da kutu, başka deyişle yüzük eline geçtikten hemen sonra taşındığını söylersem bir tuhaflık görürsünüz.”

“Kuzenlerimin birinden mi bahsediyorsunuz?”

“Hayır”

“Öyleyse Bayan Réal?”

“Evet.”

Şaşkına dönen Kontes, “Arkadaşımı mı suçluyorsunuz!” diye bağırdı.

Ganimard, “Basit bir soru soracağım, hanımefendi.” dedi. “Bayan Réal mavi elmasın satışında orada mıydı?”

“Evet ama başka bir taraftaydı, birlikte değildik.”

“Yüzüğü satın almanızı o mu tavsiye etti?”

Kontes bir anlığına duraksayıp hatırlamaya çalıştı. Ardından şöyle dedi:

“Evet... Aslında... Sanırım ilk bahseden oydu.”

“Cevabınızı not alıyorum, hanımefendi. Bayan Réal, size yüzükten bahseden ilk kişiydi ve satın almanızı o önerdi, burayı netleştirdik.”

“Yine de... Arkadaşım yapmış olamaz...”

“Pardon ama gazetelerin yazdığına göre, ki bu da şüpheleri üzerinden kaldırmıştı, Bayan Réal yakın değil, sıradan bir arkadaşınız. Onu yalnızca geçen

kıştan beri tanıyorsunuz. Kendisi, geçmişi, ilişkileri hakkında anlattığı her şeyin külliyen yalan olduğunu, Bayan Blanche de Réal isimli birinin sizinle tanışmadan önce ve artık var olmadığını ispatlamak için elimden geleni yapıyorum.”

“Yani?”

“Yani mi?”

“Anlattığınız hikâye epey ilginç ama bizim vakamızla ne ilgisi var? Bayan Réal yüzüğü aldıysa, ki buna ikna olmadım, neden onu Bay Bleichen’in sabun tozu şişesinin içine koysun? Mavi elması çalma zahmetine giren herhangi biri, hâliyle elinde tutacaktır. Buna ne diyeceksiniz?”

“Bunu ben değil, Bayan Réal cevaplayacak.”

“Demek ki öyle biri var!”

“Hem var hem yok. Şöyle anlatayım: Üç gün önce, her zaman aldığım gazetelerden birini okurken Trouville’deki otellere kalmaya gelenlerin listesinin başında, “Beaurivage Oteli, Bayan Réal” satırı gözüme ilişti. Hemen Trouville’e gidip Beaurivage’ın müdürünü sorguya çektim. Verdiği eşkâle ve topladığım bazı ipuçlarına dayanarak bunun aradığım Bayan Réal olduğuna karar verdim fakat arkasında Colisée Caddesi, 3 Numara, Paris adresini bırakarak otelden ayrılmıştı. İki gün önce bu adrese gittim ve orada Bayan Réal isminde birinin yaşamadığını ama ikinci katta kalan, elmas simsarlığı yapan ve çoğu zaman eve bile uğramayan, Réal adında bir kadının olduğunu öğrendim. Önceki akşam bir yolculuktan dönmüştü. Dün kapısını çalıp kendimi sahte bir isimle, değerli taşlar satın almak isteyenlere aracılık yapan biri olarak tanıttım. İlk anlaşmamız için benimle bugün, burada buluşacak.”

“Ne! Buraya mı gelecek?”

“Evet, beş buçukta.”

“Emin misiniz?”

“Crozon Şatosu’nda kalmış Bayan Réal olduğundan mı? İnkâr edilemeyecek kanıtlarım var. Bir dakika... Dinleyin... Folenfant’ın işaretini duyuyorum.”

Bu işaret bir düdük sesiydi. Ganimard hemen ayağa fırladı.

“Kaybedecek vakit yok. Kont ve Kontes Crozon, yan odaya geçer misiniz? Tabii siz de Bay Hautrec ve Bay Gerbois. Kapı açık kalacak ve ilk işaretimde buraya geleceksiniz. Efendim, siz burada kalın lütfen.”

Bay Dudouis, “Ya başkaları da gelirse?” diye sordu.

“Hayır. Burası yeni bir müessese ve patronu arkadaşım. Sarışın Kadın dışında

nefes alan tek bir canlının bile yukarı çıkmasına müsaade etmeyecek.”

“Sarışın Kadın mı! Ne demek istiyorsun?”

“Arsen Lüpen’in arkadaşı ve suç ortağı Sarışın Kadın’dan bahsediyorum. Kendisine karşı elimde kesin kanıtlar bulunan ama soyduğu herkesin önünde yüzleşmek istediğim o gizemli sarışın kadın.”

Pencereden dışarı baktı.

“Yaklaşıyor... Şimdi binaya giriyor... Artık kaçamaz... Folenfant ve Dieuzy kapıyı tutuyor... Sarışın Kadın nihayet elimizde, efendim!”

Bir dakika sonra uzun boylu, zayıf, oldukça açık tenli, parlak altın sarısı saçlara sahip bir kadın eşikte belirdi. Heyecandan titreyen Ganimard hareket edemiyor, tek kelime söyleyemiyordu. Sarışın Kadın orada, önündeydi ve insafına kalmıştı! Nasıl da yenmişti Arsen Lüpen’i! Ne rövanştı ama! Gerçi bu zafer o kadar kolay elde edilmiş görünüyordu ki genelde Arsen Lüpen vakalarını sonlandıran o mucizelerden biriyle Sarışın Kadın’ın bir kez daha elinden kaçıp kaçamayacağını kendi kendine sormak zorunda kaldı. Kadın, yaşanan sessizliğe şaşırmış hâlde hâlâ kapının yanında duruyor, hiçbir şüphe veya korku belirtisi göstermeden etrafına bakıyordu.

Ganimard, “Kaçacak! Gözden kaybolacak!” diye düşündü.

Kadın ile kapının arasına girmeyi başardı fakat kadın çıkmak için arkasını döndü.

Dedektif, “Hayır, hayır!” dedi. “Neden gidiyorsunuz?”

“Bu tavrınızdan hiçbir şey anlamıyorum, beyefendi. Bırakın beni...”

“Gitmeniz için hiçbir neden yok, hanımefendi. Kalmanız içinse bilakis, epeyce neden var.”

“Ama...”

“Boşuna uğraşmayın, hanımefendi. Gidemezsiniz.”

Beti benzi atan kadın sandalyeye çökerek, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Savaşı kazanan ve Sarışın Kadın’ı yakalayan Ganimard, sakin kalmaya çalışarak yanıtladı:

“Size daha önce bahsettiğim, elmas satın almak isteyen arkadaşımı tanıtmama izin verin. Söz verdiğiniz taşlar yanınızda mı?”

“Hayır... Hayır... Bilmiyorum. Hatırlamıyorum.”

“Hadi ama! Hafızanızı zorlayın. Tanıdıklarınızdan birinin size belli tonda bir elmas vermesi gerekiyordu. Ben gülerek, ‘Mavi elması andıran bir şey.’ demiştim. Siz de karşılığında, ‘Anlıyorum, tam istediğiniz gibi bir şey elime

geçecek.” demiştiniz. Hatırlıyor musunuz?”

Kadın cevap vermedi ama elindeki küçük çantayı yere düşürdü. Onu hemen alıp sıkıca tutmaya başladı. Bu sırada elleri hafifçe titriyordu.

Ganimard, “Görüyorum ki bize güvenmiyorsunuz, Bayan Réal.” dedi. “Size iyi bir örnek teşkil edip elimdeki önce ben göstereceğim.”

Cüzdanından katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp açtı ve içindeki bir tutam saçı kadına gösterdi.

“Baron Hautrec’in, Antoinette Bréhat’nın başından kopardığı saçlar. Onları maktulün elinden kendim aldım. Matmazel Gerbois’yla görüştüğümde, Sarışın Kadın’ın saçlarıyla aynı tonda olduklarını onayladı. Görünüşe göre sizinkilerle de aynı renk... Tamamıyla aynı...”

Bayan Réal, sanki bunlar kendisine hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi hayret içinde Ganimard’a bakıyordu. Dedektif devam etti:

“Bunlarsa etiketsiz iki parfüm şişesi. Evet, boşlar ama Matmazel Gerbois’nın, iki hafta boyunca kendisine seyahat arkadaşlığı eden Sarışın Kadın’ın parfümünü hatırlamasına yetecek kadar koku kalmış içlerinde. Bu şişelerden biri, Crozon Şatosu’nda Bayan Réal’in kaldığı odada, diğeriyse sizin Beaurivage Oteli’nde kaldığınız odada bulundu.”

“Ne saçmalıyorsunuz? Sarışın Kadın... Crozon Şatosu...”

Ganimard, bunlara cevap vermek yerine cebinden çıkardığı dört kâğıdı yan yana masaya dizdi ve şöyle dedi:

“Bu sayfalarda muhtelif el yazısı örnekleri bulunuyor: İlki Antoinette Bréhat’a, ikincisi mavi elmasın satışında Baron Herschmann’a yazan kadına, üçüncüsü Crozon’daki tatili sırasında mektup yollayan Bayan Réal’e ve sonuncusunda size ait. Evet, size, hanımefendi. Adınız ve adresiniz yazıyor burada. Trouville’deyken Beaurivage Oteli’nin resepsiyonuna bu kâğıdı siz bıraktınız. Şimdi, dört el yazısını karşılaştırın. Hepsi tıpatıp aynı.”

“Beyefendi, siz delirmişsiniz! Aklınızı kaçırmışsınız! Ne demek oluyor tüm bunlar?”

“Bunlar, hanımefendi, Arsen Lüpen’in arkadaşı ve suç ortağı Sarışın Kadın’ın sizden başkası olmadığı anlamına geliyor.”

Ganimard bitişikteki odaya gidip Bay Gerbois’yı omuzlarından iterek Bayan Réal’in önüne getirdi. Ardından şöyle sordu:

“Bay Gerbois, kızınızı kaçıran ve Bay Detinan’ın ofisinde gördüğünüz kadın bu mu?”

“Hayır.”

Herkesi şok eden bu cevapla birlikte Ganimard bocaladı. Sonunda kendini toparlayıp şöyle dedi:

“Ne demek hayır! İyi düşünün.”

“Düşünce bu hanımefendi de Sarışın Kadın kadar sarışın, onun gibi açık tenli ama diğer açılardan ona hiç benzemiyor.”

“İnanamıyorum. Yanılıyor olmalısınız.”

Ganimard bunun üzerine başka bir tanık çağırdı.

“Bay Hautrec, Antoinette Bréhat’yı tanıyor musunuz?”

“Amcamın evinde görmüştüm. Bu o değil.”

Kont Crozon, “Bu hanımefendinin Bayan Réal’le alakası yok.” diye ekledi.

Bu son darbeydi, Ganimard yıkılmıştı. Başını önüne eğip kımıldayamadı, gözleri zemine sabitlendi. Tüm kesin kanıtlarından geriye bir şey kalmamıştı. İnşa ettiği yapı çatırdıyordu.

Ayağa kalkan Bay Dudouis, “Size bir özür borçluyuz, hanımefendi.” dedi. “Bir an evvel unutmanızı dilediğim bir karışıklık yaşanmış. Ancak tam çözemediğim şey sizin tedirginliğiniz. Geldiğinizden beri tuhaf davranıyorsunuz.”

“Korktuğumdan, beyefendi. Çantamda yüz bin frank değerinde mücevher var, arkadaşınızın tavırları da pek güven verici değildi.”

“Neden sık sık Paris dışına çıkıyorsunuz?”

“İşim bunu gerektirdiği için olabilir mi?”

Bay Dudouis’nin buna verecek cevabı yoktu. Astına dönerek şöyle dedi:

“Araştırmalarınız acınacak seviyede yüzeyseldi, Ganimard ve bu hanımefendiye karşı da kabul edilemez şekilde davrandınız. Daha sonra ofisime gelip açıklama yapacaksınız.”

Sorgulama sona ermişti. Emniyet müdürü tam ayrılmak üzereydi ki gerçekten endişe verici bir olay yaşandı. Bayan Réal Ganimard’a yaklaşıp şöyle dedi:

“Sanırım isminiz Ganimard, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse bu mektup size. Onu bu sabah aldım. Zarfın üzerinde, “Bay Justin Ganimard’a, Bayan Réal’den sevgilerle.” yazıyor. Sizi bu isimle tanımadığım için başta şaka olduğunu düşündüm ama belli ki bu bilinmeyen gönderici randevumuzdan haberdardı.”

Justin Ganimard, mektubu yırtıp atmak istedi ama amirinin karşısında buna cesaret edemeyince zarfı açtı. Zar zor duyulan bir sesle okuduğu mektupta şunlar

yazıyordu:

*Evvel zaman içinde bir Sarışın Kadın, bir Lüpen, bir de Ganimard varmış. Kötü kalpli Ganimard güzeller güzeli Sarışın Kadın'a zarar vermek istiyormuş ama iyi kalpli Lüpen'in buna izin vermeye niyeti yokmuş. Sarışın Kadın'ın, Kontes Crozon'la arkadaş olmasını isteyen iyi kalpli Lüpen, onun Bayan Réal adını almasını istemiş. Gerçek Bayan Réal ise az çok "dürüst" bir tüccarmış ve altın sarısı saçlara, açık bir tene sahipmiş. İyi kalpli Lüpen kendi kendine, "Kötü Ganimard, Sarışın Kadın'ın peşine düşerse onu dürüst tüccara doğru yönlendirmek işimi çözer!" demiş. Meyvesini toplayacağı, akıllıca bir önlemmiş bu. Ganimard'ın gözünden kaçmayacak bir gazete yazısı, Sarışın Kadın'ın Beaurivage Oteli'nde mahsus bıraktığı parfüm şişesi ve resepsiyona verdiği gerçek Bayan Réal'in adresiyle işte her şey tamam! Ne düşünüyorsunuz, Ganimard? Size bu olayı tüm iç yüzüyle anlatmak isterdim çünkü kahkaha atacak ilk kişinin yine siz olacağınızdan eminim. Gerçekten de zekice ve itiraf etmeliyim ki fazlasıyla eğlendim.*

*İyi dileklerimi kabul et, sevgili dostum ve pek kıymetli Bay Dudouis'ye sevgilerimi ilet.*

*Arsen Lüpen.*

Kahkaha atmak aklının ucundan dahi geçmeyen Ganimard, "Her şeyi biliyor." diye homurdandı. "Kimseye söylemediğim bazı şeyleri de biliyor. Sizi buraya çağırdığımdan nasıl haberi vardı, efendim? İlk parfüm şişesini bulduğumu nereden öğrendi? Nasıl?"

Umutsuzluğun pençesinde saçını başını yolup biraz tepindi. Onu teselli etmeye çalışan Bay Dudouis şöyle dedi:

"Hadi, Ganimard, takma kafana. Bir dahakine daha iyi iş çıkarırız."

Emniyet müdürü, Bayan Réal'in eşliğinde odadan ayrıldı.

On dakika sonra Ganimard hâlâ mektubu okuyor, okuyor ve tekrar okuyordu. Bu sırada Kont ve Kontes Crozon, Bay Hautrec ve Bay Gerbois hararetli bir tartışmaya dalmışlardı. Sonunda Kont, Ganimard'a yaklaşıp şöyle dedi:

"Beyefendi, tüm bunlardan çıkardığım sonuç şu ki bir adım bile ilerlememişiz."

"Pardon ama araştırmalarım Sarışın Kadın'ın bu olayların tartışmasız başkahramanı olduğunu ve Lüpen onu yönlendirdiğini ortaya koydu. Bu büyük bir adım."

"Bu adım hiçbir işe yaramadığı gibi, meseleyi daha da karmaşık hâle getiriyor.

Sarışın Kadın, mavi elması çalmak için Baron'un öldürüyor ama elması çalmıyor. Sonra çalıyor ama bunu, bir başkasının yararına ondan kurtulmak için yapıyor."

"Bunu ben de açıklayamıyorum."

"Elbette ama belki de bir başkası açıklayabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kont tereddüt edince Kontes açıkça cevapladı:

"Bana kalırsa Lüpen'le savaşıp onu dize getirebilecek, sizin dışınızda biri daha var. Herlock Sholmes'ten yardım istememize alınır mısınız, Bay Ganimard?"

Bu soru karşısında şaşıran Ganimard, sadece şöyle diyebildi:

"Hayır ama... Sadece... Anlayamıyorum..."

"Tüm bu gizem canımı sıkıyor. Olayları netleşmesini istiyorum. Bay Gerbois ile Bay Hautrec de aynı fikirde, meşhur İngiliz Dedektif'e yazmaya karar verdik."

Ganimard, kendisine yakışır erdemli bir tonda, "Haklısınız hanımefendi." dedi. "Haklısınız. İhtiyar Ganimard'ın Arsen Lüpen'i alt edecek güce sahip değil. Ancak Herlock Sholmes bunu başarabilecek mi? Umarım çünkü ona karşı büyük bir hayranlık besliyorum. Yine de... Pek olası görünmüyor."

"Başarılı olmaz mı diyorsunuz?"

"Benim fikrim bu. Herlock Sholmes ile Arsen Lüpen arasındaki düellonun sonucu şimdiden belli. İngiliz mağlup olacak."

"Ancak her ne olursa olsun sizin de yardımınıza güvenebiliriz, değil mi?"

"Elbette, hanımefendi. İş birliği için her daim hazırım."

"Adresini biliyor musunuz?"

"Evet, Parker Caddesi, 219 Numara."

Aynı akşam Kont ve Kontes Crozon, Konsolos Bleichen'e karşı şikâyetlerini geri çektiler ve Herlock Sholmes'e birlikte yazdıkları bir mektup gönderdiler.

## 3
## Herlock Sholmes Saldırıya Geçiyor

"Ne istersiniz, beyefendi?"

Lüpen yemeğin teferruatıyla asla ilgilenmeyen biri gibi, "Canınız ne isterse." diye cevapladı. "Et ve alkol dışında dilediğinizi getirebilirsiniz."

Garson küçümser bir tavırla yanımızdan ayrılırken ben de şunu demekten kendimi alamadım:

“Ne! Hâlâ vejetaryen misin?”

“Eskisinden de fazla.”

“Damak zevki mi, inanç mı, yoksa alışkanlık mı?”

“Hijyen.”

“Bunun dışına hiç çıkmıyor musun?”

“Çıkıyorum tabii... Dışarıda yemek yerken göze batmak istemediğim zamanlarda.”

Kuzey İstasyonu yakınlarında, Arsen Lüpen’in beni davet ettiği restoranın arka masalarından birinde akşam yemeği yiyorduk. Ara sıra telgraf yollayıp Paris’in sessiz bir köşesinde buluşmak isterdi. Böyle zamanlarda naif bir çocuk gibi hep neşeli ve yaşam sevinciyle dolu olurdu. Mutlaka daha önce duymadığım heyecanlı bir macerasını anlatmakta da gecikmezdi.

O akşam her zamankinden daha coşkulu görünüyordu. İçinde kötü niyet barındırmayan, ince, içtenden gelen, kendine has iğneleyici tarzda konuşurken umursamazca kahkahalar atıyordu. Onu böyle görmek beni de keyiflendiriyordu ve memnuniyetimi belirttiğimde şöyle dedi:

“Ah, evet! Her şeyin gözüme hoş göründüğü, asla tüketemeyeceğim sonsuz bir hazine misali içimdeki hayatı hissettiğim bazı günler var. Oysa Tanrı biliyor, sonumu düşünmeden yaşıyorum!

“Hiç düşünmüyorsunuz belki de.”

“Dedim gibi, çünkü hazine sonsuz! Gelişigüzel tüketip israf edebilir, gücümü ve gençliğimi rüzgârlara savurabilirim ama yerine daha genç, daha canlı bir güç gelir. Dahası, hayatım o kadar güzel ki... Kısacık bir sürede hatip, fabrikatör ya da politikacı olmak için yalnızca istemem yeterli. Ancak yemin ederim böyle bir fikir aklımın ucundan geçmez! Arsen Lüpen’im, Arsen Lüpen kalacağım. Tarihte benimkiyle karşılaştırılabilecek, daha tatmin edici veya daha yoğun bir kariyeri boş yere arayıp durdum. Napolyon’unki mi? Belki... O da o şaşaalı imparatorluk kariyerinin sonundaki Fransa seferberliği sırasında ve Avrupa onu ezip geçerken kendine habire son savaşına çıkıp çıkmadığını soruyordu.”

Ciddi miydi, şaka mı yapıyordu? Konuşmaya devam ettikçe tonu daha da hararetlendi.

“Görüyorsunuz ya her şey tehlikede yatıyor! Sürekli bir tehlike hissi! Her nefes alışında onu solumak, etrafında esip kükreyen, pusu kuran, yaklaşan tehlikeyi fark etmek! Fırtınanın ortasında sakin kalmak, soğukkanlılığı yitirmemek! Aksi takdirde işiniz biter, dostum. Buna eşdeğer tek bir duygu var, o da araba yarışındaki sürücünün hissettikleri fakat o yarışlar en fazla birkaç saat sürüyor,

benimkiyse ölene dek!”

Bu konuşma üzerine, “Ne şairane!” diye bağırdım. “Böylesine heyecanlı bir yaşam sürdürmek için belirli bir sebebiniz bulunmadığına beni neredeyse inandıracaksınız!”

Gülümseyerek, “Siz zeki bir psikologsunuz.” dedi. “Bu sebebin ne olduğunu çözebilirsiniz.”

Büyük bir bardağa soğuk su doldurup içtikten sonra devam etti:

“Bugün *Le Temps*’ı okudunuz mu?”

“Hayır.”

“Herlock Sholmes bu öğleden sonra Manş’ı geçip akşamüstü altı gibi Paris’e geldi.”

“Tanrım! Neden?”

“Crozonlar, Hautrec’in yeğeni ve Gerbois’nın isteği üzerine küçük bir ziyaret için. Onunla Kuzey İstasyonu’nda buluşup oradan Ganimard’ın yanına geçtiler. Şu anda altısı birden görüşme yapıyorlar.”

Konuyu o açmadığı sürece, içimde uyandırdığı muazzam meraka rağmen özel hayatı hakkında Arsen Lüpen'e soru sormaya hiçbir zaman cesaret edemedim. Bu noktada, kendi adıma sınırını asla geçmediğim bir gizlilik hususu vardı. Lüpen'in ismi o ana kadar, en azından resmî kaynaklarda, mavi elmasla ilişkilendirilmemişti. Bu yüzden merakımı dizginleyip sabrettim. Bir süre sonra konuşmasına devam etti:

"*Le Temps*, muhteşem Ganimard'ımızla yapılan bir röportaj da yayımladı. Buna göre, arkadaşım olduğu iddia edilen Sarışın Kadın lakaplı biri, Baron Hautrec'i öldürmüş ve Bayan Crozon'un meşhur yüzüğünü çalmaya çalışmış. Tabii ki de beni bu suçların azmettiricisi olmakla itham ediyorlar."

İçimi soğuk bir ürperti kapladı. Bu, doğru muydu? Hırsızlık kariyerinin, yaşam tarzının, olaylara bakış açısının bu adamı cinayet işletecek noktaya getirdiğine inanmalı mıydım? Ona dikkatlice baktım. Son derece sakindi ve gözlerinde içten bir ifade vardı. Ellerini inceledim: Gerçekten zararsız birine, bir sanatçıya aitlermiş gibi zariflerdi. Nihayet şöyle demeye karar verdim:

"Ganimard, boş hayallere kapılmış."

Lüpen, "Hayır, hayır." diyerek itiraz etti. "Ganimard kurnaz adamdır, hatta bazen parlak fikirleri bile vardır."

"Parlak fikir mi?"

"Elbette. Örneğin şu röportaj tam usta işi bir hareket. İlki, İngiliz rakibinin gelişini duyurarak hem beni uyardı hem de İngiliz'in işini zorlaştırdı. İkinci de soruşturmayı tam olarak hangi noktaya getirdiğinin altını çizdi ki Sholmes onun yaptıklarını kendine mal edemesin. Güzel bir savaş olacak."

"Ne olursa olsun karşınızda iki rakip var ve hiç de kolay lokma değiller!"

"Ah! Biri sayılmaz."

"Peki ya diğeri?"

"Sholmes mü? Dişli bir rakip olduğunu itiraf etmeliyim ama beni heyecanlandıran ve şimdiki neşeli ruh hâline sokan da bu. İlkin, bu bir öz saygı meselesi. Benimle sadece ünlü İngiliz Dedektif'in başa çıkabileceğini düşünmeleri hoşuma gitti. Sonra, benim gibi savaşçı bir adamın, Herlock Sholmes'le girişeceği düellodan alacağı hazzı düşünün. Tabii her türlü kaynağımı sonuna kadar kullanmak zorunda kalacağım. Onu tanıyorum, dostum, asla geri adım atmayacaktır."

"Güçlü biri."

"Çok güçlü. Daha önce onun denginde bir dedektifin var olduğunu

sanmıyorum. Ona karşı tek bir avantajım var: O saldıracak, bense yalnızca kendimi savunacağım. Benim rolüm daha basit. Bir de...” Belli belirsiz gülümseyerek devam etti. “Ben onun yöntemlerini biliyorum, o benimkileri bilmiyor. Üzerine düşünmesinin gerekeceği bazı yeni numaralar hazırladım.”

Parmağını hafifçe masaya vururken şu cümleleri keyifle kurdu:

“Arsen Lüpen Herlock Sholmes’e karşı... Fransa İngiltere’ye karşı... Sonunda Trafalgar’ın[10] intikamı alınacak! Ah, zavallı adam! Hazırlıklı olabileceğim aklının ucundan bile geçirmiyor. Tetikte bir Lüpen...”

Bir anda başlayan öksürük nöbetiyle cümlesini yarıda kesti. Genzine bir şey kaçmış gibi peçetesini yüzüne doğru kaldırdı.

Endişelenerek, “Ekmek kırıntısı mı?” diye sordum. “Biraz su için.”

Boğuk bir sesle, “Hayır, ondan değil.”

“Ne öyleyse?”

“Hava almam lazım.”

“Pencereyi açmalarını ister misiniz?”

“Hayır, çıkıyorum. Pardösüm ile şapkamı verin çabuk! Gitmem gerekiyor.”

“Sorun nedir?”

“Az önce iki adam içeri girdi. Uzun boylu olanı görüyor musunuz? Biz çıkarken soluma geçin ki beni göremesin.”

“Arkanızda oturan mı?”

“Evet. Kişisel nedenlerden dolayı dışarıda açıklamayı tercih ederim.”

“İyi de kim o?”

“Herlock Sholmes.”

Sanki tedirginliğinden utanmışçasına kendini toparlamaya çalıştı. Peçetesini masaya bırakıp suyundan bir yudum aldı ve daha sakince gülümseyerek şöyle dedi:

“İlginç, değil mi? Öyle kolay kolay heyecanlanmam ama bu beklenmedik manzara...”

“O kadar çok kılık değiştirdiniz ki sizi kimsenin tanımazı zaten mümkün değil. Neden korkuyorsunuz? Ben bile sizinle her buluştuğumda, yeni birinin karşısındaymışım gibi hissediyorum.”

“*O* beni tanır. Yalnızca bir kez karşılaştık fakat beni gerçekten gördü. Kılıktan kılığa bürünen dış görüntümü veya göründüğüm hâlimi değil, gerçekten olduğum şeyi, ruhumu gördüğünü hissettim. Beni sonsuza dek beynine kazıdığından eminim. Sonra... Böyle bir şey beklemiyordum! Ne tuhaf rastlantı!

Şu küçücük restoranda...”

“Çıkıyor muyuz o hâlde?”

“Hayır, hayır.”

“Ne yapacaksınız?”

“Cesur davranıp ona güveneceğim.”

“Onunla konuşmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Evet, düşünüyorum. Onu sorgulayıp bildiklerini öğrenmek avantajıma olur. Ah! Sanki gözlerini enseme, omuzlarıma dikmiş ve onları daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir his var içimde.”

Kısa bir süreliğine düşündü. Dudaklarının köşesinde sinsi bir gülümseme gördüm. Sonra, zannedersem durumun gerektirdiğinden ziyade aklına eseni yapan doğasına uyarak aniden ayağa kalkıp arkasını döndü ve neşeli bir tonda şöyle dedi:

“Tesadüfün böylesi! Doğrusu bu benim için büyük bir şans... Müsaadenizle arkadaşımı tanıtayım.”

İngiliz, birkaç saniye afallamasının ardından sanki Arsen Lüpen’in üzerine atılacakmış gibi içgüdüsel bir hamle yaptı. Lüpen ise başını iki yana sallayarak karşılık verdi:

“Hata edersiniz. Üstelik hareketiniz hoş karşılanmayacağı gibi, hiçbir fayda da sağlamayacaktır.”

İngiliz, yardım arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Lüpen, “İşe yaramaz.” dedi. “Beni zapt edebileceğinizden emin misiniz? Hadi, ne kadar iyi bir oyuncu olduğunuzu gösterin.”

Ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu göstermek bu durumda Sholmes’e pek cazip gelmiyordu. İngiliz, bunun yine de alınabilecek en iyi karar olduğuna kanaat getirerek sandalyesinden hafifçe kalkıp soğuk bir tavırla arkadaşını takdim etti:

“Dostum ve iş arkadaşım, Bay Wilson... Wilson, bu da Arsen Lüpen.”

Wilson’ın şaşkınlığı kendimi tutamayarak gülememe neden oldu. Dışarı fırlayacakmış gibi görünen gözleri ve açık kalan ağzıyla durumu anlamaya çalışıyordu. Parlak ve gergin yüzü bir elmayı andırıyordu. Saçları ve kısa sakallarıysa çimen gibi gürdü.

Herlock Sholmes alaycı bir tavırla, “Böylesine son derece doğal olaylar karşısında şaşkınlığını yeterince gizleyemiyorsun, Wilson.” dedi.

Wilson, “Neden tutuklamıyorsun onu?” diye sordu.

“Beyefendinin sadece birkaç adım uzağındaki kapıyla aramda durduğunu fark

etmedin sanırım. Ben daha parmağımı oynatamadan çıkıp gider.”

Lüpen, “Bu size engel olmasın.” dedikten sonra masanın etrafında yürüyüp bir sandalyeye oturdu. Artık kendisi ile kapının arasında İngiliz duruyordu. Böylece kendini tamamen Dedektif’in insafına bıraktı. Wilson, bu cüretkâr hamleye hayranlık duyma hakkının olup olmadığını anlamak için Sholmes’e baktı. İngiliz’in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ama aniden bağırdı:

“Garson!”

Garson koşarak gelince hemen siparişini verdi:

“Bir bira, bir viski, iki de soda.”

Yeni bir emre kadar barış sağlanmıştı. Kısa süre sonra dördümüz de aynı masada sakince sohbet ediyorduk.

Herlock Sholmes, gündelik hayatta sürekli karşılaşılan kişilerden biriydi: Ellili yaşlarının başındaydı ve hayatını bir masanın önünde hesap defteri tutarak geçirmiş, hâli vakti yerinde birine benziyordu. Kızıla çalan favorileri, tıraşlı çenesi ve vakur görüntüsüyle onu Londra’daki diğer dürüst vatandaşlarından ayıran pek bir şey bulunmuyordu; son derce keskin, çarpıcı ve delici gözleri dışında.

Her şeye rağmen, o Herlock Sholmes’tü; bir sezgi, gözlem, pratik zekâ ve basiret dehasıydı. Doğanın, hayal gücü tarafından üretilmiş en sıra dışı iki dedektifi, Edgar Allan Poe’nun Dupin’i ile Émile Gaboriau’nun Lecoq’unu birleştirip daha sıra dışı, daha doğaüstü bir dedektif yaratarak kendini eğlendirdiği düşünülebilirdi. İnsan, ona tüm dünyada ün kazandıran üstün başarılarını duyduğunda, Herlock Sholmes’ün hayalî bir karakter, kurmaca bir kahraman olup olmadığını; büyük bir romancının, örneğin Arthur Conan Doyle’un aklından çıkıp çıkmadığını merak ediyordu.

Lüpen, Fransa’daki ziyaretinin ne kadar süreceğini sorduğunda İngiliz Dedektif muhabbeti esas istediği yere getirdi:

“Bu size bağlı, Bay Lüpen.”

Lüpen gülerek, “Ah! Madem bana bağlı, geminize binip bu akşam dönebilirsiniz.” diye karşılık verdi.

“Bu akşam biraz erken ama sekiz on gün sonra neden olmasın.”

“Niye? Aceleniz mi var?”

“İlgilenmem gereken suç dosyaları var: İngiliz-Çin Bankası soygunu, Leydi Eccleston’ın kaçırılması... Sizce buradaki işim bir haftada biter mi, Bay Lüpen?”

“Mavi elmasla ilgili çifte suçun üzerinde durursanız haydi haydi yeter. Dahası,

bu vakanın çözümünün size üzerimde bazı tehlikeli avantajlar sağlaması durumunda, güvenliğim için gerekli önlemleri almam da o kadar sürer zaten.”

“Lakin hesaplarıma göre bu avantajlardan sekiz on gün sonra faydalanabileceğim.”

“Beni de on birinci günde tutuklayacaksınız belki de.”

“Hayır, en fazla on.”

Lüpen düşünceli şekilde başını iki yana sallayarak, “Zor... Çok zor...” dedi.

“Zor belki ama mümkün, bu yüzden de kesin.”

Wilson, “Kesinlikle kesin.” dedi. Sanki ortağını arzu edilen sonuca götürecek uzun operasyon serisini hesap etmiş gibiydi.

Herlock Sholmes, “Vakaları iyi bilen Wilson, her şeye şahitlik etmek için burada.” dedi. “Elbette tüm kozlar elimde değil çünkü bunlar birkaç aylık vakalar. Araştırmalarımı dayandırmaya alışık olduğum bilgiler ve ipuçları da eksik.”

Wilson mühim bir şey söyler gibi, “Mesela çamur lekeleri ve sigara külleri yok.” dedi.[11]

“Bay Ganimard’ın vardığı dikkate değer sonuçların yanı sıra, elimde bu konuda yazılmış tüm makaleler ve toplanan kanıtlar bulunuyor. Onlar sayesinde kendim de bazı çıkarımlar yaptım.”

Wilson kısa ve öz biçimde, “Yani analiz veya hipotez yoluyla bize önerilen bazı görüşler.” diye ekledi.

Lüpen, Sholmes’le konuşurken kullandığı saygılı tonda, “Bu vakayla ilgili edindiğiniz genel fikri sorsam acaba düşüncesizlik mi etmiş olurum?” dedi.

Gerçekten de bu iki adamı birbirlerinin karşısında, dirseklerini masaya koymuş biçimde sanki çetin bir problemi çözmek veya bir ihtilaf üzerinde anlaşmaya varmak için sakince ve ciddiyetle tartışırken görmek müthiş heyecan vericiydi. Aynı zamanda, amatörlere ve sanatçılara yaraşır muhteşem bir ironi söz konusuydu ve ikisi de bunun tadını çıkarıyordu. Wilson’ın da keyfi yerindeydi. Herlock piposunu doldurup yaktıktan sonra şöyle dedi:

“Bu vakayı, ilk bakışta göründüğünden daha kolay buluyorum.”

Sadık yankı Wilson, “Çok daha kolay.” dedi.

“Bu vaka diyorum zira bana göre yalnızca tek vaka var. Baron Hautrec’in ölümü, yüzük hikâyesi ve 514 numaralı biletin gizemi, tüm bunlar *Sarışın Kadın Bilmecesi* diyebileceğimiz olayın farklı safhaları. Bence mesele, aynı hikâyedeki üç bölümün arasındaki bağlantıyı ve bu üç olayın birliğini ortaya koyacak kanıtı

keşfetmekten ibaret. Ganimard'ın muhakeme gücü biraz yüzeysel olduğu için bu birliği ortadan kaybolma, yani görülmeden ve duyulmadan bir yere girip çıkma yeteneğinde buldu. Böyle mucizeler beni tatmin etmiyor."

Lüpen, "Peki sizin görüşünüz nedir?" diye sordu.

"Bence daha önce fark edilmese de bu üç bölümün bariz karakteristik özelliği, meseleyi daha önce seçtiğiniz bir noktaya getirmekteki amacınızdır. Sizin açınızdan bu bir plandan ziyade bir gereklilik, başarı için *sine qua non*[12] bir koşul."

"Teorinizi biraz daha detaylandırabilir misiniz?"

"Elbette. Bay Gerbois'yla çekişmenizin başlangıcından beri, herkesin kaçınılmaz buluşma yeri olarak Bay Detinan'ın dairesini sizin seçtiğiniz apaçık ortada değil mi? Size göre tek güvenli yer orasıydı. Bu yüzden, Sarışın Kadın ve Matmazel Gerbois'yla randevunuzu tüm halkın duyacağı şekilde orada ayarladınız."

Wilson, "Profesör'ün kızıyla." diye ekledi.

"Şimdi gelelim mavi elmasa. Baron Hautrec'in elindeyken onu çalmayı denediniz mi? Hayır. Ne var ki Baron, kardeşinin evine yerleştikten altı ay sonra Antoinette Bréhat'ın müdahalesiyle ilk teşebbüs gerçekleşti. Elmas elinizden kaçtı ve satışın Drouot Müzayede Evinde gerçekleşeceği haberi dört yana yayıldı. Peki, bu şaibesiz bir açık artırma mıydı? Oradaki en zengin kişi elması alabileceğinden emin miydi? Tabii ki hayır. Herschmann yüzüğü satın almak üzereyken kadının biri ona tehdit mektubu yolladı ve bu kadın, elması satın alan Kontes Crozon'un aklına girenle aynı kişiydi. Elmas hemen ortadan kaybolacak mıydı? Hayır çünkü buna fırsat bulamadanız ve bu yüzden pusuya yattınız. Kontes şatosuna döndü ki sizin de beklediğiniz buydu. Sonra da yüzük kayboldu."

Lüpen, "Sonra da Konsolos Bleichen'in sabun tozu şişesinde yeniden ortaya çıktı." dedi. "Bu çok garip değil mi?"

Herlock yumruğunu masaya vurarak, "Bu saçmalıkları başkasına anlatın." dedi. "Bunlarla anca ahmakları kandırırsınız, benim gibi yaşlı bir kurdu değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Herlock, "Demek istediğim..." diye başladıktan sonra son darbeyi nasıl indireceğini düşünüyormuşçasına biraz bekledi. Ardından, "Sabun tozu şişesinde bulunan elmas sahteydi." dedi. "Gerçeği sizde."

Arsen Lüpen, gözlerini İngiliz'e dikip bir süre sessiz kaldı. Sonra sakince şöyle dedi:

“Çetin cevizsiniz, beyefendi.”

Gözleri hayranlıkla ışıldayan Wilson, “Çetin ceviz, kesinlikle!” diye tekrarladı.

“Evet, her şey aydınlanıyor, her şey anlam kazanmaya başlıyor. Tek sorgu yargıcı, bu vakaların peşini bırakmayan tek özel muhabir bile hakikate bu kadar yaklaşmamıştı. Sizin sezginiz ve mantığınız gerçekten de mucizevi seviyede.”

Uzman bir suçludan gelen bu övgüyle göğsü kabaran İngiliz, “İnsanın aklını kullanması yeterli.” dedi.

“Akıllarını kullanmaları yeterli fakat akıl sahibi kişi o kadar az ki! Şimdi, varsayımlar azaldığı ve yoldaki fazlalıklar temizlendiğine göre...”

“Geriye bu üç bölümün neden Clapeyron Sokağı, 25 Numara; Henri-Martin Caddesi, 134 Numara ve Crozon Kalesi duvarları arasında sonlandığını bulmak kalıyor. Tüm mesele bu, gerisi çocuk oyuncağı. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?”

“Evet, bence haklısınız.”

“Bu durumda, Bay Lüpen, işimin on gün içinde tamamlanacağını söylemekte haksız mıyım?”

“On gün içinde tüm hakikati öğreneceksiniz.”

“Ve siz de tutuklanacaksınız.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Tutuklanmam için inanılmaz şartların bir araya gelmesi ve şaşırtıcı bir dizi kötü talih gerekiyor ki bu ihtimali kabul etmiyorum.”

“Şartların ve talihin yapamadığını, bir kişinin iradesi ile inatçılığı yapabilir, Bay Lüpen.”

“Tabii başka bir kişinin iradesi ile inatçılığı, bunun önüne aşılamaz bir engel çıkarmazsa, Bay Sholmes.”

“Aşılamaz engel yoktur, Bay Lüpen.”

Birbirlerine meydan okumadan ama soğukkanlı ve cüretkâr şekilde baktılar. Düello başında birbirine ilk defa çarpan iki kılıcın net sesi duyuluyordu âdeta.

Lüpen, “Sonunda!” dedi. “Sonunda şanına yaraşan bir d karşı karşıya geldim. Üstelik bu kişi nadir bir tür, Herlock Sholmes! Çok eğleneceğiz.”

Wilson, “Korkmuyor musunuz?” diye sordu.

Lüpen sandalyesinden kalkarken, “Neredeyse, Bay Wilson.” diye yanıtladı. “Bunun kanıtı da kaçış planlarımı hızlandıracak olmam. Aksi takdirde hapse tıkılmam işten bile değil. Öyleyse on gün içinde diyelim mi, Bay Sholmes?”

“Diyelim. Bugün pazar. Sonraki çarşamba gününden bir hafta sonra, saat sekizde her şey sonlanacak.”

“Ben de parmaklıklar ardına mı gideceğim?”

“Hiç şüpheniz olmasın.”

“Tüh! Benim gibi huzurlu hayatının tadını çıkarmak isteyen biri için kötü haber. Sıkıntıdan uzak zamanlar, iyi kötü bir iş akışı, canı cehenneme polisler ve etrafımı saran evrensel sempatinin rahatlatıcı hissi... Tüm bunların değişmesi gerekecek. Sonuçta madalyonun öteki yüzü... Güneşli havadan sonraki yağmur... Bu artık gülünecek mesele değil. Hoşça kalın...”

Sholmes’ün bariz biçimde saygı uyandırdığı birine karşı içi şefkatle dolan Wilson, “Acele edin!” dedi. “Bir dakika bile kaybetmeyin.”

“Bu buluşmadan ne kadar mutluluk duyduğumu ve sizin gibi değerli bir iş arkadaşına sahip olduğu için beyefendiyi nasıl kıskandığımı anlatmak için bir dakika yeterli değil, Bay Wilson.”

Birbirlerine karşı nefret duymayan ama kaderin acımasızca savaşmak zorunda bıraktığı iki rakip gibi nazikçe birbirlerini selamladılar. Ardından Lüpen beni kolumdan çekiştirdi ve şöyle dedi:

“Ne düşünüyorsunuz, sevgili dostum? Bu akşamki olaylar, yazdığınız anılarım için güzel bir bölüm oluşturacak.”

Restoranın kapısını arkamızdan kapadıktan sonra birkaç adım atmıştık ki durup şöyle sordu:

“Sigara içiyor musunuz?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla siz de içmiyorsunuz.”

“Haklısınız, içmiyorum.”

Bir sigara çıkarıp yaktı ve kibriti söndürebilmek için birkaç kez salladı. Hemen ardından sigarayı fırlatıp yolun karşısına geçti. Sanki bu bir sinyalle çağırılmış gibi gölgelerden çıkan iki adam yanına geldi. Karşı kaldırımda onlarla birkaç dakika konuştuktan sonra yanıma döndü.

“Kusura bakmayın, dostum. Bu lanet Sholmes başıma bela açacak ama sizi temin ederim, Lüpen’le işi henüz bitmedi. O herif, benim ne hinoğluhin olduğumu görecek. Görüşmek üzere... Wilson haklı, kaybedecek bir dakika bile yok.”

Sonra hızla uzaklaştı.

Böylece o garip akşam ya da en azından benim de dâhil olduğum kısmı sona erdi. İlerleyen saatlerde, o masadaki diğer kişilerin nezaket göstererek sonradan

bana aktarmaları sayesinde detaylarını öğrenebildiğim başka heyecan verici olaylar da yaşandı.

Lüpen'in yanımdan ayrıldığı aynı dakikada, Herlock Sholmes de masadan kalkmış, saatine bakıyordu.

"Dokuza yirmi var. Dokuzda Kont ve Kontesle istasyonda buluşacağım."

İkinci bardak viskisinden hızla bir yudum alan Wilson, "Hadi yola koyulalım o zaman!" dedikten sonra restorandan çıktılar.

"Sakın arkana bakma, Wilson. Takip ediliyor olabiliriz ama umursamıyormuş gibi davranalım. Bu arada bir konuda fikrini merak ediyorum: Sence Arsen Lüpen neden o restorandaydı?"

Wilson hiç tereddüt etmeden, "Yemek için." dedi.

"Çıkarım yapma yeteneğin müthiş, Wilson. Beraber çalıştıkça bu konudaki gelişimini iyice görüyorum. Gitgide daha şaşırtıcı oluyorsun."

Wilson'ın yüzü keyiften kızarırken Sholmes konuşmasına devam etti:

"Yemek için, burası tamam. Bir de muhtemelen, Ganimard'ın röportajında belirttiği gibi Crozon Şatosu'na gidip gitmeyeceğimi teyit etmek için. Öyleyse onu hayal kırıklığına uğratmamak için gitmeliyim ama zaman kazanabilmek için gitmeyeceğim."

Şaşıran Wilson, "Öyle mi?" dedi.

"Dostum, sen şu caddeden bir araba çevir. Ardından iki üç araba değiştirip istasyonda emanete bıraktığımız valizleri de alıp Élysée Sarayı'na git."

"Élysée Sarayı'nda ne yapacağım?"

"Mışıl mışıl uyuyup talimatlarımı bekleyeceğin bir oda kiralayacaksın."

Kendisine verilen önemli görevden epey gurur duyan Wilson yola çıktı. Herlock Sholmes ise istasyona gidip bir bilet aldı ve Kont ve Kontes Crozon'un çoktan içinde yerlerini aldığı Amiens trenine bindi. Onları selamlamakla yetinip ikinci piposunu yakarak koridorda güzel güzel tüttürdü. Tren hareket ettikten on dakika sonra Kontesin yanına oturdu ve şöyle sordu:

"Yüzüğünüz yanınızda mı, hanımefendi?"

"Evet."

"Rica etsem görebilir miyim?"

Yüzüğü alıp inceledikten sonra, "Tam da tahmin ettiğim gibi, sentetik elmas."

"Sentetik elmas mı?"

"Evet, yeni bir yöntem. Elmas tozunu eriyene kadar yüksek ısıya maruz bırakıp sonra da kalıba dökerek elmas üretiyorlar."

“Nasıl yani! Ama benim elmasım gerçek.”

“Doğru, sizinki gerçek fakat bu sizin elmasınız değil.”

“Benimki nerede öyleyse?”

“Arsen Lüpen’in ellerinde.”

“Bu ne o zaman?”

“Sizinkiyle değiştirilip Bay Bleichen’in sabun tozu şişesine ve sizin de orada bulduğunuz elmas.”

“Bu yüzük sahte mi şimdi?”

“Kesinlikle sahte.”

Ne diyeceğini bilemeyen, altüst olmuş Kontes susarken kocası da kuşkulu bir edayla mücevheri dikkatlice inceliyordu. Kadın en sonunda şöyle diyebildi:

“Bu mümkün mü? Neden doğrudan çalmadılar? Onu nasıl ele geçirdiler?”

“Aydınlatmaya çalışacağım şey de tam olarak bu.”

“Crozon Şatosu’nda mı?”

“Hayır. Creil’de inip Paris’e döneceğim. Arsen Lüpen’le aramdaki oyun orada oynanmalı. Aslında çoktan başladık ama şatoya gittiğimi sanması daha iyi.”

“Ama...”

“Sizin için ne fark eder, hanımefendi? Mühim olan elmasınız, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse merak etmeyin. Biraz önce, yerine getirilmesi çok daha zor bir taahhütte bulundum. Size Herlock Sholmes sözü veriyorum, gerçek elması getireceğim.”

Tren yavaşladı. İngiliz, sahte elması cebine atıp vagon kapısını açınca Kont bağırdı:

“Ters yönden iniyorsunuz!”

“Lüpen beni takip ettirdiyse bu sayede izimi kaybettireceğim. Görüşmek üzere.”

Görevlilerden biri boş yere itiraz edip durdu. Tren ayrıldıktan sonra İngiliz, istasyon şefinin ofisine yöneldi. Elli dakika sonra, onu gece yarısına yakın Paris’e indirecek trene atladı. Platformu koşarak geçip bir büfeye daldıktan sonra başka kapıdan çıktı ve hemen bir at arabasına atladı.

“Arabacı, Clapeyron Sokağı’na!”

Takip edilmediğine karar verdikten sonra arabayı sokağın başında durdurup Bay Detinan’ın evini ve bitişiğindeki iki binayı dikkatle inceledi. Eşit ve uzun

adımlarla mesafeyi ölçüp defterine bazı notlar aldı, sayılar kaydetti.

“Arabacı, Henri-Martin Caddesi’ne!”

Henri-Martin Caddesi ile Pompe Sokağı’nın köşesinde parasını ödeyip arabacıyı gönderdi. 134 Numara’ya kadar kaldırımda yürüdü ve Baron Hautrec’in eski konağı ile bitişiğindeki iki evin önünde de aynı şeyleri tekrarladı: Her cephenin enini ölçtü ve önlerindeki bahçelerin derinliğini hesapladı.

Cadde tenha ve karanlıktı. Yan yana dizilmiş dört ağacın arasına belirli mesafelerde yerleştirilmiş gaz lambaları, bu karanlığa karşı beyhude bir mücadeleye girmiş gibiydi. İçlerinden biri, evin bir kısmını loş şekilde aydınlatıyordu ve bu sayede Sholmes, kapıya asılmış “kiralık” tabelasını, küçük çimenliği çevreleyen bakımsız iki yolu ve boş evin geniş pencerelerini seçebildi.

Kendi kendine, “Doğru, Baron’un ölümünden beri buraya kiracı yerleşmedi.” dedi. “Keşke içeri girip cinayetin işlendiği odayı inceleyebilseydim!”

Bu düşünce aklına gelir gelmez pratiğe dökmek istedi ama bunu nasıl başarabilirdi? Bahçe kapısı fazla yüksekti, tırmanması imkânsızdı. Cebinden el feneri ile yanından hiç ayırmadığı maymuncuğunu çıkardı. Tam kapıyı zorlamaya hazırlanıyordu ki büyük şaşkınlıkla kilitli olmadığını fark etti. Arkasından kapıyı açık bırakmaya dikkat ederek bahçeye girdi fakat daha üç adım atmıştı ki aniden durdu. İkinci kattaki pencerelerden birinde bir şeyler parıldıyordu. Bu parıltı önce ikinci pencereye, sonra da diğer pencereye geçti ama odanın duvarlarına yansıyan silüetten fazlası görünmüyordu. Parıltı ilk kata inip uzun süre odadan odaya dolaştı.

Bu durum oldukça ilgisini çeken Sholmes, “Baron Hautrec’in öldürüldüğü konakta, üstelik sabahın birinde böyle gezinen de kim?” diye söylendi.

Bunu öğrenmenin tek yolu vardı: Konağa girmek. Tereddüt etmeden giriş kapısına yöneldi fakat sokaktaki gaz lambasından gelen ışığın altından geçerken adam onu fark etmiş olmalıydı çünkü evdeki ışık aniden söndü ve Sholmes onu bir daha görmedi. Giriş kapısını kapıyı yavaşça, o da kilitli değildi. Hiç ses duymayınca karanlığa dalıp tırabzanlara ulaştı ve üst kata çıktı. Orada da aynı sessizlikle, yine aynı karanlıkla karşılaştı.

Odalardan birine girip ay ışığıyla biraz aydınlanan pencereye yaklaştı. Dışarıya baktığında bahçede bir adam gördü. Şüphesiz başka bir merdivenden inip başka bir kapıdan çıkmıştı ve şimdi de iki bahçeyi ayıran duvarın önündeki çalılığa doğru gidiyordu.

Sholmes, “Kahretsin, kaçacak!” diye bağırdı.

Adamın önünü kesmek için basamakları atlaya atlaya hızla indi. İlk önce kimseyi göremedi ama birkaç saniye sonra, birbirine girmiş çalılar arasında hareket eden bir şey fark etti. Bu, İngiliz'in kafasını karıştırdı. Adam kolayca kaçabilecekken bu fırsatı neden değerlendirmemişti? Gizemli işi esnasında onu rahatsız eden davetsiz misafirin hareketlerini izlemek için mi kalmıştı?

Sholmes, "Ne olursa olsun, bu adam Lüpen değil." diye düşündü. "O daha zekice davranırdı. Adamlarından biri olabilir."

Sholmes, kendisini izleyen düşmanına gözlerini dikerek dakikalar boyunca hareketsiz kaldı. Lakin bu düşman hamlesini yapmıyordu ve İngiliz de bekleyerek vakit harcayacak biri değildi. Bu yüzden tabancasını kontrol edip bıçağını kılıfından çıkardıktan sonra, kendisine ün getiren o soğukkanlı ve tehlikeyi küçümseyen tavrıyla çalılara doğru yürüdü.

Bir tıkırtı duyuldu, düşmanı da tabancasını hazırlıyordu. Herlock aniden çalılıklara atladı ve düşmanıyla boğuşmaya başladı. Şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı ki Herlock adamın bıçağını çekmeye çabaladığından şüphelendi. Arsen Lüpen'in suç ortağını ele geçirme arzusu ve yaklaşan zafer fikriyle iyice heyecanlanan Sholmes, içinde karşı konulamaz bir güç hissediyordu. Rakibini yere devirip tüm ağırlığıyla üzerine çöktü. Bir eliyle talihsiz adamın boğazını sıkarken diğeriyle fenerini çıkarıp düğmesine bastı ve ışığı tutsağının yüzüne çevirdi.

Dehşet içinde, "Wilson!" diye bağırdı.

Boğuk bir ses, "Sholmes..." diye fısıldadı.

İkisinin de kafası allak bullak olmuştu, bir süre tek kelime etmeden öylece durdular. Kulak delici bir korna sesi duyuldu, rüzgâr yaprakları titretti. Sholmes'ün eli hâlâ hırıltısı gitgide zayıflayan Wilson'ın boğazındaydı. Aniden öfkeye kapılıp arkadaşını serbest bıraktı ama hemen ardından omuzlarından yakalayıp şiddetle sarstı ve bağırmaya başladı:

"Ne arıyorsun burada! Cevap versene! Ne? Senden çalılıklara saklanıp beni gözetlemeni mi istedim?"

"Seni gözetlemek mi? Sen olduğunu bilmiyordum ki."

"Ne yapıyorsun ya burada? Şu an yatağında olmalıydım."

"Yatağımdaydım."

"Uyuman da gerekiyordu."

"Uyudum."

"Uyanmamalıydın!"

“Mektubun...”

“Mektubum mu?”

“Evet, sen otelden ayrıldıktan sonra kurye getirdi.”

“Ben mi göndermişim? Delirdin mi sen?”

“Yemin ederim.”

“Nerede bu mektup?”

Wilson cebinden bir kâğıt çıkarıp uzattı. Dedektif, fenerinin ışığında hayretle şu cümleleri okudu:

*Wilson, hemen yataktan fırlayıp Henri-Martin Caddesi’ne git. Ev boş. İçeri girip eksiksiz bir planını çıkar ve sonra geri dönüp uyu.*

*Herlock Sholmes.*

“Odaları ölçüyordum ki bahçede bir gölge gördüm. Aklımda tek fikir vardı...”

“Gölgeyi ele geçirmek... Bu mükemmel bir fikir.” Arkadaşının kalkmasına yardım ettikten sonra, “Bir daha benden mektup aldığında, el yazımın taklit edilmediğinden emin ol.” diye ekledi.

Gerçeği yavaş yavaş kavrayan Wilson, “Mektubu sen göndermedin mi yani?” diye sordu.

“Hayır.”

“Kim gönderdi öyleyse?”

“Arsen Lüpen.”

“Amacı neydi ki?”

“Bilmiyorum ve beni endişelendiren de bu. Neden seni rahatsız etme zahmetine girsin? Benimle uğraşsa anlarım ama senden ne istedi? Bundan ne çıkarı...”

“Otele dönmek istiyorum.”

“Ben de.”

Önüne geldiklerinde Wilson bahçe kapsını tutup kendine çekti ve arkadaşına dönüp sordu:

“Neden kapadın?”

“Kapamadım, yarı açık bırakmıştım.”

“O zaman...”

Herlock da kapıyı açmayı denedi ama yerinden oynamıyordu. Bunun üzerine kilide baktı ve küfretmekten kendini alamadı:

“Hay... Lanet olsun! Kilitli!”

Tüm gücüyle parmaklıklarına yapışıp kapıyı sarstı ama çabasının beyhudeliğini fark edince umutsuzluğa kapılarak titrek bir sesle şöyle dedi:

“Şimdi her şeyi anlıyorum, bu Lüpen’in işi. Creil’deyken trenden ineceğimi öngördü ve bu akşam araştırmalarıma başlamamı engellemek için bu tatlı fare kapanını kurdu. Dahası, esaretimi paylaşması için arkadaşımı gönderecek kadar da ince bir davranışta bulundu. Tüm bunlar hem bana bir gün kaybettirmek hem de kendi işime bakmamı söylemek içindi.”

“Onun esirleri miyiz şimdi?”

“Üstüne bastın. Herlock Sholmes ile Wilson, Arsen Lüpen’in esirleri. Macera mükemmel başladı ama hayır, bunu kabul edemem.”

Wilson, Sholmes’ün omzunu tutarak, “Yukarı bak! Işık geliyor!” dedi.

Gerçekten de birinci kattaki pencerelerin birinden ışık geliyordu. Hemen eve koşup iki ayrı merdivenden yukarı çıktılar ve ışıklı odanın girişinde tekrar buluştular. Odanın ortasında bir mum yanıyordu. Hemen yanında da içine tavuk budu, bir şişe şarap ve yarım ekmek konmuş bir sepet duruyordu. İçten bir kahkaha koparan Sholmes şöyle dedi:

“Harika! Yemek de dâhilmiş. Sahiden büyülü bir yer burası, âdeta periler diyarı! Hadi ama Wilson, asma suratını öyle. Tüm bunlar çok komik.”

Wilson karamsar bir tonda, “Komik olduğundan emin misin?” diye sordu.

Doğal olmak için fazla abartılı görünen bir neşeye kapılan Sholmes, “Elbette eminim!” diye bağırdı. “Doğrusunu söylemek gerekirse bu gördüğüm en komik şey. Arsen Lüpen tam bir ironi ustası anlaşılan! Kibarlığından ödün vermeden bizimle kafa buluyor. Bu şölendeki yerimi, dünyadaki tüm altınlara değişmem. Yapma, Wilson, beni de üzüyorsun. Bu durum beni küçük mü düşürür? Talihsizliğe dayanmayı sağlayan o asil ruhlu karakterini şimdi de sergilemelisin. Neden şikâyet ediyorsun? Bunun yerine biraz önce birbirimizi boğazlamış da olabilirdik. Ne kötü arkadaşsın.”

Bir süre sonra, biraz mizah biraz da iğnelemeyle zavallı Wilson’ı canlandırmayı başarıp bir kadeh şarapla birlikte tavuk budu yemeye ikna etti. Mum sönünce uyumak için yere uzanıp duvarı yastık olarak kullanmak zorunda kaldıklarında durumun saçmalığını iyice fark ettiler. Elbette, hoş bir uyku çekmeleri mümkün olmadı.

Sabah olduğunda Wilson, soğuktan kaskatı kesilmiş hâlde uyandı. Hafif bir ses dikkatini çekti. Herlock Sholmes dizlerinin üzerine çökmüş, büyüteç yardımıyla toz taneciklerini ve belli figürler ile rakamlar oluşturan, neredeyse tamamen

silinmiş tebeşir izlerini inceliyor, bunları defterine not ediyordu.

Bu işe özel ilgi gösteren Wilson'la beraber her odayı inceleyen Sholmes, ikisinde aynı tebeşir izlerini gördü. Ayrıca meşe panellerin üstünde iki daire, duvar kaplamasında bir ok ve merdivendeki dört basamakta dört rakam fark etti. Bir saat sonunda Wilson şöyle dedi:

"Rakamlar doğru, değil mi?

Bu yeni keşiflerle keyfi yerine gelen Herlock, "Bilmiyorum." dedi. "Ama bir anlama geldikleri kesin."

"Çok bariz değil mi? Döşeme tahtalarının sayısını temsil ediyorlar."

"Ah!"

"Tabii. Senin de görebileceğin gibi, iki çemberse panoların yanlış olduğunu belirtiyor ve ok da yemek asansörünün yönünü işaret ediyor."

Herlock Sholmes şaşkınlıkla bakarak, "Ah, öyle mi?" dedi. "Dostum, tüm bunları nereden biliyorsun? Basiretin karşısında neredeyse mahcup oluyorum."

Gururla dolan Wilson, "Çok basit." diye yanıtladı. "Talimatların, daha doğrusu senden gelen mektubu aslında o yazdığı için Lüpen'in talimatları doğrultusunda, bu işaretleri dün akşam kendim çizdim."

O an Wilson belki de çalılıklardaki mücadeleden daha korkunç bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Sholmes, tekrar arkadaşının boğazına yapışmamak için zor duruyordu. Öfkesini bastırıp gülümsemeye çabaladı ama ancak yüzünü ekşitip şöyle diyebildi:

"Mükemmel, mükemmel... İşte bizi epey ileri taşıyan müthiş çalışman. Takdire şayan analiz ve gözlem yeteneğini başka noktalara da uyguladın mı? Çıkarımların işime yarayabilir."

"Hayır, daha ileri gitmedim."

"Ne yazık! Başlangıcın gelecek vadediyordu. Madem hepsi bu kadar, gidelim bari."

"Gitmek mi? Nasıl çıkacağız?"

"Tüm aklı başında insanların yaptığı gibi, kapıdan."

"Kapı kilitli ama."

"Açılır."

"Kim açacak?"

"Caddede devriye gezen iki polis memurunu çağırır mısın lütfen?"

"Ama..."

"Ama ne?"

“Aşağılayıcı bir durum bu. Herlock Sholmes ile Wilson’ın, Arsen Lüpen tarafından esir alındığını öğrenilirse insanlar ne der?”

Herlock kaşlarını çatarak gergin bir tonda, “Dostum, kahkahalarla güleceklerini ben de biliyorum ama bu konağa yerleşemeyiz ya.” diye karşılık verdi.

“Başka bir yol denemeyecek misin?”

“Hayır.”

“Bize o erzak sepetini getiren adam ne gelirken ne de giderken bahçeden geçti. Başka bir çıkış yolu var ve onu bulursak polislerden yardım istememize gerek kalmaz.”

“Söylediğin çok makul fakat Paris polisinin altı aydır bu gizli geçidi bulamadığını ve sen uyurken evi tepeden tırnağa incelediğimi unutuyorsun. Ah, sevgili Wilson, Arsen Lüpen avlamaya alışık olmadığımız bir hayvan, arkasında asla iz bırakmıyor.”

Herlock Sholmes ile Wilson, saat on birde konaktan kurtarılıp en yakın polis karakoluna götürüldü. Komiser onları detaylı şekilde sorguladıktan sonra sinir bozucu, yapmacık bir saygıyla serbest bıraktı:

“Başınıza gelenlere üzüldüm, beyefendiler. Fransız misafirperverliği hakkında aklınızda iyi şeyler kalmayacak. Tanrım! Nasıl kötü bir gece geçirmiş olmalısınız. Bu Lüpen’in kimseye saygısı yok.”

Arabayla Élysée Sarayı’na geri döndüler. Wilson, resepsiyondan odasının anahtarını istediğinde görevli birkaç saniyelik araştırmanın ardından şaşkınlıkla şöyle dedi:

“Çıkış yapmışsınız, beyefendi.”

“Çıkış mı? Nasıl?”

“Bu sabah arkadaşınızın bize ilettiği mektupla.”

“Hangi arkadaşım?”

“Mektubunuzu getiren beyefendi. Bakın, kartvizitiniz hâlâ zarfın üstünde. İşte, buradalar.”

Wilson mektubu aldı. Gerçekten de üzerindeki onun kartvizitlerinden biriydi ve mektup da kendi el yazısıyla yazılmıştı.

Öfkelenerek, “Tanrım!” diye bağırdı. “Aşağılık numaralarından biri daha. Peki, valizlere ne oldu?”

“Arkadaşınız aldı.”

“Siz de öylece verdiniz yani?”

“Elbette, kartınız bize bu yetkiyi veriyordu.”

“Anlıyorum...”

Şanzelize boyunca sessiz ve aheste bir yürüyüşe çıktılar. Caddeye güzel bir sonbahar güneşi vuruyordu, hava ılık ve güzeldi. Kavşağa geldiklerinde Sholmes durup piposuna yaktı ve yürümeye devam etti.

Wilson, “Seni anlayamıyorum, Sholmes.” dedi. “Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun? Seninle dalga geçiyorlar, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlar ve tek kelime etmiyorsun!”

Bunun üzerine Sholmes, “Aklıma kartvizitin takıldı.” dedi.

“Yani?”

“Bizimle gireceği mücadeleyi öngörüp el yazılarımızı taklit eden ve cüzdanında senin kartlarını bulunduran bir adamla karşı karşıyayız. Bunda nasıl bir önlem, dirayet, yöntem ve organizasyon olduğunun farkında mısın?”

“Yani?”

“Yani, Wilson, böylesine teçhizatlı ve hazırlıklı bir düşmanı yenmek için Herlock Sholmes gerekiyor. Ne var ki gördüğün gibi, ilk raundu kaybettim.”

*Écho de France*, saat altıdaki akşam baskısında şu yazıyı yayımladı:

*Bu sabah, On Altıncı Bölge Komiseri Bay Thénard, Arsen Lüpen tarafından Baron Hautrec’in eski konağına hapsedilen ve yine Ulusal Hırsız sayesinde orada mükemmel bir gece geçiren Bay Herlock Sholmes ile Bay Wilson’ı kurtardı. Gelin görün ki iki beyefendi, onları bavul taşıma zahmetinden kurtaran Arsen Lüpen’e karşı resmî şikâyette bulundu. Bu sefer küçük bir ders vermekle yetinen Arsen Lüpen, onu daha ciddi önlemler almaya zorlamamaları konusunda uyarıyor.*

Herlock Sholmes gazeteyi buruşturarak, “Hah! Çocukça işler!” dedi. “Arsen

Lüpen’e karşı tek eleştirim fazla çocukça davranması. Üstelik tribünlere oynamaya bayılıyor. Gerçek bir sahtekâr.”

“Herlock, yine sakin mi kalacaksın?”

Sholmes, öfkeden titreyen sesiyle, “Yine sakin kalacağım.” diye cevapladı. “Sinirlenmenin kime faydası var? Son sözü söyleyeceğime de eminim!”

## 4
## Karanlıktaki Aydınlık

İnsan ne kadar ölçülü bir mizaca sahip olursa olsun, ki Sholmes de kötü talihin etkisinde fazla kalmayan o kişilerden biriydi, en cesur savaşçıların bile bir çarpışma ihtimaliyle yüzleşmeden önce tüm gücünü toplamaya ihtiyaç duyduğu durumlar vardır.

Sholmes, “Bugün tatil yapacağım.” dedi.

Wilson, “Ben ne yapacağım?” diye sordu.

“Ben dinlenirken sen de gardırobumuzu yeniden doldurmak için kıyafet ve iç çamaşırı alabilirsin.”

“Pekâlâ, Sholmes. Ben uyanık kalırım.”

Wilson bu cümleyi, ileri karakolda görevlendirilmiş ve bu nedenle büyük tehlikelere maruz kalmış bir nöbetçinin hissettiği ehemmiyetiyle söyledi. Göğsünü öne çıkarmış, kaslarını germişti. Kaldıkları odayı keskin gözleriyle taramaya başladı.

“Tamam, Wilson. Sen uyanık kalıp gözünü dört aç. Ben de savaşmak zorunda olduğumuz düşmana daha uygun bir taktik hazırlamak için bu fırsatı değerlendireceğim. Görüyorsun, Lüpen konusunda yanıldık. Bu vakanın en başından başlamamız gerekecek.”

“Hatta mümkünse daha da öncesinden. Bunun için zamanımız var mı peki?”

“Dokuz günümüz var, sevgili dostum. Fazladan beş gün demek bu.”

İngiliz, tüm öğle sonrasını pipo içerek ve uyuyarak geçirdi. Planlarına ertesi güne dek başlamadı. Nihayet şöyle dedi:

“Ben hazırım, Wilson. Düşmana saldırmak için yola çıkabiliriz.”

Wilson bir asker şevkiyle, “Marş marş!” diye bağırdı. “İtiraf etmeliyim ki heyecandan bacaklarım karıncalanıyor.”

Sholmes, ilk önce üç uzun görüşme gerçekleştirdi: dairesini en ufak ayrıntılarına dek tetkik ettiği Bay Detinan’la, telgraf çekip ziyaretini haber verdikten sonra Sarışın Kadın hakkında bazı sorular sorduğu Suzanne

Gerbois’yla ve Baron Hautrec suikastından bu yana Visitandines Manastırı’nda inzivaya çekilen rahibe Auguste’le. Her sorgulama sırasında dışarıda bekleyen Wilson, sonrasında hep aynı soruyu soruyordu:

“Nasıldı?”

“Oldukça iyi.”

“Biliyordum, doğru iz üzerinde olduğumuzdan emindim. Devam edelim!”

Devam edip Baron Hautrec’in Henri-Martin Caddesi’ndeki eski konağının bitişiğinde bulunan iki evi ziyaret ettiler. Ardından Clapeyron Sokağı’na gittiler ve 25 Numara’nın dış cephesini incelerken Sholmes şöyle dedi:

“Tüm bu evler arasında bazı gizli geçitler olmalı ama onları bulamıyorum.”

Wilson, dâhi iş arkadaşının mutlak kudretinden ilk defa şüphe duydu. Neden bu kadar çok konuşup bu kadar az icraatta bulunuyordu?

Sholmes, Wilson’ın gizli düşüncesine, “Neden mi?” diyerek karşılık verdi. “Çünkü bu şeytan Lüpen karşısındayken insan karanlıkta çalışmak zorunda. Kanıtlardan hakikate ulaşmak yerine, onu kendi beynimden çıkarıp bu vakadaki kanıtlarla uyuşup uyuşmadığına bakmalıyım.”

“Ya gizli geçitler?”

“Ne fark eder? Lüpen’in hangi geçitten avukatının ofisine girdiğini ya da Baron Hautrec cinayetinden sonra Sarışın Kadın’ın hangi yolla kaçtığını bulursam ilerlemiş sayılır mıyım? Bunlar bana ona saldıracak silahları sağlar mı?”

Wilson, “Yine de saldıralım!” diye bağırdı.

Lafını henüz bitirmişti ki çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Ayaklarının dibine, yarısı kumla dolu bir çuval düşmüştü ve üzerlerine denk gelseydi ikisini de ciddi şekilde yaralayabilirdi. Sholmes başını kaldırdığında beşinci katın balkonuna kurulmuş iskelede çalışan işçileri gördü ve şöyle dedi:

“Şanslıymışız! Bir adım daha atsak bu sakarların çuvalı başımıza düşecekti. Belki de...”

Aniden sözünü yarıda kesip eve doğru koştu. Beşinci kata çıkınca zili çaldı ve uşağın yüreğini ağzına getirerek içeri dalıp balkona çıktı ama orada kimse yoktu.

Uşağa, “İşçilere ne oldu?” diye sordu.

“Az önce gittiler.”

“Nereden?”

“Servis merdiveninden.”

Sholmes, pencereden aşağı eğilince yanlarında bisikletleriyle iki adamın

binadan çıktığını gördü. Sokağa adım atar atmaz bu bisikletlere binerek sokağın köşesinde gözden kayboldular.

Uşağa, “Ne zamandır burada çalışıyorlar?” diye sordu.

“Bu sabahtan beri çünkü ilk günleriydi.”

Sholmes sokağa çıktı ve kendisini bekleyen Wilson’ın yanına gitti. Birlikte otele dönmeleriyle ikinci günleri de kasvetli bir sessizlikle sona erdi.

Ertesi günkü programları da aynıydı. Henri-Martin Caddesi’nde, üç binanın karşısında bekledikleri bir istasyon hâline gelen banka oturdular. Hiç eğlenmeyen Wilson şöyle dedi:

“Ne umuyorsun, Sholmes? Lüpen’in bu evlerin birinden çıkmasını mı?”

“Hayır.”

“Sarışın Kadın’ın görünmesini mi?”

“Hayır.”

“Ne öyleyse?”

“Bir olayın gerçekleşmesini umuyorum. Çıkış noktası olarak kullanabileceğim herhangi bir olay.”

“Ya gerçekleşmezse?”

“O zaman barutu tutuşturacak kıvılcımı kendim yaratmam gerekecek.”

O sabahın monotonluğu oldukça tatsız bir olayla bozuldu. Caddedeki iki şose arasında atıyla ilerleyen bir beyefendi aniden yoldan sapıp Sholmes ile Wilson’ın oturduğu banka çarpınca atın terkisi İngiliz’in omzunu sıyırdı.

Sholmes, “Ah!” diye bağırdı. “Biraz daha yandan gelse omzumu parçalayacaktı!”

Yabancı, atını dizginlemeye çalışırken İngiliz de silahını çıkarıp doğrulttu fakat Wilson hızla ona engel oldu.

“Aklını mı kaçırdın! Ne yapacaksın? Bu beyefendiyi mi öldüreceksin?”

“Bırak beni, Wilson, bırak!”

Sholmes ile Wilson arasındaki bu kısa süreli tartışma esnasında beyefendi, atını sakinleştirip yanlarından uzaklaştı. Yabancı gözden kaybolunca Wilson zafer kazanmışçasına konuştu:

“Şimdi dilediğin gibi ateş edebilirsin.”

“O adamın Arsen Lüpen’in iş birlikçilerinden biri olduğunu anlayamayacak kadar aptal mısın, Wilson?”

Sholmes öfkeden titrerken Wilson acınası bir edayla karşılık verdi:

“Ne! İş birlikçi... O beyefendi mi?”

“Dün başımıza kum çuvalı atan işçiler gibi o da Lüpen’in iş birlikçisiydi elbette.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Mümkün ya da değil, kanıta ulaşmanın tek yolu vardı.”

“Beyefendiyi vurmak mı?”

“Atını vurmak. Sen olmasan adam şimdi elimdeydi. Budalalığını anlıyor musun?”

Öğle sonrasında iki adam adamın da suratı asıktı, birbirlerine tek kelime etmediler. Saat beşte, Clapeyron Sokağı’na gittiler ama evlerle aralarında belirli bir mesafe bırakmaya dikkat ettiler. Bu sırada kol kola girmiş şarkı söyleyerek yoldan geçen üç genç işçi önlerine geldi ve geçmelerine izin vermedi. Keyifsiz Sholmes onlarla tartışıp yoluna devam etmek isteyince kısa bir arbede yaşandı. Sholmes yumruklarını kullanmaya karar verdi ve birinin göğsüne, diğerinin de yüzüne vurarak rakiplerinden ikisini yere yıktı. Bunun üzerine üçü de daha fazla ısrar etmeden koşarak uzaklaştılar.

Sholmes, “Ah! Şimdi kendime geldim!” diye bağırdı “Tam da sinirlerim gerilmişti, iyi egzersiz oldu.”

Wilson’ın duvara yaslanarak çömeldiğini görünce sordu:

“Neyin var dostum? Bembeyaz kesilmişsin.”

Hareketsiz duran kolunu gösteren dostu, “Neyim var anlamadım.” dedi. “Kolum acıyor.”

“Kolun mu acıyor? Ciddi mi?”

“Evet, korkarım. Sağ kolum.”

Wilson tüm çabalarına rağmen kolunu kaldırmayı başaramadı. Herlock, dediğine göre “ne kadar acıdığını anlamak için” önce hafifçe, sonra da sertçe arkadaşının kolunu yokladı. Durumun iyi görünmediğine karar verince yakınlardaki bir eczaneye gittiler. Wilson öyle acı çekiyordu ki içeri girdiklerinde bayılacak gibi oldu. Eczacı ve yardımcıları muayeneden sonra kolun kırıldığını, acilen cerrahi operasyon gerektiğini söyledi. Çağırılan doktoru bekledikleri sırada kırık kola bazı merhemler sürdüler.

Kolu tutmakla görevli Sholmes, “İyi, iyi, güzel.” dedi. “Biraz sabır, eski dostum... Beş altı hafta sonra bir şeyin kalmaz ama o haydutlar bunun bedelini ödeyecek! Özellikle de o herif! Bunun sorumlusu da Lüpen. Sana yemin ederim eğer...”

Cümlesini yarıda kesip Wilson'ın kolunu aniden bıraktı ve talihsiz adam bu sefer bayıldı. Sholmes kendi alnına vurarak şöyle dedi:

"Aklıma bir şey geldi, Wilson. Gerçi ne zaman gelmiyor ki?"

Hiç hareket etmeden gözlerini yere dikip kısa cümlelerle konuşmaya başladı:

"Evet, kesinlikle... Bu her şeyi açıklar. Gözümün önündeki şeyi göremedim. Tanrım! Bunu nasıl daha önce düşünemem! Sevgili Wilson, sana iyi haberler getireceğim."

Eski dostunu arkada bırakan Sholmes, hemen sokağa çıktı ve 25 Numara'ya koştu. Buradaki kapının sağ tarafında bulunan taşlardan birinin üzerinde, "Mimar Destange, 1875" yazıyordu.

23 Numara'daki evde de aynı yazı bulunuyordu. Elbette bunda olağandışı bir şey yoktu ama ya Henri-Martin Caddesi'ndeki evler? Onların üzerinde ne okuyacaktı? Hemen yoldan geçen at arabalarından birine atladı ve arabacıdan hızlıca Henri-Martin Caddesi, 134 Numara'ya gitmesini istedi. Heyecandan yerinde duramıyordu. Arabada ayağa kalkıp atlara bağırıyor, arabacıya fazladan bahşiş teklif ediyordu.

"Hızlı! Daha hızlı!"

Pompe Sokağı'nın köşesini döndüklerinde içini müthiş bir endişe kapladı. Sonunda hakikate biraz da olsa yaklaşmış mıydı?

Baron'a ait eski konağın taşlarından biri, üzerinde şu sözcükleri taşıyordu: "Mimar Destange, 1874." Bitişik iki binada da aynısı yazıyordu.

Sholmes, öylesine büyük bir heyecana kapıldı ki arabanın koltuğuna çöküp bir süre sevinçten titredi. Nihayet gölgelerin içinde ufak bir ışık belirmişti. Binbir patikanın kesiştiği bu büyük ve karanlık ormanda, düşmanın izini sürebileceği yola dair ilk kanıtı nihayet bulmuştu!

Postaneye gidip Crozon Şatosu'nu aramak istediğini söyledi. Telefona Kontes cevap verdi.

"Alo? Siz misiniz, hanımefendi?"

"Bay Sholmes? Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda ama rica etsem... Alo? Rica etsem bir soruma cevap verebilir misiniz?"

"Dinliyorum."

"Crozon Şatosu ne zaman inşa edildi?"

"Yangında yıkılmıştı, otuz yıl önce tekrar inşa edildi."

"Kim, hangi sene inşa etti?"

“Evin önündeki basamakların üzerinde, ‘Mimar Lucien Destange, 1877’ yazıyor.”

“Teşekkürler hanımefendi, görüşmek üzere.”

Sholmes postaneden ayrılırken kendi kendine, “Destange... Lucien Destange...” dedi. “Bu isim hiç de yabancı gelmiyor.”

Yakınlardan bir kütüphane fark edince modern biyografi sözlüğüne başvurup şu bilgileri not etti: “Lucien Destange, 1840 doğumlu, Grand-Prix de Rome[13] birincisi, Şeref Nişanı sahibi subay, mimari konusundaki eserleriyle takdir görmüş yazar.”

Eczaneye döndüğünde Wilson’ın hastaneye nakledildiğini öğrendi. Oraya vardığında eski dostunu kolu alçıda, yatağında ateşle titreyip sayıklarken buldu.

Sholmes, “Zafer! Zafer!” diye bağırdı. “İpin bir ucu bende artık.”

“Hangi ip?”

“Beni hedefe götürecek ip! Artık izler ve ipuçları bulabileceğim, sağlam bir zeminde ilerleyeceğim.”

İlgisi acısını bastıran Wilson, “Sigara külleri izi mi?” diye sordu.

“Ve başka şeylerin izi de! Düşünsene Wilson, Sarışın Kadın’ın bir parçası olduğu farklı vakaları birleştiren gizemli bağa ulaştım. Lüpen, suçları için neden o üç binayı seçti?”

“Evet, neden?”

“Çünkü üç binayı da aynı mimar tasarladı. Bunu tahmin etmek kolaydı mıydı? Elbette ama kimse daha önce düşünememişti.”

“Senin dışında kimse.”

“Üstelik aynı mimarın benzer planlar kullanarak görünüşte mucizevi, aslında basit üç eylemi mümkün kıldığını da biliyorum.”

“Ne büyük mutluluk!”

“Zamanı gelmişti, dostum, sabrım tükenmeye başlamıştı. Biliyorsun, dördüncü gündeyiz.”

“Geriye altı gün kaldı.”

“Ah! Bundan sonra...”

Sholmes alışılmış hâlinin aksine yerinde duramıyordu, keyifli ve neşeliydi.

“Düşününce, o serseriler seninki gibi benim de kolumu kırabilirlerdi, değil mi Wilson?”

Wilson, bu korkunç varsayım karşısında sadece ürperdi. Sholmes devam etti:

“Bundan bir ders çıkarmalıyız. En büyük hatamız Lüpen’le açık alanda dövüşüp kendimizi darbelerine karşı savunmasız bırakmaktı. Yalnızca sana el sürmeyi başarabildiğine göre, bu problemimizin sadece yarısı.”

“Evet, bu problemi kırık kolumda hissedebiliyorum...”

“İkisi birden kırılabilirdi ama bunla övünecek değiliz. Güpegündüz ve izlenirken yapılan kapışmada kaybettim fakat karanlıkta, dilediğimce hareket ederken düşmanım ne kadar güçlü olursa olsun avantajlıyım.”

“Ganimard sana yardım edebilir.”

“Asla! Ne zaman ki Arsen Lüpen’in nerede saklandığını ve onu nasıl yakalamak gerektiğini söyleyebilirim, Ganimard’ın bana verdiği iki adresten birine gideceğim: Pergolèse Sokağı’ndaki evi ya da Châtelet Meydanı’ndaki İsviçre tavernası. Ancak o gün gelene dek tek başıma çalışacağım.”

Yatağa yaklaşıp elini Wilson’ın omzuna, elbette ki sakat omzuna koyarak büyük bir şefkatle şöyle dedi:

“Kendine dikkat et, eski dostum. Artık rolün, nasıl olduğunu görmek için buraya gelmemi boşu boşuna bekleyecek Arsen Lüpen’in iki üç adamını oyalamak. Senin için gizli bir görev de diyebiliriz.”

Göğsü kabaran Wilson, “Bu gizli görev için teşekkür ederim.” dedi. “Onu itinayla yerine getirmek için elimden geleni yapacağım ama görünüşe göre buraya tekrar gelmeyeceksin.”

Sholmes soğuk bir tavırla, “Neden geleyim ki?” diye sordu.

“Sahi... Doğru ya... Zaten hızlıca iyileşiyorum. Gitmeden son bir iyilik isteyeceğim, bana içecek bir şey verebilir misin?”

“İçecek mi?”

“Evet, susuzluktan ölüyorum, ateşim de var...”

“Nasıl olur! Hemen...”

Masadaki iki üç şişenin üstünde elini gezdirirken tütün paketini fark etti. Hemen piposunu doldurup yaktı ve sanki arkadaşının ricasını duymamış gibi onu bir bardak su için yalvarır hâlde bırakıp odasından çıktı.

“Bay Destange!”

Malesherbes Bulvarı ile Montchanin Sokağı’nın köşesindeki muhteşem konağın kapısını açan uşak, karşısındaki adamı tepeden tırnağa süzdü. Kirli, uzun ve siyah redingotu içinde gri saçlı, kötü tıraşlı, en az yüzü kadar biçimsiz ve çirkin bir vücuda sahip bu adama, durumun gerektirdiğini düşündüğü küçümser bir tavırla cevap verdi:

“Bay Destange evde olabilir veya olmayabilir. Duruma bağlı. Randevunuz var mıydı beyefendi?”

Beyefendinin randevusu yoktu ama referans mektubu vardı ve uşak bu mektubu Bay Destange’a götürür götürmez içeri davet edildi. Böylece evin bir kanadını kaplayan, duvarları kitaplarla dolu, geniş daire şeklindeki odaya girdi.

Mimar Destange, “Bay Stickmann siz misiniz?” diye sordu.

“Evet, beyefendi.”

“Sekreterim hasta olduğunu bildirdi ve benim yönetimimde başladığı kitap kataloglama işine, özellikle de Alman kitaplarının kataloglanmasına sizin devam edeceğinizi söyledi. Bu türden işlerde tecrübeniz var mı?”

Bay Stickmann güçlü bir Alman aksanıyla, “Evet, beyefendi, epey tecrübem var.” diye yanıtladı.

Bu koşullar altında anlaşma hemen imzalandı ve Bay Destange vakit kaybetmeden yeni sekreteriyle çalışmaya başladı. Herlock Sholmes, konağa sızmayı başarmıştı. Ünlü Dedektif, Arsen Lüpen’in takibinden kurtulmak ve Lucien Destange’ın kızı Clotilde’le beraber yaşadığı konağa girmek için bilinmeze dalmak, yeni savaş taktikleri oluşturmak, farklı isimler altında bir yığın insanın güvenini kazanıp iyi niyetine layık olmak, kısacası kırk sekiz saat için karmakarışık bir hayata atılmak zorunda kalmıştı. Bu süre içinde öğrendikleri şunlardı: Sağlığı kötüye gittiğinden dinlenmek isteyen Bay Destange, aktif işlerden elini eteğini çekmişti ve mimarlıkla ilgili kitap koleksiyonunun arasında yaşıyordu. Toz içindeki eski ciltleri okumak ve yerlerini değiştirmek dışında bir şey fazla ilgisini çekmiyordu. Kızı Clotilde ise tuhaf biriydi. Babası gibi, konağın başka bir kanadına kapanıp hiç dışarı çıkmıyordu.

Sholmes, Bay Destange’ın dikte ettiği kitapların adlarını kayda geçirirken, “Elbette bunlar muğlak bilgiler ama yine de ileri doğru atılmış bir adım!” diye düşündü. “Şu sorulardan birinin cevabını bulmam muhtemel: Bay Destange’ın, Arsen Lüpen’le bağlantısı var mı? Varsa onunla görüşmeye devam ediyor mu? Üç binanın inşasıyla alakalı belgeler hâlâ duruyor mu? Duruyorsa Lüpen ile çetesinin ileride yağmalayacağı, benzer şekilde inşa edilmiş evlerin yerlerini öğrenebilir miyim? Bay Destange, Arsen Lüpen’in iş birlikçisi! Şeref Nişanı sahibi bu saygıdeğer subayın, bir hırsızla birlikte çalışması neredeyse kabul edilemez bir varsayım! Hem bu suç ortaklığını kabul etsek bile, Bay Destange otuz yıl önceden, o zamanlar daha sütten kesilmemiş Arsen Lüpen’in hırsızlıklarını nasıl tahmin edebilir?”

Önemi yok! İngiliz amansızdı. Olağanüstü öngörüsü ve kendine has içgüdüsüyle etrafında sinsice dolanan gizemi hissedebiliyordu. Konağa ilk girdiğinden beri tuhaf bir şeyler seziyordu ama bunun nedenini tam olarak açıklayamıyordu.

İkinci günün sabahında henüz önemli bir keşif yapamamıştı. O gün kütüphaneye gelip bir kitap arayan Clotilde Destange'ı ilk defa gördü. Aşağı yukarı otuz yaşında, esmer, yavaş ve sessiz hareket eden bir kadındı. Yüzünde, içine kapanık insanlara özgü o kayıtsız ifade vardı. Bay Destange'la birkaç kelime konuştuktan sonra Sholmes'e hiç bakmadan kütüphaneden çıktı.

Öğle sonrası yine monoton geçti. Saat beşte, Bay Destange çıkacağını söyledi. Sholmes, daire şeklindeki yapının yarısını kaplayan galerinin ortasında yalnız kaldı. Hava neredeyse kararmıştı. O da tam çıkmaya hazırlanıyordu ki bir çatırtı duyunca odada başka birinin daha bulunduğu hissine kapıldı. Birkaç dakika sonra aniden ürperdi: Balkonda, çok yakınında, loş ışık altında bir gölge seçiliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu görünmez adam ne zamandan beri oradaydı? Onu mu izliyordu? Nereden gelmişti?

Yabancı, merdivenlerden inip meşeden yapılmış büyük dolaba doğru yürüdü. Sholmes galerinin tırabzanlarından sarkan kumaşların arkasında diz çöktü ve izlemeye başladı. Adam, kâğıt yığınlarıyla dolu dolabı karıştırıyordu. Ne arıyordu?

O esnada kapı açıldı ve Matmazel Destange peşinden gelen birine şöyle diyerek içeri girdi:

"Demek çıkmadın, baba? Öyleyse ışığı yakayım... Bir saniye... Bekle..."

Yabancı adam dolabın kapaklarını kapayıp mazgal pencere boşluğuna saklandı ve perdeleri üstüne çekti. Matmazel Destange bunu görmemiş miydi? Adamı duymamış mıydı? Sakince lambaları açıp babasının geçmesine müsaade etti ve ardından yan yana oturdular. Matmazel yanında getirdiği kitabı açıp okumaya başladı. Birkaç dakika sonra şöyle sordu:

"Sekreterin burada değil mi?"

"Hayır, ben de göremedim."

İlk sekreterin hastalandığını ve yerine Stickmann'ın geçtiğini bilmiyormuş gibi, "Memnun musun ondan?" diye sordu.

"Memnunum... Memnunum..."

Başı bir sağa bir sola devrilen Bay Destange sonunda uykuya daldı. Kadınsa kitabını okumaya devam ediyordu. Kısa süre sonra pencere boşluğundaki perdeler açıldı ve yabancı adam, kapıya ulaşmak için duvar dibinden yürümeye

başladı. Bunu yaparken Bay Destange'ın arkasından ama Clotilde'in önünden geçmesi gerekiyordu. Bu sırada İngiliz adamın yüzünü iyice gördü. Yabancı, Arsen Lüpen'di.

İngiliz mutluluktan âdeta titredi. Tahminleri doğruydu, gizemli meselenin tam kalbine girmiş ve Lüpen'i beklediği yerde bulmuştu. Clotilde, herhangi bir hareketini fark etmemesi imkânsız olmasına rağmen, davetsiz misafiri görmemiş gibi davranıyordu. Lüpen neredeyse kapıya varmış, tokmağa uzanmak üzereydi ki paltosunun çarptığı küçük masadan bir şey yere düştü. Bay Destange sıçrayarak uyandı. Arsen Lüpen elinde şapkasıyla önünde durmuş, gülümsüyordu.

Bay Destange sevinçle, "Maxime Bermond!" diye bağırdı. "Sevgili Maxime! Hangi rüzgâr attı sizi?"

"Sizi ve Matmazel Destange'ı görme arzusu."

"Seyahatten ne zaman döndünüz?"

"Dün."

"Yemeğe kalmalısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim. Arkadaşlarımla dışarıda yiyeceğim."

"Yarın diyelim o zaman? Clotilde, ısrar et de yarın gelsin. Ah, sevgili Maxime, ben de bu sıralar sizi düşünüyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, dolaptaki eski dosyaları düzenlerken sizin son hesabınızı da buldum."

"Hangi hesabım?"

"Henri-Martin Caddesi'ndeki."

"Nasıl! O kâğıt parçalarını saklıyor musunuz? Neden?"

Ardından üçü de odadan çıkıp geniş bir pencereyle kütüphaneye birleşen küçük salona geçtiler.

Sholmes ani bir şüpheyle kendi kendine, "Lüpen mi bu?" diye sordu. Evet, belli ki oydu ama aynı zamanda Arsen Lüpen'e bazı açılardan benzerken kendine has özelliklerini, yüz hatlarını, gözlerini ve saç rengini koruyan başka bir adamdı. Beyaz kravatı ve üzerine tam oturan yumuşak gömleğiyle neşe içinde konuşuyor, Bay Destange'ı içtenlikle güldüren, Clotilde'i gülümseten hikâyeler anlatıyordu. Bu tebessümlerin her biri, Arsen Lüpen'in aradığı ve kazanmaktan mutlu olduğu bir ödül gibi görünüyordu. Lüpen, o mutlu ve duru sesiyle neşesini artırınca Clotilde'in yüzü de yavaş yavaş canlanıp onu sevimsiz kılan soğuk ifadeyi yitirmeye başladı.

Sholmes, “Birbirlerini seviyorlar.” diye düşündü. “İyi de Clotilde Destange ile Maxime Bermond’un nasıl bir ortak noktası olabilir? Maxime’in aslında Arsen Lüpen olduğunu biliyor mu?”

Üçlünün sohbetini saat yediye kadar kaygı ve dikkatle dinleyip her kelimeyi kendi yararına kullanmanın yolunu aradı. Sonra tedbiri elden bırakmadan aşağı inip küçük salondakilerin aradaki pencereden kendisini göremeyeceği şekilde kapının yanına geçti.

Sonunda sokağa çıktığında kapının önünde bir otomobil veya at arabasının beklemediğini görüp rahatladı. Sonra topallayarak Malesherbes Bulvarı’ndan uzaklaştı. Bitişikteki sokağa dönünce kolundaki paltosunu giydi, şapkasını düzeltti ve doğrulup her zamanki gibi yürümeye başladı. Böylece değişmiş hâlde, Bay Destange’ın konağının kapısını gören nöbet yerine geri döndü.

Birkaç dakika sonra Arsen Lüpen konaktan çıktı. Constantinople ve Londres sokaklarını takip edip Paris’in merkezine yöneldi. Herlock Sholmes ise yüz adım gerisinde yürüyordu.

İngiliz için müthiş dakikalardı! Taze izleri takip eden bir tazı misali havayı iştahla içine çekti. Düşmanının peşine düşmek ona inanılmaz bir haz veriyordu. Artık izlenen kendisi değil, Arsen Lüpen’di, görünmez Arsen Lüpen! Onu sanki kopması imkânsız zincirlerle göz hapsine almıştı. Bu avın kendisine ait olduğunu düşündükçe iyice keyifleniyordu.

Ancak kısa süre sonra, tuhaf bir şey fark etti. Arsen Lüpen’le arasında pek çok kişi yürüyordu fakat sol kaldırımdaki yuvarlak şapkalı iki uzun adam ile sağ kaldırımdaki kasketli ve sigara içen iki adam özellikle dikkat çekiciydi. Belki yalnızca tesadüf eseri oradaydılar fakat Lüpen’in tütüncüye girmesiyle dört adamın da durması ve çıkmasıyla hepsinin Chaussée d’Antin Sokağı’ndaki kendi kaldırımına dönmesi Sholmes’e şaşırtıcı geldi.

İngiliz, “Kahretsin!” dedi. “Takip ediliyor.”

Başkalarının da Arsen Lüpen’i izlediği düşüncesi ve karşılaştığı en azılı düşmanı alt etmenin muazzam zevkinden, ki şanını pek umursamıyordu, mahrum bırakılma ihtimali Sholmes’ü çileden çıkarıyordu. Bu konuda yanılmadığını hissediyordu zira adamlarda, hızını başka birininkine göre ayarlarken fark edilmek istemeyenlerin doğal ve soğukkanlı havası vardı.

Sholmes fısıldayarak, “Ganimard söylediklerinden fazlasını mı biliyor?” dedi. “Benimle oyun mu oynuyor?”

Adamlardan biriyle konuşmak istedi fakat bulvara yaklaşırken kalabalık gitgide yoğunlaştığından Lüpen’i gözden kaybetmekten korktu. Bu yüzden

adımlarını hızlandırdı ve onu, Helder Sokağı'nın köşesindeki Macar restoranının merdiveninden çıkarken gördü. Bulvardaki banklardan birini oturan Sholmes, restoranın açık duran kapısı sayesinde Lüpen'in, çiçeklerle bezeli lüks bir masada çoktan yerini almış iki kadın ile üç takım elbiseli adam tarafından sevgi gösterileriyle karşılanışını izledi.

Sholmes dört adamı görebilmek için etrafına bakındı ve onları, yandaki kafede çalan Çingene grubunu dinleyen kalabalığın içinde buldu. Tuhaf şekilde Arsen Lüpen'le ilgilenmeyi bırakmış, çevrelerindeki kişilerle sohbet ediyorlardı. Aralarından biri cebinden sigarasını çıkarıp silindir şapkalı, redingotlu bir beyefendiye yanaştı. Beyefendi, sigarasını yakabilmesi için ona kibrit yerine kendi sigarasını uzattı. Sholmes, aralarında bu durumun gerektirdiğinden daha uzun bir konuşma geçtiğini düşündü. Sonunda beyefendi Macar restoranına girdi ve etrafta göz gezdirdi. Lüpen'i görünce yanına gidip biraz da onunla konuştuktan sonra hemen yandaki masaya oturdu. Sholmes o an, bu beyefendinin Henri-Martin Caddesi'nde kendisini ezmeye çalışan atlı adam olduğunu fark etti.

Sholmes, Arsen Lüpen'in aslında takip edilmediğini, bu adamların onun çetesinin üyeleri olduğunu o zaman anladı. Onu güvende tutmaya çalışıyorlardı. Lüpen'in korumaları, uyduları, dikkatli muhafızlarıydılar. İçine düştüğü her tehlikeyi bertaraf etmekten, onu savunmaktan sorumluydular. Dört adam, suç ortağıydı. Redingotlu beyefendi, suç ortağıydı. Tüm bunlar İngiliz'i iyiden iyiye ürpertti. Bu ulaşılmaz adamı yakalamayı asla başaramayacak mıydı? Böyle bir liderin yönettiği böyle bir çete nasıl sınırsız bir güce sahipti?

Defterinden bir sayfa yırtıp üzerine birkaç satır yazdıktan sonra onu zarfa koydu ve bankta yanında yatan on beşlerindeki çocuğa beş frank uzatıp şöyle dedi:

"Evlat, şuradan bir arabaya binip bunu Châtelet Meydanı'ndaki İsviçre tavernasının kasiyerine götür. Hadi, acele et!"

Yarım saat geçmiş, kalabalık yoğunlaşmıştı. Sholmes zaman zaman Lüpen'in adamlarını seçmekte zorlanıyordu. O sırada biri yanına gelip kulağına fısıldadı:

"Evet? Ne oldu, Bay Sholmes?"

"Siz misiniz, Bay Ganimard?"

"Evet, tavernaya gönderdiğiniz notu aldım. Sorun nedir?"

"Orada."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Orada... Restoranda... Biraz sağa eğilin. Şimdi görüyor musunuz?"

“Hayır.”

“Yanındaki hanımefendiye şampanya dolduruyor.”

“O adam Lüpen değil.”

“Evet, Lüpen.”

Ganimard safça, “Size diyorum ki... Olabilir aslında... O serseriye benziyor...” diye fısıldadı. “Yanındakiler de suç ortakları mı?”

“Hayır. Sağındaki Leydi Cliveden, solundaki Düşes Cleath, karşısındaki de İspanya’nın Londra büyükelçisi.”

Ganimard hemen bir adım attı ama Sholmes kolundan tutarak uyardı:

“Mantıklı davranın! Tek başınasınız.”

“O da öyle.”

“Hayır, bulvarda nöbet tutan adamları var. Restorandaki şu beyefendi de...”

“Arsen Lüpen’in yakasına yapışıp adını söylediğimde salondaki herkes, garsonlar bile benim tarafıma geçer.”

“Birkaç polisi tercih ederim.”

“Arsen Lüpen’in arkadaşları bu yüzden gözlerini dört açmış bekliyor. Hayır, Bay Sholmes, görüyorsunuz ki başka seçeneğimiz yok.”

Sholmes, Ganimard’ın haklı olduğunu biliyordu. En azından girişimde bulunmak, bu istisnai durumdan faydalanmak daha iyiydi. Onu yalnızca şu konuda uyardı:

“Gerçek kimliğinizi mümkün olduğunca saklayın.”

Kendisiyse bir gazete bayisinin arkasına gizlendi ve gülümseyerek yanındaki kadınla konuşan Arsen Lüpen’i izlemeye devam etti.

Ganimard, elleri ceplerinde, bulvardan yoluna devam edecekmiş gibi karşıya geçti ama kaldırıma vardığında hemen arkasını dönüp restoranın merdivenlerinden çıkmaya başladı. Tiz bir ıslık duyuldu. Dedektif, aniden kapıya dikilen başgarson tarafından sanki varlığıyla restoranın itibarına leke sürüyormuşçasına dışarı itildi. Ganimard sendelerken redingotlu beyefendi yanına geldi ve hemen Dedektif’in tarafını tutup başgarsonla hararetli bir tartışmaya girişti. İkisi de Ganimard’ı kollarından tutuyor, biri içeri iterken diğeri dışarıda tutmaya çalışıyordu. Böylece talihsiz Dedektif tüm çabalarına, tüm öfkeli itirazlarına rağmen kendini tekrar kaldırımda buldu.

Çok geçmeden herkes tartışan adamların yanına toplandı. Bu gürültüyü duyan iki polis memuru, kalabalığı yarmaya çalışırken tuhaf bir direnişle karşılaştı ve arkalarını dönüp omuz omuza vermiş insanların arasından geçemedi. Ancak hiç

beklenmedik anda kalabalık aniden ikiye ayrıldı, restoranın girişi açıldı. Başgarson hatasını anlayıp özür diledi, redingotlu beyefendi Dedektif'i savunmayı bıraktı, kalabalık dağıldı, polisler ayrıldı ve Ganimard, altı konuklu masaya doğru koştu. Ne var ki yalnızca beş kişiydiler. Dedektif etrafına bakındı ama tek çıkış yolu, biraz önce içeri girdiği kapıydı.

Şaşkınlık içindeki beş misafire, "Burada oturan adam nerede!" diye bağırdı. "Altı kişiydiniz. Altıncınız nerede?"

"Bay Destro mu?"

"Hayır, Arsen Lüpen!"

Ganimard'ın yanına gelen bir garson, "O beyefendi asma kata çıktı." dedi.

Dedektif vakit kaybetmeden merdivenlere koştu. Asma katta özel yemek odaları bulunuyordu ve bulvara inen ayrı bir merdiveni vardı.

Ganimard kendi kendine, "Artık aramanın anlamı yok." dedi. "Şimdiye çok uzaklaşmıştır."

Çok uzaklaşmamıştı. En fazla iki yüz metre ötede, tırıs giden üç atın çektiği Madeleine-Bastille omnibüsüyle Capucines Bulvarı'na doğru, Opera Meydanı'ndan ilerliyordu. Platformda melon şapkalı, uzun boylu iki adam sohbet ediyor, omnibüsün üst kısmındaki merdivenin yanındaysa ihtiyar biri uyukluyordu ki bu da Herlock Sholmes'dü.

Aracın hareketiyle başı sallanan İngiliz kendi kendine konuşmaya başladı:

"Keşke şimdi cesur Wilson'ım da görebilseydi beni, ortağıyla nasıl da gurur duyardı! Hah! Islık duyulduğu an oyunun kaybedildiğini ve restoranın çıkışını izlemekten başka yapacak bir şeyin kalmadığını tahmin etmek kolaydı. Gerçekten de bu şeytan, hayatı daha da ilginç hâle getiriyor."

Son durağa geldiklerinde Herlock Sholmes biraz eğildi ve korumalarının önünden geçen Lüpen'i gördü. Onlara şöyle fısıldamıştı: "Étoile'e."

Sholmes, "Étoile! Harika, randevu ayarlandı. Orada olacağım." diye düşündü. "Bırakalım Lüpen arabasına binip kaçsın, ben bu iki arkadaşı takip edeceğim."

İki arkadaş yollarına yaya devam ederek Étoile'e gidip Chalgrin Sokağı, 40 Numara'da bulunan ufak bir evin zilini çaldı. Sholmes ise bu dar ama kalabalık sokağın köşesinde karanlık bir yere saklandı. Şapkalı bir adam, zemin katın pencerelerinden birini açıp panjurları indirdi fakat bu panjurlar kemerli pencerenin üst kısmına ulaşmadığından içerisi hâlâ görülebiliyordu.

On dakika sonra, bir adam aynı kapıyı çaldı, ardından başka bir adam daha geldi. Nihayet evin önünde bir otomobil durdu ve içinden iki kişi indi: Arsen

Lüpen ile şapkasından sarkan kalın tülle yüzü seçilmeyen, pelerinli bir kadın.

Otomobil uzaklaşırken Sholmes kendi kendine, “Şüphesiz Sarışın Kadın bu.” dedi.

Biraz daha bekledikten sonra eve yaklaşıp pencere pervazına tırmandı. Üzengi taşının üzerindeyken parmak ucunda durduğunda pencerenin üst kısmından odayı görebiliyordu. Şömine rafına yaslanmış Arsen Lüpen heyecanla bir şeyler anlatıyor, etrafında ayakta bekleyen diğerleriyse onu dikkatle dinliyordu. Sholmes, bunların arasında redingotlu beyefendiyi tanıdı, başka birinin de restorandaki başgarsona benzediğini düşündü. Sarışın Kadın’a gelince, sırtı pencereye dönük hâlde halde bir koltukta oturuyordu.

Sholmes içinden, “İstişare yapıyorlar.” dedi. “Bu akşamki olay onları epey endişelendirdiğinden bir konseye ihtiyaç duydular. Ah! Keşke hepsini yakalayıp darbeyi tek seferde indirebilsem!”

Adamlardan biri kapıya yönelince Sholmes yere atlayıp gölgelere gizlendi. Redingotlu beyefendi ile başgarson evden ayrıldı. Hemen ardından ilk katın ışığı yandı ama biri panjurları kapayınca alt kısım da yukarı katlar gibi karanlığa gömüldü.

Sholmes, “Lüpen ile Sarışın Kadın zemin katta, iki iş birlikçi de ilk katta kalıyor.” dedi.

Oradan ayrılırsa Arsen Lüpen’i kaybedeceğinden korkarak gecenin büyük kısmını evin yakınlarında geçirdi. Saat dörtte, sokağın sonunda gördüğü iki polis memurunun yanına gidip durumu açıkladı ve evi izlemeleri için görevlendirdi. Ardından Ganimard’ın Pergolèse Sokağı’ndaki evine gidip Dedektif’i uyandırdı.

“Hâlâ elimde.”

“Arsen Lüpen mi?”

“Evet.”

“Birkaç saat önceki gibi elinizdeyse uykuma döneyim daha iyi. Neyse. Hadi, karakola gidelim.”

Mesnil Sokağı’ndaki karakola gidip oradan Komiser Decointre’ın evine geçtiler. Sonra yarım düzine adamla Chalgrin Sokağı’na döndüler.

Sholmes nöbetteki iki polise, “Yeni bir şey var mı?” diye sordu.

“Hayır.”

Kimsenin kaçmaması için tüm gerekli önlemler alındığında gün ağarmaya başlıyordu. Komiser zili çalıp kapıcı dairesine yöneldi. Sabahın erken saatlerinde bu baskın nedeniyle korkudan tir tir titreyen kapıcı kadın, zemin katta kimsenin

yaşamadığını söyledi.

Ganimard, “Nasıl yani! Kiracı yok mu?” diye bağırdı.

“Hayır ama birinci katta Leroux soyadlı iki adam kalıyor. Zemin kattaki daireyi taşradan gelecek akrabaları için döşediler.”

“Bir erkek ve bir kadın mı?”

“Evet.”

“Dün akşam buraya gelenler onlar mıydı?”

“Belki... Bilmiyorum, uyuyordum. Gerçi birinin geldiğini sanmıyorum, anahtar burada... Kimse onu benden istemedi.”

Komiser anahtarı alıp zemin kattaki dairenin kapısını açtı. Yalnızca iki odası vardı ve ikisi de boştu.

Sholmes, “İmkânsız!” diye bağırdı. “Onları bu odada gördüm.”

Komiser dudak bükerek, “Buna hiç şüphem yok ama gitmişler, baksanıza.” dedi.

“Birinci kata çıkalım. Orada olmalılar.”

“Birinci katta Lerouxlar kalıyor.”

“Lerouxları sorgularız.”

Hep beraber üst kata çıktılar ve Komiser zili çaldı. İkinci çalışında kapıyı gömlekli bir adam açtı. Elbette Lüpen’in korumalarında biri olan bu adam öfkeyle şöyle dedi:

“Ne oluyor yahu! Bu ne gürültü! İnsanı sabahın köründe kaldırıyorsunuz...” Şaşkınlıktan bir anlığına afalladı. Kendini toparlayınca, “Tanrım!” diyerek devam etti. “Bay Decointre? Bay Ganimard? Lütfen beni bağışlayın, siz olduğunuzu fark etmedim. Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?”

Ganimard kendini tutmayarak bir kahkaha patlattı. Öyle neşeliydi gülmekten büklüm oldu, yüzü kıpkırmızı kesildi. Ardından şöyle dedi:

“Demek sensin, Leroux... Ah, ne komik! Leroux, Arsen Lüpen’in suç ortağı! Şimdi gülmekten öleceğim. Kardeşin buralarda mı?”

“Edmond! Bay Ganimard ziyarete gelmiş, seni görmek istiyor.”

Diğer adam da gelince Ganimard’ın neşesi ikiye katlandı.

“Ah! Bu aklımın ucundan geçmezdi! Dostlarım, artık epey zor bir durumdasınız. Kim böyle bir şeyden şüphelenirdi... Neyse ki emektar Ganimard iş başında ve ona yardım etmek için uzaklardan gelmiş arkadaşları var.”

Sonra Sholmes’e dönerek beyefendileri tanıttı:

“Victor Leroux, Emniyet Müdürlüğünde dedektif, polis birliğimizin en iyilerinden... Edmond Leroux, antropometri[14] servisinde bölüm şefi.”

## 5
## Kaçırılma

Herlock Sholmes hiçbir şey söylemedi. İtiraz etmek mi? Bu iki adamı suçlamak mı? İşe yaramazdı. Elinde olmayan ve aramakla vakit kaybetmek istemediği kanıtları sunmadıkça kimse ona inanmazdı. Dahası, kaskatı kesilip yumruklarını sıkmıştı ama muzaffer Ganimard’ın önünde öfkesi ile hayal kırıklığını belli etmek istemiyordu. Bu yüzden toplum koruyucuları Leroux kardeşleri saygıyla eğilerek selamladıktan sonra uzaklaştı.

Giriş holünde, kilere açılıyormuş gibi görünen alçak bir kapının önünde durdu. Yerde kırmızı bir şey parıldıyordu, bu bir lal taşıydı. Sokağa çıktığında arkasını dönüp evin ön cephesindeki “Mimar Lucien Destange, 1877” yazısını okudu. Aynı yazı, bitişikteki 42 Numara’da da vardı.

“Her zaman iki kaçış kapısı oluyor. 40 ve 42 Numara arasında gizli bir geçit var. Bunu neden düşünemedim? O iki polisin yanında kalmam gerekirdi.”

Aynı polisleri sokağın köşesinde bulup şöyle sordu:

“Ben yokken 42 Numara’dan iki kişi çıktı, değil mi?”

Adamlardan biri, “Evet, bir kadın ile bir erkek.” diye yanıtladı.

Sholmes, o sırada yanına gelen Başdedektifi kolundan çekiştirerek, “Bay Ganimard, bu kadar güldüğünüze göre yol açtığım ufak rahatsızlıktan dolayı bana kızmadınız.” dedi.

“Hiç kızmadım, merak etmeyin ama âdeta harika bir şakaydı.”

“Değil mi? Ancak en iyi şakalar kısa olanlarıdır ve bunun da fazla uzamadan sonlanması gerekiyor.”

“Katılıyorum.”

“Bugün yedinci gündeyiz. Üç gün sonra Londra’ya dönmek zorundayım.”

“Doğru ya...”

“Sizden tek ricam salıyı çarşambaya bağlayan gece hazır beklemeniz.”

Ganimard alay yollu, “Aynı türden bir keşif gezisi için mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Sonuç ne olacak?”

“Arsen Lüpen’i yakalayacağız.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Onurum üzerine yemin ediyorum, beyefendi.”

Sholmes, Ganimard’a iyi günler diledi ve dinlenmek için en yakın otele gitti. Enerjisini toplayıp kendine güvenini tazeledikten sonra Chalgrin Sokağı’na döndü. Kapıcının eline iki altın sıkıştırıp Leroux kardeşlerin evden çıktığından emin oldu. Bu evin Bay Harmingeat isimli birine ait olduğunu öğrendi ve eline bir mum alıp önünde lal taşını bulduğu küçük kapıdan kilere indi. Merdivenin sonunda aynı taştan bir tane daha buldu.

Kendi kendine, “Yanılmıyorum.” dedi. “Evler buradan birbirlerine bağlanıyor. Bakalım, maymuncuğum zemin kattaki kiracıya ayrılmış mahzeni açacak mı? Evet... Açacak... Şu şarap raflarını bir inceleyelim. Ah! İşte buraların tozu alınmış... Yerde de ayak izleri var...”

Kulağına hafif bir ses ilişti. Kapıyı hızla kapayıp mumu söndürerek boş şarap sandıklarının arkasına saklandı. Birkaç saniye sonra, demir raflardan birinin hareket ettiğini ve duvarın asılı durduğu kısmıyla birlikte döndüğünü gördü. Önce fener ışığı kileri aydınlattı, sonra bir kol belirdi ve bir adam içeri girdi.

Yabancı adam bir şeyler arıyormuş gibi iki büklüm yürüyordu. Parmaklarıyla tozlu yerleri yokladı ve sol elinde taşıdığı karton kutuya bir şeyler attı. Sonra kendi ayak izlerinin yanı sıra Lüpen ile Sarışın Kadın'ınkileri de sildi. Tam geldiği yoldan çıkmak üzereydi ki boğuk bir çığlık atıp yere yığıldı. Sholmes üzerine çullanmış, dünyanın en basit işiymiş gibi bir dakikada adamın elleri ile ayaklarını bağlamıştı. İngiliz ona doğru eğilerek şöyle sordu:

"Konuşmak için, bildiklerini anlatmak için ne kadar istiyorsun?"

Adam öyle alaycı şekilde gülümsedi ki Sholmes onu sorgulamanın beyhudeliğini anladı. Esirinin ceplerini aramakla yetindi fakat yalnızca bir sürü anahtar ve bir mendil buldu. Taşıdığı kutunun içindeyse Sholmes'ün daha önce bulduklarına benzer bir düzine lal taşı vardı. Kıt ganimet!

Peki, bu adamla ne yapacaktı? Arkadaşlarının yardıma gelmesini bekleyip hepsini polise mi teslim etmeliydi? Bu neye yarardı? Lüpen'e karşı bir avantaj kazandırır mıydı? Tereddüt ediyordu ama kutuyu incelediğinde kararını verdi. Üzerinde şu adres vardı: *Kuyumcu Léonard, Paix Caddesi.*

Adamı kaderine terk etmeye karar verdi. Rafı geri iterek kilerden çıkıp evden ayrıldı. Oradan postaneye uğradı ve Bay Destange'a ertesi güne kadar gelemeyeceğini bildiren bir telgraf yolladı. Sonra kuyumcuya gidip taşları adama uzattıktan sonra şöyle dedi:

"Hanımefendi, beni bu taşlar için gönderdi. Buradan aldığı bir takıdan dökülmüşler."

Sholmes dört ayak üstüne düşmüştü çünkü kuyumcu şöyle karşılık verdi:

"Elbette, hanımefendi beni aradı. Bugün kendisi de uğrayacak."

Sholmes, karşıdaki kaldırıma geçip beklemeye başladı. Şüpheli kadın, saat beşte, yine şapkasının kalın tülünü yüzüne indirmiş hâlde kuyumcuya geldi. Vitrinden, tezgâhın üzerine lal taşlarıyla süslü antika bir mücevher koyduğu görülebiliyordu.

Kadın çok beklemeden dükkândan ayrılıp koşar adımlarla Clichy tarafına çıktı ve İngiliz'in bilmediği sokaklardan döndü. Karanlık çökmeye başladığı için Sholmes onu daha yakından takip edebiliyordu. Kapıcıya fark ettirmeden kadının arkasından beş katlı, her katında iki daire bulunan ve dolayısıyla epeyce kiracının oturduğu bir binaya girdi. Kadın ikinci kattaki dairelerden birine girdi.

İki dakika sonra İngiliz de kilerdeki adamdan aldığı anahtarları şansına güvenerek birbiri ardına denedi. Dördüncüde kilit açıldı.

Karanlığa rağmen odaların boş olduğu anlaşılıyordu. Kiracısı bulunmayan dairelerdeki gibi kapıların hepsi açık duruyordu. Ancak koridorun sonunda bir ışık hüzmesi vardı. Sholmes, parmak uçlarında ilerleyip salon ile bitişikteki yatak odasını ayıran çift yönlü aynadan, kadının elbisesini ve şapkasını çıkarıp kadife bir gecelik giydiğini gördü. Çıkardığı kıyafetleri, odadaki tek eşya olan sandalyenin üzerine koymuştu. Gizemli kadın, ardından şömineye yöneldi ve duvardaki elektrikli zil düğmesine bastı. Şöminenin sağ tarafındaki panel hemen hareket etti ve duvar boyunca kayıp komşu panelin arkasına girdi. Yeterince geniş bir alan açılınca kadın elinde lambasıyla içeri girip gözden kayboldu.

Bu basit bir sistemdi. Sholmes de bunu kullanarak kadını takip etti. El yordamıyla karanlıkta biraz yürüdü ve yüzüne yumuşak bir şeylerin değdiğini hissetti. Bir kibrit yaktığında, askılarda duran pelerinler ve elbiselerle dolu küçük bir odada olduğunu gördü. Kıyafetlerin arasından geçip üstünden goblen sarkan bir kapının önüne geldi. Kibriti sönmek üzereyken eski kumaşın yıpranmış işlemeleri arasından ışık geçtiğini fark etti. Dikkatli şekilde bakınca Sarışın Kadın seçilebiliyordu. Orada, elini uzatsa dokunabileceği mesafede duruyordu.

Sarışın Kadın, gaz lambasını söndürüp ışığı yaktı. O zaman kadının yüzünü ilk defa doğru düzgün gören Herlock Sholmes son derece şaşırdı. Onca sıkıntıdan, onca numaradan, onca manevradan sonra yakaladığı kadın, Clotilde Destange’dan başkası değildi.

Baron Hautrec’in katili, mavi elmasın hırsızı Clotilde Destange! Arsen Lüpen’in gizemli dostu Clotilde Destange! Sarışın Kadın!

Sholmes o an, “Evet, tam bir embesilim.” diye düşündü. “Sırf Lüpen’in arkadaşı sarışın, Clotilde ise kumral diye ikisinin aynı kadın olabileceğini aklıma bile getirmedim. Sarışın Kadın, Baron’un cinayeti ve elmasın çalınmasından sonra sarışın kalabilir miydi ki!”

Sholmes, zarif odanın bir kısmını görebiliyordu; ışıltılı duvar kâğıtları ve değerli biblolarla süslenmişti. Clotilde, köşedeki maun divanda hareketsiz, yüzü ellerinin arasında oturuyordu. Birkaç saniye sonra Sholmes, kadının ağladığını fark etti. Büyük gözyaşları solgun yanaklarından süzülüp damla damla kadife korsesine düşüyordu. Ardı arkası kesilmeyen bu gözyaşları, sanki tükenmez bir kaynaktan çıkıyordu. Bu kasvet ve umutsuzluk, Sholmes’ün gördüğü en acıklı sahnelerden biriydi.

Birkaç dakika sonra Clotilde’in arkasındaki kapı açıldı ve Arsen Lüpen içeri

girdi. Uzun süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra Lüpen, Clotilde'e yaklaşıp ayaklarının önünde diz çöktü, başını göğsüne dayadı, kollarını beline doladı. Hareketlerinde derin bir şefkat ve acıma duygusu hissediliyordu. Kımıldamadan öylece durdular fakat kadının gözyaşları gittikçe azaldı.

Lüpen, "Seni mutlu etmeyi öyle isterdim ki..." diye fısıldadı.

"Mutluyum zaten."

"Hayır, ağlıyorsun... Gözyaşların kalbimi kırıyor, Clotilde."

Her şeye rağmen bu gönül okşayıcı ses onu sakinleştirmişti, Lüpen'i umut ve saadet hevesiyle dinliyordu. Ufak bir tebessüm ifadesini yumuşattı ama hâlâ acıklı bir tebessümdü bu. Lüpen yalvarır tonda konuşmaya devam etti:

"Üzülme, Clotilde. Buna hiç gerek yok."

Kadın ince, beyaz ve narin ellerini göstererek yanıtladı:

"Bu elleri görmeye devam ettiğim sürece üzgün kalacağım, Maxime."

"Ama neden?"

"Kana bulandılar."

Maxime, "Sus!" diye bağırdı. "Bunu düşünme artık... Geçmiş geçmişte kaldı, bahsini açmana gerek yok."

Ardından kadının ellerini öpmeye başladı. Clotilde de sanki her öpücükle korkunç anının bir kısmı siliniyormuş gibi daha sıcak gülümsüyordu.

"Beni sevmen gerek, Maxime. Sevmelisin çünkü hiçbir kadın, seni benim sevdiğim kadar sevmeyecek. Emrin veya isteğinle değil ama gizli arzularına itaat etmek için, yalnızca senin uğruna pek çok şey yaptım. İçgüdülerim ve vicdanıma rağmen bazı şeyler yaptım ama karşı koyamadığım bir güç söz konusuydu. Her şeyi sen istediğin için, sana faydası dokunacağı için, mekanik hareketlerle yaptım. Yarın yine yapmaya hazırım... Sonsuza dek..."

Lüpen acı bir tonda, "Ah, Clotilde!" dedi. "Neden seni tehlikelerle dolu hayatıma sürükledim ki? Beş yıl önce sevdiğin Maxime Bermond olarak kalmalı ve seni, olduğum diğer adamla tanıştırmamalıydım."

"Diğer adamı da seviyorum, pişman değilim."

"Bu doğru değil. Özgür ve mutlulukla dolu geçmiş hayatın için pişmanlık duyuyorsun."

"Sen yanımdayken hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum! Seni gördüğümde ne hata kalıyor ne suç. Senden uzaktayken mutsuz olmamın, acı çekmemin, ağlamamın ve yaptıklarımla dehşete düşmemin ne önemi var ki? Aşkın her şeyi siliyor. Her şeyi kabul ediyorum ama beni sevmen gerek!"

“Seni mecburiyetten sevmiyorum, Clotilde. Seni seviyorum çünkü... Seni seviyorum.”

“Emin misin?”

“Senin sevginden nasıl eminsem kendiminkinden de öyle eminim. Sadece yoğun ve hareketli bir yaşamım var, seninle dilediğim kadar vakit geçiremiyorum.”

Clotilde aniden paniğe kapılarak, “Ne oldu?” diye sordu. “Tehlikeli bir durum mu var? Konuş lütfen.”

“Ah! Önemli bir şey değil, sadece...”

“Sadece ne?”

“İzimizin üstünde...”

“Sholmes mü?”

“Evet. Macar restoranı olayına Ganimard’ı karıştıran oydu. İki polis memurundan Chalgrin Sokağı’ndaki evi izlemelerini isteyen de oydu. Kanıtlarım var. Ganimard bu sabah evi aradı, Sholmes de yanındaydı. Ayrıca...”

“Ayrıca ne?”

“Bir şey daha var. Adamlarımızdan biri, Jeanniot kayıp.”

“Kapıcı mı?”

“Evet.”

“Broşumdan düşen taşları toplaması için onu bu sabah Chalgrin Sokağı’na göndermiştim.”

“Sholmes’e yakalandığından şüphem yok.”

“Mümkün değil. Taşlar Paix Caddesi’ndeki kuyumcuya götürülmüş.”

“Ne oldu bu adama o zaman?”

“Ah, Maxime, korkuyorum.”

“Korkacak bir şey yok ama itiraf etmeliyim ki ciddi bir durumla karşı karşıyayız. Ne biliyor? Nerede gizleniyor? En güçlü noktası, yanlış çalışması. Onu ele verecek bir şey bulamıyorum.”

“Ne yapacaksın?”

“Son derece ihtiyatlı davranacağım, Clotilde. Yerini senin de bildiğin o erişilmez sığınağa taşınmaya uzun zaman önce karar vermiştim. Sholmes’ün müdahalesi planımı hızlandırdı. Onun gibi biri peşine düştüğünde eninde sonunda amacına ulaşacağını unutmaman lazım. Her şeyi hazırladım. İki gün sonra, çarşamba günü, taşınacağım. Saat ikide, mekânımızdaki son izleri de sildikten sonra, ki bu çok kolay olmayacak, kendim de oradan ayrılacağım. O

zamana kadar...”

“Evet?”

“Görüşmemeliyiz ve kimse seni görmemeli, Clotilde. Dışarı çıkma. Kendim için hiçbir şeyden korkmuyorum ama söz konusu sen olunca her şey ürkütüyor beni.”

“O İngiliz’in bana ulaşması mümkün değil.”

“Korkarım, onun her şeyi yapması mümkün her şey mümkün. Dün, babanın eski kayıtlarının bulunduğu dolabı aramaya geldiğimde az kalsın yakalanıyordum. Burası bile tehlikeli, her yer tehlikeli. Sanırım düşmanımız gölgelerde gizlenerek gitgide yaklaşıyor. Bizi izlediğini, etrafımızda ağlarını ördüğünü hissediyorum. Bu, beni hiç yanıltmayan sezgilerimden biri.”

“Öyleyse git ve gözyaşlarımı daha fazla dert etme. Güçlü olacağım ve tehlike geçene dek bekleyeceğim. Görüşmek üzere, Maxime.”

Lüpen’i uzun uzun öptükten sonra nazikçe iterek odanın dışına çıkardı. İkisi uzaklaşırken Sholmes seslerini hâlâ duyabiliyordu.

Tüm zorluklara rağmen önceki geceden beri içinde iyice artan harekete geçme dürtüsüyle Sholmes, odanın içinden geçip sonunda bir merdiven bulunan koridora çıktı. Tam aşağı inmek üzereydi ki alt kattan gelen konuşmaları duyunca yönünü değiştirdi. Daire şeklindeki koridoru takip ederek başka bir merdivene ulaştı ve aşağı indi. Burada kendisine tanıdık gelen mobilyalarla karşılaşınca çok şaşırdı. Yarı açık duran bir kapıdan geçip genişçe bir odaya girdi. Burası, Bay Destange’ın kütüphanesiydi.

Sherlock, “Harika!” dedi. “Şimdi her şeyi anlıyorum. Clotilde’in, yani Sarışın Kadın’ın odası bitişik binadaki odalardan biriyle bağlantılı ve o bina da yanlış hatırlamıyorsam Malesherbes Meydanı’na değil, hemen yanındaki Montchanin Sokağı’na bakıyor. Müthiş! Clotilde’in hiç dışarı çıkmayan biri izlenimi verirken bir yandan sevgilisiyle nasıl buluştuğu anlaşıldı. Ayrıca Arsen Lüpen’in dün gece galeride bir anda nasıl yanımda peyda olduğu da açıklığa kavuştu. Yan daire ile bu kütüphane arasında başka bir bağlantı olmalı. Gizli geçitlerle dolu bir ev daha. Şüphesiz mimarı da Destange’dır. Şimdi bu fırsatı değerlendirmeli ve dolabın içindeki kâğıtları kontrol edip diğer hileli evler hakkında bilgi almalıyım.”

Sholmes galeriye çıkıp tırabzandan sarkan goblenlerin arkasına saklandı ve akşamın sonuna dek orada bekledi. Hizmetçilerden biri ışığı söndürmeye geldikten bir saat sonra, fenerini yakıp dolaba yürüdü. Tahmin ettiği üzere eski mimari belgeler, dosyalar, keşif ve muhasebe defterleri oradaydı. Arka planda,

kronolojik sıraya göre sınıflandırılmış bir dizi kayıt duruyordu. Son yıllarınkileri sırayla alıp vakit kaybetmeden özet sayfasını ve özellikle “H” harfini inceledi. En sonunda “Harmingeat” kelimesini ve yanında “63” sayısını bulunca altmış üçüncü sayfayı açtı ve şu yazıyla karşılaştı: “Harmingeat, Chalgrin Sokağı, 40 Numara.”

Devamında bu eve ısıtıcı kurulmasıyla ilgili yapılan işin detayları yazıyordu ve köşeye şu not iliştirilmişti: “M.B dosyasına bakın.”

Sholmes, “Ah! Biliyordum!” dedi. “M.B dosyası, bana gereken bu. Böylelikle Bay Lüpen’in şu anki ikametgâhını öğrenebilirim.”

Sabaha doğru, kayıt defterlerinden birinin ikinci kısmında aradığı önemli dosyayı buldu. On beş sayfadan oluşuyordu ve bunlardan biri Chalgrin Sokağı’ndaki Bay Harmingeat için yapılan işleri anlatıyordu. Bir diğeri Clapeyron Sokağı, 25 Numara’nın sahibi Bay Vatinel için yapılan çalışmaları detaylandırıyordu. Bir diğeri Henri-Martin Caddesi, 134 Numara’daki Baron Hautrec’e, bir diğeri Crozon Kalesi’ne, diğer on biriyse Paris’teki çeşitli mülk sahiplerine ayrılmıştı.

Sholmes, bu on bir isim ve adresten oluşan listeyi not defterine geçirdi. Ardından her şeyi yerli yerine koyup pencerelerden birini açtı ve panjurları geri kapamayı ihmal etmeden boş sokağa atladı.

Otel odasına döndüğünde piposunu yaktı ama bunu, bu eyleme kendi getirdiği ciddiyetle yaptı. Etrafında duman bulutlarıyla M.B dosyasından ya da daha iyi bir ifadeyle Maxime Bermond, namıdiğer Arsen Lüpen dosyasından çıkarabileceği sonuçları inceledi. Saat sekizde Ganimard’a şu mesajı gönderdi:

*Bu sabah Pergolèse Sokağı’na uğramayı planlıyorum ve tutuklanması büyük önem teşkil eden biri hakkında sizi bilgilendireceğim. Her hâlükârda bu geceden yarın öğlene kadar evinizde kalın ve emrinizde en az otuz adam bulundurun.*

Sonra bulvardan geçen arabalardan birine bindi. Şoförü iyi huylu ama kıt zekâlı görünen bir tanesini seçmişti. Ondan, Malesherbes Bulvarı’nda durmasını istedi ve Destange konağının elli adım uzağında indi.

Şoföre, “Motoru durdurun.” dedi. “Hava soğuk, paltonuzun yakasını kaldırın ve sabırla bekleyin. Bir buçuk saat sonra motoru yine çalıştırın. Ben döner dönmez Pergolèse Sokağı’na gideceğiz.”

Evin kapısına varmak üzereyken içinde bir şüphe uyandı. Lüpen taşınmaya hazırlanırken Sarışın Kadın’la vaktini harcaması bir hata değil miydi? Listedeki on bir ev arasından, düşmanının yeni ikametgâhını bulmaya çalışması daha iyi

olmaz mıydı?

Kendi kendine, “Eh!” dedi. “Sarışın Kadın’ı yakaladığımda, tüm mesele nasıl olsa benim kontrolüm altına geçecek.”

Zili çaldı.

Bay Destange yine kütüphanesindeydi, birlikte bir süre kitaplarla ilgilendiler. Sholmes, Clotilde’in odasına çıkmak için bir bahane arıyordu ki genç kız içeri girip babasına günaydın dedi ve küçük salona geçerek yazmaya koyuldu.

Oturduğu yerden Sholmes, masasına eğilmiş ve zaman zaman kalemi havadayken düşüncelere dalıp giden Clotilde’i görebiliyordu. Bir süre bekledikten sonra ciltlerden birini alarak Bay Destange’ın yanına gitti ve şöyle dedi:

“İşte, Matmazel Destange’ın bulduğum zaman ona götürmemi istediği kitap.”

Küçük salona gidip Bay Destange’ın göremeyeceği şekilde Clotilde’in önüne dikildi.

“İsmim Stickmann, babanızın yeni sekreteriyim.”

Kadın yerinden kımıldamadan, “Ah! Babam sekreterini mi değiştirdi?” diye sordu.

“Evet, hanımefendi. Sizinle konuşmak istemiştim.”

“Şöyle oturun lütfen, işim bitmek üzere.”

Son birkaç sözcük daha ekledikten sonra mektubunu imzalayıp zarfa koydu ve kâğıtlarını düzenledi. Ardından telefonla terzisini arayıp ihtiyaç duyduğu yolculuk elbisesini acilen tamamlanmasını istedi. Nihayet Sholmes’e dönerek şöyle dedi:

“Buyurun, beyefendi. Lakin babamın yanında konuşsak daha iyi olmaz mı?”

“Hayır, hanımefendi. Ayrıca sesinizi yükseltmemenizi rica edeceğim. Bay Destange’ın bizi duymaması daha iyi.”

“Kimin için daha iyi?”

“Sizin için, hanımefendi.”

“Sizinle babamın duyamayacağı bir konuşma gerçekleştirmeyi kabul edemem.”

“Bunu etmeniz gerekecek.”

Birbirlerine gözlerini dikmiş hâlde ayağa kalktılar.

Clotilde, “Konuşun, beyefendi.” dedi.

“Bazı ikincil dereceden önemli noktalarda yanılıyorsam beni bağışlayın. Ne var ki söyleyeceklerimdeki genel kesinliği garanti ediyorum.”

“Lafı uzatmayın lütfen, sadede gelin.”

Sholmes, kadının aniden savunmaya geçti ve sözlerine şöyle devam etti:

“Pekâlâ, doğrudan sadede geliyorum. Bundan beş yıl önce babanız, Maxime Bermond adında, kendini müteahhit veya mimar olarak tanıtan biriyle tanıştı. Bay Destange’ın, bu genç adama hemen kanı ısındı ve sağlık durumu, işiyle ilgilenmesine artık izin vermediği için eski müşterilerinin bazı isteklerini yerine getirme görevinde ona güvendi. Bunların, yeni iş arkadaşı Bay Bermond’un yetenekleriyle örtüştüğünü düşünüyordu.”

Herlock konuşmasını yarıda kesti. Kadının yüzündeki solgunluk artmış görünüyordu. Buna rağmen şunları söylerken sesi hiç titremedi:

“Anlattığınız olaylardan haberim yok beyefendi ve bilhassa benimle alakalarını da göremiyorum.”

“Alakası şu, hanımefendi: Sizin de benim kadar iyi bildiğiniz gibi Maxime Bermond’un gerçek ismi, Arsen Lüpen.”

Clotilde kahkaha atmaya başlayarak, “Saçmalık!” dedi. “Arsen Lüpen mi? Maxime Bermond’un asıl adı Arsen Lüpen mi? Mümkün değil.”

“Sizi bu gerçek hakkında bilgilendirmekten onur duyuyorum, hanımefendi. Madem kastettiğimi anlamayı reddediyorsunuz şunu da eklemeliyim ki Arsen Lüpen burada, planlarını tamamlamak için bir arkadaş, hatta arkadaştan da öte kendisine körü körüne ve tutkuyla bağlı bir suç ortağı buldu.”

Clotilde öylesine duygusuzca ya da ufak bir duygu emaresiyle karşılık verdi ki kendisi üzerindeki bu kontrolü Sholmes’ü şaşırttı.

“Nereye varmak istediğinizi bilmiyorum, beyefendi ve bilmek de istemiyorum. Tek kelime daha etmeden buradan ayrılmanızı rica ediyorum.”

Sholmes onun gibi soğukkanlı bir tavırla, “Buradaki varlığımı size dayatmak niyetinde değilim.” diye karşılık verdi. “Lakin bu evden tek başıma çıkmayacağım.”

“Kim eşlik edecek size, beyefendi?”

“Siz.”

“Ben mi?”

“Evet, hanımefendi. Buradan beraber çıkacağız ve beni hiç itiraz etmeden takip edeceksiniz.”

Bu sahnedeki tuhaflık, iki düşmanın da mutlak sakinliğiydi. Tavırlarına ve ses tonlarına bakılınca iki güçlü irade arasındaki amansız bir düellodan ziyade, aynı fikri paylaşmayan iki kişinin saygılı tartışmasına benziyordu.

Geniş ve açık pencereden Bay Destange'ın yavaş hareketlerle kitaplarını elden geçirdiği görülebiliyordu. Clotilde omuzlarını hafifçe silkerek tekrar oturdu. Sholmes ise saatine bakarak şöyle dedi:

"Saat on buçuk. Beş dakika sonra çıkıyoruz."

"Yoksa?"

"Yoksa Bay Destange'ın yanına gidip şunu anlatacağım..."

"Neyi?"

"Gerçeği. Maxime Bermond'un sahte hayatını ve iş birlikçisinin ikili yaşamını."

"İş birlikçisinin ikili yaşamını mı?"

"Evet. Sarışın Kadın lakabıyla bilinen, eskiden sarışın olan kişinin."

"Hangi kanıtları sunacaksınız?"

"Onu Chalgrin Sokağı'na götürüp Arsen Lüpen'in yönetiminde adamlarının 40 ile 42 numaralı binalar arasına inşa ettiği ve geçen gece kullandığınız geçidi göstereceğim."

"Sonra?"

"Sonra onu Bay Detinan'ın evine götüreceğim ve Arsen Lüpen'le birlikte Ganimard'dan kaçmak için kullandığınız servis merdiveninden ineceğiz. Clapeyron Sokağı'na değil de Batignolles Bulvarı'na bakan bitişik evde benzer bir geçit arayacağız."

"Sonra?"

"Sonra onu Crozon Kalesi'ne götüreceğim ve Arsen Lüpen'in yaptığı işlerin türünü bilen babanız için bu kalenin restorasyonu sırasında Lüpen'in adamlarına yaptırdığı gizli geçitleri bulmak son derece kolay olacak. Bu geçitlerin, gece vakti Kontes'in odasına girip mavi elması almasında ve iki hafta sonra da aynı elması Konsolos Bleichen'in sabun tozu şişesine saklamasında Sarışın Kadın'a imkân sağladığını görecek ki ikincisinin tuhaf olduğunu kabul ediyorum, küçük bir intikam belki de, bilmiyorum, önemi de yok."

"Sonra?"

Sholmes daha ciddi bir tonda, "Sonra Bay Destange'ı Henri-Martin Caddesi, 134 Numara'ya götüreceğim ve Baron Hautrec'in nasıl öldürül..."

Aniden dehşete düşen kadın, "Susun! Susun!" diye araya girdi. "Kesin şunu! Böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersiniz? Beni mi suçluyorsunuz?"

"Evet, sizi Baron Hautrec'i öldürmekle suçluyorum."

"Hayır, iftira bu."

“Baron Hautrec’i öldürdünüz, hanımefendi. Mavi elması çalma maksadıyla Antoinette Bréhat adı altında hizmetine girip onu öldürdünüz.”

Kadın yakarır bir tonda, “Susun artık, beyefendi.” dedi. “Madem bunca şeyi biliyorsunuz, Baron’u öldürmediğimi de biliyor olmalısınız.”

“Baron’u kasten öldürdünüz demiyorum, hanımefendi. Baron Hautrec ara sıra, yalnızca Rahibe Auguste’ün kontrol altına alabildiği cinnet krizleri geçiriyordu. Bunu bana Auguste bizzat söyledi. O yokken Baron size saldırdı ve arbede sırasında, siz de meşru müdafaayla ona vurdunuz. Ardından dehşete kapılıp zili çaldınız ve mavi elması kurbanın parmağından almadan kaçtınız. Bir süre sonra Lüpen’in bitişik evde çalışan adamlarından biriyle geri döndünüz ve Baron’u yatağına taşıyıp odayı toparladınız ama mavi elması almaya yine cesaret edemediniz. O gece neler yaşandığını anlattığıma göre tekrarlamama izin verin, Baron’u kasten öldürmediniz ama onu öldüren darbe sizin elinizden çıktı.”

“Tüm bunları babama anlatmaya mı niyetlisiniz?”

“Evet, tanık olarak da Sarışın Kadın’ı tanıyan Matmazel Gerbois’yı, Antoinette Bréhat’yı tanıyan rahibe Auguste’ü, Bayan Réal’i tanıyan Kontes Crozon’u göstereceğim. Bunları anlatacağım işte.”

Kadın böylesine ani bir tehlike karşısında soğukkanlılığını korumaya çalışarak, “Cesaret edemezsiniz.” dedi.

Sholmes kalkıp kütüphaneye yönelince Clotilde, “Bir saniye, beyefendi.” diyerek onu durdurdu. Bir süre düşündükten sonra kendisine hâkim olmaya çalışarak sakin bir tonda sordu:

“Siz Herlock Sholmes’sünüz, değil mi?”

“Evet.”

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Ne mi istiyorum? Arsen Lüpen’le bir düello içindeyim ve kazanmam gerek. Olay iyice kızışmaya başlarken sizin kadar kıymetli bir rehinenin bana düşmanım karşısında hatırı sayılır bir avantaj sağlayacağına inanıyorum. Bu yüzden benimle geleceksiniz, hanımefendi. Sizi bir arkadaşıma emanet edeceğim. Düello sonuca ulaşır ulaşmaz da özgür bırakılacaksınız.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Ülkenizin polis teşkilatının bir üyesi olmadığım için tutuklanmanızı sağlamayı yükümlülüklerimden biri saymıyorum.”

Kadın ikna olmuş görünüyordu ama yine de biraz zaman istedi ve düşüncelerini toplayabilmek için gözlerini kapadı. Sholmes ise şaşkınlıkla

aniden sakinleşen, etrafındaki tehlikelere neredeyse kayıtsız görünen kadına baktı. İçinden, “Tehlikede olduğuna inanmıyor mu?” dedi. “Muhtemelen inanmıyordur, ne de olsa Lüpen’in koruması altında. Onun her şeye muktedir ve asla yanılmaz olduğuna inanıyor.” Sonunda kadından gözlerini ayırmadan şöyle dedi:

“Beş dakika demiştim, hanımefendi, yarım saat oldu.”

“Odama çıkıp gerekli eşyalarımı almama müsaade edebilir misiniz?”

“Nasıl isterseniz, hanımefendi. Sizi, Montchanin Caddesi’nde bekleyeceğim. Kapıcı Jeanniot yakın dostumdur.”

Clotilde bariz bir şaşkınlıkla, “Demek biliyorsunuz...” diye karşılık verdi.

“Pek çok şey bilirim.”

“Pekâlâ. Zili çalıp hizmetçiyi çağıracağım.”

Sholmes, gelen hizmetçiden şapkası ile ceketini aldıktan sonra şöyle devam etti:

“Bay Destange’a ayrılışımız için iyi bir bahane sunmalısınız. Mümkünse ihtiyaç durumunda birkaç günlük yokluğunuzu açıklayabilecek bir tane seçin.”

“Gerek yok. Çok kısa sürede dönmüş olacağım.”

“Ona güveniyorsunuz.”

“Hem de gözüm kapalı.”

“Her şeyi harika şekilde yerine getiriyor, değil mi? Üstlendiği her işi başarıyla sonuçlandırıyor. Siz de her eylemini onaylıyor, onun için her şeyi yapmaya hazır bekliyorsunuz.”

Kadın tutkulu bir tonda, “Onu seviyorum.” dedi.

“Ve sizi kurtaracağına inanıyorsunuz, değil mi?”

Clotilde omuzlarını silkip babasının yanına gitti ve şöyle diyerek onu durumdan haberdar etti:

“Bay Stickmann’ı bir süre yanından alacağım, baba. Milli Kütüphaneye gideceğiz.”

“Öğle yemeğinde burada olacak mısın?”

“Belki... Hayır, sanmıyorum... Beni merak etme sen.”

Sonra arkasını dönüp sert bir tonda Sholmes’e şöyle dedi:

“Çıkalım, beyefendi.”

“Emin misiniz?”

“Bana gözünüz kapalı güvenebilirsiniz.”

“Kaçmaya çalışırsanız polise haber verip sizi tutuklatırım. Unutmayın, Sarışın Kadın aranan bir suçlu.”

“Onurum üzerine yemin ederim ki kaçmaya çalışmayacağım.”

“Size güveniyorum. Gidebiliriz.”

Sholmes’ün planladığı gibi evden birlikte çıktılar. Otomobil, bulvarda bıraktığı yerde bekliyordu. Şoför, kasketini yüzüne indirmiş, paltosunun yakasını iyice kaldırmıştı. Arabaya yaklaştıkları sırada Sholmes, motorun çalıştığını duydu. Kapıyı açıp Clotilde’den binmesini istedi ve yanına oturdu. Hızla yola koyuldular. Dış bulvarlardan geçip Hoche ve Grande-Armée caddelerini geride bıraktılar. Herlock planlarını düzene koymaya çalışırken şöyle düşündü:

“Ganimard evde. Clotilde’i ona bırakacağım. Peki, bu kadının kim olduğunu ona söylesem mi? Hayır, alıp doğruca nezarete götürür ki bu da her şeyi berbat eder. Yalnız kaldığımda M.B dosyasındaki listeye göre işe koyulabilirim. Bu gece ya da en geç yarın sabah, kararlaştığımız gibi Ganimard’ın yanına gidip Arsen Lüpen ve çetesini ona teslim edeceğim.”

Keyifle ellerini ovuşturdu. Hedefine çok yaklaştığını, başarısının önünde hiçbir engel bulunmadığı düşünüyordu. Mizacıyla çelişen bir iç dökme ihtiyacıyla şöyle dedi:

“Sevincimi fazla belli ediyorsam lütfen bağışlayın, hanımefendi. Yorucu bir mücadeleye giriştiğim için başarı beni bilhassa daha memnun ediyor.”

“Bu gurur duymanız gereken meşru bir başarı, beyefendi.”

“Teşekkür ederim... Ama neden saçma sapan yollara giriyoruz? Şoför talimatımı yanlış anladı galiba.”

O esnada Neuilly kapısından geçmiş, Paris’ten ayrılmak üzereydiler. Bu tuhaftı zira Pergolèse Caddesi, tahkimatın dışında değildi. Sholmes camı indirip şoföre şöyle dedi:

“Yanlış anladınız herhâlde... Pergolèse Caddesi’ne gideceğiz!”

Adam cevap vermeyince daha yüksek sesle tekrarladı:

“Pergolèse Caddesi’ne gideceğiz dedim!”

Adam yine cevap vermedi.

“Ah, anladım... Sağırsınız sanırım ya da bilerek yapıyorsunuz. Yolumuzdan çok saptık. Pergolèse Caddesi’ne gideceğiz! Bir an önce geri dönün!”

Şoför, söylenenleri duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. İngiliz endişeyle ürpererek Clotilde’e baktı. Kadının dudaklarında garip bir tebessüm belirmişti.

“Sholmes homurdanarak, “Neden gülümsüyorsunuz?” diye sordu. “Bu yanlış anlaşılmanın size bir faydası dokunmayacak.”

Clotilde, “Elbette, haklısınız.” diye yanıtladı.

İngiliz, aniden aklına gelen bir fikirle ürperdi. Hafifçe doğrulup ön koltuktaki adamı dikkatle inceledi. Omuzları daha dar, tavırları daha rahat görünüyordu. Korkunç fikir tüm zihnini ele geçirirken Sholmes soğuk terler dökmeye başladı. Bu şoför, Arsen Lüpen’di.

“Ee Bay Sholmes, ufak gezintimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?”“

“Harika, beyefendi, gerçekten harika.”

Belki de hayatı boyunca, bu sözleri sesi titremeden ve hissettiklerini belli etmeden söylerken gösterdiğinden daha muazzam bir çaba sarf etmek zorunda kalmamıştı. Ancak hemen akabinde gelen müthiş bir öfke ve nefret seli, tüm sakinliğini götürüp kontrolünü bastırdı ve ani bir tepkiyle tabancasını Matmazel Destange’a doğrultmasına yol açtı.

“Lüpen, dur! Hemen dur yoksa Matmazel’i vururum!”

Lüpen başını çevirmeden, “Şakağından vurmak istiyorsanız yanağına nişan almanızı tavsiye ederim.” diye yanıtladı.

Clotilde, “Çok hızlı gitme, Maxime.” dedi. “Asfalt çok kaygan, korkuyorum.”

Kadın, arabanın müthiş bir hızla ilerlediği asfalta gözlerini dikmiş, sürekli gülümsüyordu.

Sholmes öfkeyle ona, “Durmasını söyle! Durdur onu!” diye bağırdı. “Sizi uyarıyorum, şu an her şeyi yapabilirim.”

Silahın namlusu buklelerinde gezerken kadın sakince karşılık verdi:

“Maxime hiç tedbirli değildir. Bu hızla gidersek arabanın kontrolden çıkması an meselesi.”

Sholmes silahını cebine koyup yola atlayacakmış gibi kapı kolunu kavradı ki bunun saçma bir hareket olduğunun kendisi de farkındaydı.

Clotilde, “Dikkat edin, beyefendi, arkamızda araba var.” dedi.

İngiliz eğilerek arka tarafa baktı. Gerçekten de içinde dört kürk paltolu adamın seçildiği, kan kırmızı renginde, ön kısmı daha sivri, kocaman bir araba onları takip ediyordu.

Sholmes, “Etrafımı sarmışlar bile.” diye düşündü. “Sabırla beklesem daha iyi.”

Kader yüzlerine gülmediğinde başını eğip bekleyenlerin gururlu teslimiyetiyle kollarını kavuşturdu. Sen Nehri’ni geride bırakıp Suresnes, Rueil ve Chatou’dan geçelerken durumunu kabullenerek öfkesini ve hırsını kontrol almaya başardı.

Hareketsiz otururken tek düşündüğü, Arsen Lüpen'in nasıl bir mucizeyle şoförün yerine geçebildiğiydi. Bulvarda o sabah seçtiği dürüst görünümlü adamın, oraya önceden yerleştirilmiş bir suç ortağı olması pek mümkün görünmüyordu. Buna rağmen biri Arsen Lüpen'i uyarmıştı ve kendi planlarından kimsenin haberi olmadığı düşünülürse bu yalnızca Sholmes'ün, Clotilde'i tehdit ettiği andan sonra gerçekleşmiş olabilirdi. Ne var ki o andan itibaren Clotilde'i gözünün önünden hiç ayırmamıştı.

Tam o esnada, kadın ile terzisi arasındaki telefon görüşmesini hatırladı. Artık her şeyi anlıyordu. Daha önce hiç konuşmamalarına rağmen, yalnızca Bay Destange'ın yeni sekreteri olarak onunla görüşmek istemesiyle Clotilde tehlikeyi sezmiş, karşısındaki adamın ismi ile amacını tahmin etmiş ve önceden kararlaştırdıkları bir işareti kullanarak sakince, doğal tavırlarla, sanki günlük bir işini hallediyormuş gibi Lüpen'i yardıma çağırmıştı.

Arsen Lüpen'in nasıl geldiği, motoru çalışan park hâlindeki arabanın ona nasıl şüpheli göründüğü, şoföre nasıl para verdiği önemli değildi. Öfkesini dindirecek kadar Sholmes'ü etkileyen, âşık da olsa sıradan bir kadının, sinirlerine öylesine hâkim olabilmesi, ifadesiz kalabilmesi, bakışlarındaki öfkeyi gizleyebilmesi ve bu şekilde Herlock Sholmes'ü kandırmasıydı. Elinin altında böyle suç ortakları bulunan ve yalnızca otoritesiyle birinde bu denli metanet ve cesaret uyandıran bir düşmana karşı ne yapabilirdi?

Sen Nehri'ni geçip Saint-Germain'deki yamacı aştılar fakat bu semtin beş yüz metre ilerisinde araba yavaşladı. Onları takip eden araba gelip yanlarında durdu. Etrafta kimse yoktu.

Lüpen, "Bay Sholmes, lütfen diğer araca geçer misiniz?" diye sordu. "Bizimki epey yavaş."

Başka seçeneği olmadığını bilen Sholmes hemen, "Elbette!" diye yanıtladı.

"Çok hızlı gideceğimiz için size bu kürkü ödünç vermeme müsaade edin, hava soğuk. Şu iki sandviçi de kabul edin, ne zaman yemek yiyeceğimiz belli değil."

Dört adam diğer arabadan indi. İçlerinden biri yaklaşıp kaynakçılarınkine benzeyen gözlüğünü çıkardığında Sholmes, Macar restoranındaki redingotlu beyefendiyi tanıdı. Lüpen, bu adamına şöyle dedi:

"Bu arabayı kiraladığım şoföre geri götürün. Legendre Sokağı'na girdiğinizde sağdaki ilk şarap dükkânında bekliyor. Söz verdiğim bin frangın diğer yarısını teslim edin. Ah, unutuyordum, gözlüklerinizi de Bay Sholmes'e verin lütfen."

Matmazel Destange'la birkaç dakika konuştuktan sonra direksiyonun başına geçti. Sholmes yanındaki koltukta, adamlarından biri de arkalarında oturuyordu.

Lüpen “çok hızlı gideceğiz” derken hiç abartmamıştı. Yolculuklarına baş döndürücü bir hızla başladılar. Ufuk, sanki gizemli bir güç tarafından çekiliyormuşçasına onlara yaklaştı ve hemen ardından ağaçların, evlerin, ovaların, ormanların içinde kaybolup gittiği dipsiz bir uçurum tarafından yutulmuş gibi ortadan kayboldu.

Sholmes ile Lüpen birbirlerine tek kelime etmediler. Hemen üstlerindeki kavaklar, dalgalarınkine benzer sesler çıkarıyordu. Mantes, Vernon, Gaillon... Şehirler gözlerinin önünde belirip kayboluyordu. Bir tepeden diğerine, Bon-Secours’dan Canteleu’ye... Banliyösü, limanı ve kilometrelerce uzanan rıhtımıyla Rouen, yalnızca bir köy sokağına benziyordu. Duclaire, Caudebec, âdeta uçarak aştıkları Pays de Caux, Lillebonne ve Quillebeuf’te de durum aynıydı. Sonra kendilerini birden Sen Nehri kıyısında, bacalarından siyah dumanlar çıkan, sağlam halatlı mütevazı bir geminin bağlandığı küçük rıhtımın ucunda buldular.

Otomobil durdu. İki saatte, iki yüz kilometreden fazla yol katetmişlerdi. Mavi üniforması ve altın şeritli kasketiyle bir adam yanlarına gelip selam verdi.

Lüpen, “Her şey harika görünüyor, kaptan!” diye bağırdı. “Telgrafımı aldınız mı?”

“Evet, aldım.”

“*Kırlangıç* hazır mı?”

“Hazır, efendim.”

“Beni takip edin, Bay Sholmes.”

İngiliz etrafına bakındı. Yakınlardaki bir kafenin terasında bir grup insan oturuyordu. Bir an tereddüt etti ama yardım isteyemeden önce yakalanıp zorla yata bindirileceğini ve sintineye[15] yollanacağını fark etti. Böylece sürme iskeleden geçip Lüpen’i kaptan kamarasına kadar takip etti. Oldukça geniş, özenle temizlenmiş bir odaydı; kaplamalar verniklenmiş, bakırlar cilalanmıştı. Lüpen kapıyı kapadıktan sonra lafı dolandırmadan ve neredeyse kaba bir biçimde Sholmes’e şöyle dedi:

“Tam olarak ne biliyorsunuz?”

“Her şeyi.”

“Her şeyi mi? Daha açık konuşun.”

İngiliz’in yanındayken kullandığı sesindeki o nazik ve alaycı ton kaybolmuştu. Emir vermeye ve kendisine itaat edilmesine alışkın bir efendi edasıyla konuşuyordu ve karşısındakinin Herlock Sholmes olması mühim değildi. Artık aleni ve amansız iki düşmandılar ve bakışlarıyla birbirlerini ölçüp biçiyorlardı.

Daha sonra Lüpen sözlerine daha ılımlı bir tonda devam etti:

“Pek çok defa yoluma çıktınız, beyefendi. Artık sıkılmaya başladım ve bana kurduğunuz tuzaklardan kaçınmakla vakit harcamak istemiyorum. Size karşı davranışımın, bana vereceğiniz karşılığa bağlı olduğu konusunda sizi baştan uyarıyorum. Şimdi... Tam olarak ne biliyorsunuz?”

“Tekrar söylüyorum, her şeyi.”

Arsen Lüpen öfkesini bastırıp sabırsız bir tavırla şöyle dedi:

“Öyleyse ne bildiğinizi ben söyleyeyim. Bay Destange tarafından yapılmış on beş evi, Maxime Bermond adı altında tekrar *elden geçirdiğimi* biliyorsunuz.”

“Evet.”

“Bu on beş evden dördünü gördünüz.”

“Evet.”

“Diğer on birinin listesine de sahipsiniz.”

“Evet.”

“Şüphesiz o listeyi geçen gece Bay Destange’ın evinde hazırladınız.”

“Evet.”

“Bu on bir evden birini, kendim ve arkadaşlarım için ayırdığımı düşünüyorsunuz. Bu yüzden Ganimard’a sığınağımı bulma görevi verdiniz.”

“Hayır.”

“Nasıl yani?”

“Yani tek çalışıyorum, onun yardımını istemiyorum.”

“O hâlde, korkacak bir şeyim yok çünkü elimdesiniz.”

“Elinizde olduğum sürece korkacak bir şeyiniz yok.”

“Elimde kalmayacak mısınız?”

“Hayır.”

Arsen Lüpen, İngiliz Dedektif’e yaklaşıp elini usulca omzuna koydu ve şöyle karşılık verdi:

“Dinleyin, beyefendi. Hiç tartışacak havamda değilim ve korkarım siz de yoluma taş koyacak durumda değilsiniz. Bu meseleyi bitirelim artık.”

“Pekâlâ.”

“İngiliz sularına girene dek bu gemiden kaçmaya çalışmayacağınıza dair bana onur sözü vereceksiniz.”

Kolay kolay boyun eğmeyen Sholmes, “Kaçmak için her türlü yolu deneyeceğime dair size onur sözü veriyorum.” dedi.

“Tanrım! Tek bir sözümle sizi çaresiz bırakabileceğimi çok iyi biliyorsunuz. Tüm bu adamlar bana körü körüne itaat ediyor. Bir işaretimle sizi zinciri vururlar ve...”

“Zincirler kırılabilir.”

“Ve kıyıdan on mil ötede sizi suya atarlar.”

“Yüzme biliyorum.”

Lüpen gülerek, “Bu aklıma gelmemişti.” dedi. “Biraz fazla öfkelendim sanırım. Kusura bakmayın, sonuca gelelim. Kendimi ve arkadaşlarımı korumak için gerekli önlemleri almam gerektiğini siz de kabul edersiniz.”

“Elbette ama işe yaramayacaklar.”

“Öyleyse bu önlemleri aldığım için beni suçlamazsınız.”

“Bu göreviniz.”

“Pekâlâ.”

Lüpen kapıyı açıp kaptanla birlikte iki denizci daha çağırdı. Denizciler, İngiliz’in üstünü iyice aradıktan sonra bacaklarından yakalayıp kaptanın

yatağına bağladılar.

Lüpen, “Bu yeterli.” dedi. “Doğrusu, inatçılığınız ve koşulların müstesna ciddiyeti yüzünden böyle bir çare bulmak zorunda kaldım, beyefendi.”

İki denizci kamaradan çıkınca Lüpen kaptana şöyle dedi:

“Kaptan, tayfadan biri burada kalıp Bay Sholmes’e göz kulak olacak ve siz de dilediğinizce kendisine eşlik edebilirsiniz. Saygıda kusur etmeyin. Kendisi bir tutsak değil, misafirimiz. Bu arada saatiniz kaç, kaptan?”

“İkiyi beş geçiyor.”

Lüpen önce kendi saatine, sonra da kamaranın duvarındaki saate baktı.

“İkiyi beş geçiyor, doğru. Southampton’a varmanız ne kadar sürer?”

“Bir sorun çıkmazsa dokuz saat.”

“Siz ona on bir deyin. Sabah sekizde Le Havre’a ulaşan gece yarısı gemisi ayrılmadan Southampton’da demir atmamalısınız. Anladınız, değil mi? Tekrar ediyorum, kaptan: Beyefendinin o gemiyle Fransa’ya dönmesi hepimizin için tehlike arz edeceğinden, Southampton’a gece birden önce varmamalısınız.”

“Anlaşıldı.”

“Güle güle gidin, Bay Sholmes. Seneye görüşürüz, belki bu dünyada, belki ötekinde.”

Sholmes, “Yarın görüşürüz.” dedi.

Birkaç dakika sonra Sholmes arabanın uzaklaştığını ve hemen ardından *Kırlangıç*’ın derinliklerinden şiddetle püsküren buharın sesini duydu. Gemi İngiltere’ye doğru yola çıkıyordu. Saat üç sularında, Sen Nehri’nin halicini geçip açık denize çıktılar. O esnada Herlock Sholmes, onu bağladıkları yatakta mışıl mışıl uyuyordu.

Ertesi sabah, iki büyük düşmanın giriştiği düellonun onuncu ve son gününde, *Écho de France* şu ilgi çekici kısa haberi yayımladı:

*Dün Arsen Lüpen tarafından İngiliz dedektif Herlock Sholmes’ü sınır dışı etme kararı çıkarıldı. Öğlen saatlerinde bildirilen karar aynı gün uygulandı. Sholmes gece saat birde, Southampton’da karaya çıktı.*

## 6
## Arsen Lüpen’in İkinci Tutuklanışı

Bois-de-Boulogne ve Bugeaud bulvarları arasındaki Crevaux Sokağı, saat sekizden itibaren on iki nakliye aracı tarafından tıkanmıştı. Bay Félix Davey, dördüncü kattaki 8 Numara’da bulunan dairesinden taşınıyordu. Aynı bina ile

bitişikteki iki binanın beşinci katlarını birleştirip tek bir daire hâline getiren Bay Dubreuil de tamamıyla tesadüf eseri, zira bu iki beyefendi birbirini tanımıyordu, her gün pek çok yabancı simsarın görmek için ziyarette bulunduğu mobilya koleksiyonlarını taşıtıyordu.

Mahallede fark edilen, lakin üzerinden uzun zaman geçtikten sonra konuşulmaya başlayan durumsa şuydu: Araçların üzerinde nakliyecinin adı veya adresi yazmıyordu ve onlara eşlik eden adamlardan hiçbiri yakınlardaki dükkânlara uğramamıştı. O denli hızlı çalışmışlardı ki saat on birde tüm eşyalar çıkarılmıştı. Genelde boş odaların köşelerinde geride bırakılan kâğıt ve kumaş parçalarından başka bir şey kalmamıştı.

Bay Félix modaya uygun giyinen, zarif bir genç adamdı. Sahibinin olağan dışı pazılara sahip olduğunu belirten ağır bir baston taşıyordu. O gün yavaşça yürüyüp Pergolèse Sokağı'na bakan Bois Bulvarı'ndaki bir banka oturdu. Yanında, düzgün ama ucuz kıyafetler içindeki bir kadın gazete okurken çocuğun teki de kürekle kum yığınlarını kazarak oyun oynuyordu. Bir müddet sonra Félix Davey başını çevirmeden kadına sordu:

"Ganimard?"

"Bu sabah dokuzda çıktı."

"Nereye gitti?"

"Emniyet Müdürlüğüne."

"Tek başına mı?"

"Evet."

"Gece telgraf almadı mı?"

"Hayır."

"Evde size hâlâ güveniyorlar mı?"

"Elbette. Bayan Ganimard'ın ufak tefek işlerini hallediyorum, o da kocasının yaptığı her şeyi anlatıyor. Tüm sabah birlikteydik."

"Güzel. Yeni bir emre kadar her gün, saat on birde buraya gelin."

Bay Félix oradan ayrılıp Porte Dauphine yakınındaki Çin dükkânına gitti ve atıştırmalık iki yumurta ile sebze meyve aldı. Sonra Crevaux Sokağı'na dönüp kapıcıya şöyle dedi:

"Odalara bir göz atacağım, sonra anahtarları getiririm."

Teftişini, çalışma odası olarak kullandığı odayla sonlandırdı. Oradayken şömineden aşağı sarkan dirsekli gaz borusunun ucundaki bakır tapayı çıkarıp yerine koni şeklinde küçük bir aparat taktı ve üfledi. Hafif bir ıslıkla cevap

gelince koniyi ağzına götürerek konuştu:

“Kimse var mı, Dubreuil?”

“Yok.”

“Yukarı gelebilir miyim?”

“Evet.”

Boruyu yerine koyarken kendi kendine, “Ne kadar da yenilikçiyiz!” dedi. “Çağımızdaki bir dolu ufak icat, hayatı gerçekten büyüleyici, pitoresk ve eğlenceli kılıyor! Özellikle de insan benim gibi hayatın tadının nasıl çıkarılacağını iyi biliyorsa.”

Şömine rafının mermer kabartmalarından birini döndürdü. Rafın yarısı hareket ederken üstündeki ayna da görünmez bir oluğa kayıp şöminenin gövdesine yerleştirilmiş bir merdivenin ilk basamaklarının seçildiği geniş açıklığı ortaya çıkardı. Her şey pırıl pırıldı: Merdiven, cilalanmış metalden, duvarlarsa beyaz porselen karolardan yapılmıştı. Merdivenleri çıktı. Beşinci katta, şöminenin üzerindeki açıklıkta Bay Dubreuil onu bekliyordu.

“Sizdeki işler tamam mı?”

“Evet.”

“Her şey taşındı mı?”

“Evet.”

“Elemanlar?”

“Yalnızca nöbetteki üç adam kaldı.”

“Öyleyse gidebiliriz.”

Biri önde, diğeri arkada aynı yoldan hizmetçilerin katına gittiler ve biri pencereden bakan üç kişinin olduğu tavan arasına çıktılar.

“Yeni bir şey var mı?”

“Hayır, patron.”

“Sokak sakin mi?”

“Evet, patron.”

“On dakika sonra çıkmaya hazır olacağım. Siz de gidin ama bu sırada sokakta en ufak bir şüpheli hareket görürseniz bana haber verin.”

“Bir elim her zaman alarm zilinde, patron.”

“Dubreuil, nakliyecilerimize bu zilin tellerine dokunmamalarını tembihlemiş miydiniz?”

“Elbette, mükemmel çalışıyor.”

“Öyleyse içim rahat.”

İki beyefendi daha sonra aşağıya, Félix Davey’nin dairesine indi. Bay Félix mermer kabartmayı ayarladıktan sonra neşe içinde şöyle dedi:

“Uyarı zili, elektrik telleri, akustik boru ağı, görünmez geçitler, kayan parke zeminler, gizli merdivenler... Tüm bu takdire şayan şeyleri keşfedeceklerin yüzünü görmek isterdim, Dubreuil! Âdeta periler âlemine açılan bir mekanizma!”

“Arsen Lüpen ne itibar ama!”

“Vazgeçilmiş bir itibar. Böylesine iyi donanımlı bir yeri bırakmak zorunda kalmak çok kötü. Tabii, her şey yeniden başlar, Dubreuil ama tabii ki yeni bir modelle çünkü asla tekrara düşmemek gerekir. Sholmes’ün canı cehenneme!”

“Paris’e geri mi döndü?”

“Nasıl dönsün? Southampton’dan gelen tek bir gemi vardı, o da gece yarısı oradan ayrıldı. Saat sekizde Le Havre’dan kalkan tren var ama o da on biri çeyrek geçe Paris’e varıyor. Gece yarısı vapuruna binmediği sürece, ki bu konuda kaptana verdiğim talimat gayet açıktı, en fazla bu akşam Newhaven ve Dieppe yoluyla Fransa’da olabilir.”

“Ya gelirse?”

“Sholmes asla pes etmez. Gelecek ama çok geç kalacak. Biz uzaklarda olacağız.”

“Peki, Matmazel Destange?”

“Bir saat sonra alacağım.”

“Evinden mi?”

“Hayır. Birkaç gün sonra fırtına dindiğinde ve artık onunla ilgilenmekten başka yapacak işim kalmadığında eve dönecek. Ancak siz acele etmelisiniz, Dubreuil. Tüm kolilerin yüklenmesi uzun zaman alacağından rıhtımda bulunmanız gerekiyor.”

“İzlenmediğimizden emin misiniz?”

“Kim izleyecek? Tek korkum Sholmes.”

Dubreuil yanından ayrılınca Félix Davey dairede son bir tur atarak yırtılmış iki üç mektubu topladı. Sonra bir tebeşir parçası gördü ve yemek odasındaki koyu renkli duvar kâğıdına büyük bir çerçeve çizip anı mahiyetinde içine şu sözü yazdı:

*Yirminci yüzyılın başında, beş yıl boyunca, Kibar Hırsız Arsen Lüpen burada yaşadı.*

Bu küçük yazı onu oldukça memnun etmiş gibiydi. Neşeyle ıslık çalarak uzun uzun duvar kâğıdına baktı ve şöyle dedi:

“Şimdi kendimi gelecek nesillerin tarihçilerine de tanıttığıma göre gidebilirim. Acele edin, Herlock Sholmes. Üç dakikaya kalmaz dairemden ayrılacağım ve yenilginiz mutlak olacak. Son iki dakika! Bekletiyorsunuz beni, Bay Sholmes! Son bir! Gelmiyor musunuz? Peki, öyle olsun. Sizin çöküşünüzü, kendi yükselişimi ilan ediyorum o hâlde. Gidiyorum. Hoşça kal, Arsen Lüpen Krallığı! Seni bir daha görmeyeceğim. Hoşça kal, hüküm sürdüğüm altı dairenin elli beş odası! Hoşça kal, benim küçük ve sade odam!”

Bu duygu seli, keskin bir zil sesiyle bölündü. İki kez durup bir kez daha çaldı ve sonra durdu. Bu alarm ziliydi. Ne oluyordu? Hangi beklenmedik tehlikeyle karşı karşıyaydı? Ganimard mı? Hayır, bu mümkün değildi.

Çalışma odasına dönüp kaçmak üzereydi ama önce pencereye yöneldi. Sokakta kimse yoktu. Düşman çoktan eve girmiş miydi? Kulak kabarttı ve bazı garip sesler duyduğunu düşündü. Daha fazla tereddüt etmeden çalışma odasına koştu ama tam eşiği geçmişti ki antre kapısından gelen anahtar sesini duydu.

“Kahretsin!” diye fısıldadı. “Kaybedecek zamanım yok! Evin etrafını sarmış olabilirler. Servis merdivenini kullanabilir miyim? İmkânsız! Neyse ki şömine var.”

Hızla şömine rafındaki kabartmayı itti ama raf yerinden oynamadı. Daha güçlü itti ama raf asla hareket etmiyordu. Bu sırada alt kattaki antre kapısının açıldığını ve ayak seslerini duydu.

“Tanrım!” diye bağırdı. “Bu lanet mekanizma çalışmazsa başım büyük belaya girecek.”

Parmaklarını rafın etrafında gezdirip tüm ağırlığıyla yüklendi ama hiçbir şey kımıldamadı. Hiçbir şey! Akıl almaz bir talihsizlik eseri, bir dakika önce çalışan mekanizma bozulmuştu!

Lüpen inat ederek rafı önce aşağıdan, sonra yukarıdan itmeye devam etti ama mermer blok yerinden bir milimetre dahi oynamadı. Şanssızlığın böylesi! Bu aptal nesne, gerçekten de kaçışını engelleyecek miydi? Mermere vurdu, şömineyi tekmeledi, küfretti...

“Sorun nedir, Bay Lüpen? Yolunda gitmeyen bir şey mi var?”

Lüpen korkudan titreyerek arkasını döndü. Herlock Sholmes karşısında duruyordu...

Herlock Sholmes! Lüpen, sanki gördüğüne inanamıyormuş gibi İngiliz Dedektif’e gözlerini kısarak baktı. Herlock Sholmes Paris’teydi! Önceki gün

tehlikeli bir paket gibi İngiltere'ye gönderdiği Herlock Sholmes, şimdi muzaffer ve özgür hâlde karşısındaydı! Ah! Bu mucizenin Lüpen'in iradesine rağmen gerçekleşebilmesi için doğa kanunlarının tersine dönmesi, mantıksız ve anormal koşulların oluşması gerekirdi! Gel gör ki Herlock Sholmes'le yüz yüzeydi işte!

İngiliz, düşmanının kendisiyle konuşurken sık sık kullandığı o alaycı nezaketle dolu ironik üslubu kullanarak konuşmaya devam etti:

"Bay Lüpen, öncelikle bana Baron Hautrec'in konağında geçirttiğiniz geceyi, dostum Wilson'ın başına gelen aksilikleri, otomobille kaçırılışımı ve emriniz üzerine rahatsız bir yatağa bağlı hâlde geçirdiğim dün geceki yolculuğu, aklımdan sildiğimi söylemek istiyorum. Bu dakikanın verdiği mutluluk, o kötü anıların tamamını siliyor. Artık hepsini unutuyorum. Ödeştik, hatta ben dilediğimden fazlasını aldım."

Lüpen'den cevap gelmeyince İngiliz şöyle sordu:

"Haksız mıyım?"

Sanki geçmişte yaptıklarını kabul ettiğine dair Lüpen'den bir işaret görmek, bir söz duymak istiyormuş gibiydi. İngiliz'in, ruhunun derinliklerine kadar dikkatle incelendiğini hissettiği bir anlık düşünceden sonra Lüpen cevap verdi:

"Anladığım kadarıyla beyefendi, şu anki tavrınız ciddi nedenlere dayanıyor."

"Kesinlikle ciddi."

"Kaptanım ile mürettebatının elinden kaçmanız, aramızdaki düellonun yalnızca ikincil bir olayı. Lakin burada, önümde, tek başınıza, Arsen Lüpen karşısında tek başınıza durmanız, intikamınızın mümkün olduğunca eksiksiz şekilde tamamlandığını düşünmeme yol açıyor."

"Mümkün olduğunca eksiksiz."

"Bu ev?"

"Kuşatıldı."

"Bitişikteki iki ev?"

"Kuşatıldı."

"Üstümüzdeki daire?"

"Önceden Bay Dubreuil'ün ikamet ettiği, beşinci kattaki üç daire kuşatıldı."

"Demek istiyorsunuz ki..."

"Demek istiyorum ki kapana kısıldınız Bay Lüpen, çaresizce yakalandınız."

Lüpen, otomobil yolculukları sırasında Sholmes'ün hissettiği aynı yoğun öfkeyi, aynı isyanı hissetti ve zor şartlara aynı şekilde boyun eğdi. Eşit derecede güçlü bu iki düşman da yenilgiyi, kişinin kendisini teslim etmesi gereken geçici

bir talihsizlik olarak kabul etmek zorunda kalmıştı.

Lüpen net bir ifadeyle, “Ödeştik, beyefendi.” dedi.

İngiliz, bu itiraftan memnun olmuştu. Kısa bir sessizlikten sonra soğukkanlılığını geri kazanan Lüpen, gülümseyerek konuşmaya başladı:

“Üzgün değilim! Her seferinde kazanmak sıkıcı gelmeye başlamıştı. Dün işinizi bitirmek için kolumu uzatmam yeterdi. Şimdi ben aynı durumdayım. Düelloyu siz kazandınız!” İçten bir kahkaha attıktan sonra, “En azından eğleneceğiz.” diyerek devam etti. “Lüpen hapiste! Oradan nasıl çıkacak? Hapishaneden! Ne macera ama! Ah! Bu heyecanı size borçluyum, Sholmes. Hayat bu işte!”

İçinde yükselen çalkantılı coşkuyu dindirmek istercesine ellerini şakaklarına sıkıca bastırıyor ve fazlasıyla eğlenen neşeli bir çocuk gibi görünüyordu. Sonunda kendini toparladıktan sonra İngiliz’e yaklaşıp sordu:

“Neyi bekliyorsunuz?”

“Neyi mi bekliyorum?”

“Evet. Ganimard adamlarıyla orada. Neden içeri girmiyor?”

“Girmemesini istedim.”

“O da bunu kabul mü etti?”

“Yardımlarını yalnızca benim tarafımdan yönlendirilmesi şartıyla kabul ettim. Ayrıca Bay Félix’i sadece Lüpen’in iş birlikçisi sanıyor!”

“O hâlde sorumu başka şekilde tekrar edeceğim: Neden tek başınıza geldiniz?”

“Önce sizinle konuşmak istedim.”

“Ah! Demek bana söyleyecekleriniz var.”

Bu fikir Lüpen’i tuhaf biçimde memnun etmişe benziyordu. Konuşmaktansa eylemin tercih edildiği bazı durumlar vardır ne de olsa.

“Bay Sholmes, oturmanız için size bir koltuk sunamadığım için üzgünüm. Şuradaki eski püskü, kırık sandık size uyar mı? Belki de denizliği tercih edersiniz. Eminim bir bardak biraya hayır demezsiniz... Hafif mi olsun, koyu mu? Ama rica ediyorum, oturun lütfen.”

“Gerek yok. Ayakta da konuşabiliriz.”

“Pekâlâ, dinliyorum.”

“Kısa keseceğim. Fransa’yı ziyaretimin amacı sizi tutuklamak değildi. Peşinize düşmem, nihai amacıma ulaşmamın başka yolu bulunmamasındandı.”

“Nedir o amaç?”

“Mavi elması bulmak.”

“Mavi elmas mı?”

“Elbette. Konsolos Bleichen’in sabun tozu şişesinde bulunan sahte olduğuna göre...”

“Doğru. Gerçek mavi elması Sarışın Kadın aldı ve ben de bire bir aynısını yaptırdım. O zaman Konsolos Bleichen’e zaten şüpheyle bakılıyordu ve Kontes’in başka mücevherleri için de bazı planlarım vardı. O yüzden bahsi geçen Sarışın Kadın, kendisinden de şüphelenilmemesi için sahte elması Konsolos’un el çantasına yerleştirdi.”

“Gerçeği sizdeyken mi?”

“Tabii ki.”

“O elması bana vermeniz gerek.”

“İmkânı yok. Üzgünüm.”

“Kontes Crozon’a söz verdim, onu alacağım.”

“Bendeyken nasıl almayı düşünüyorsunuz?”

“Tam da sizde olduğu için alacağım zaten.”

“Ah! Elması size mi vereceğim?”

“Evet.”

“Gönüllü olarak?”

“Bedelini ödeyeceğim.”

Lüpen gülerek, “Ah! Tam bir İngiliz’siniz.” dedi. “Bunu bir iş meselesi olarak görüyorsunuz.”

“Bu bir iş meselesi çünkü.”

“Pekâlâ. Teklifiniz nedir?”

“Matmazel Destange’ın özgürlüğü.”

“Özgürlüğü mü? Tutuklandığını bilmiyordum.”

“Bay Ganimard’a gerekli talimatı vereceğim. Korumanız altında olmadığı bir anda Matmazel kolayca yakalanacaktır.”

Lüpen tekrar gülerek, “Sevgili beyefendi, bana elinizde olmayan bir şey teklif ediyorsunuz.” dedi. “Matmazel Destange güvende ve hiçbir şeyden korkması da gerekmiyor. Bana başka bir teklif yapmalısınız.”

Mahcubiyetten yüzü kızaran İngiliz tereddüt etti. Sonra aniden, elini düşmanının omzuna koyarak şöyle dedi:

“Peki ya teklifim...”

“Özgürlüğüm mü?”

“Hayır... Ama Bay Ganimard’a danışmak için odadan çıkabilirim.”

“Ve düşünmeme izin mi verirsiniz?”

“Evet.”

Lüpen bir yandan şömine rafını sinirle iterek, “Tanrım! Bu ne işime yarar ki?” dedi. “Lanet mekanizma çalışmıyor.”

Ardından hayretle bağırdı. Bu sefer talih yüzüne gülmüş, mermer blok kımıldamıştı. Bu kurtuluşu demekti, kaçış umuduydu. O hâlde Sholmes’ün şartlarına boyun eğmesine gerek var mıydı? Sanki vereceği cevabı düşünüyormuş odanın içinde bir sağa bir sola yürüdü. Sonra elini İngiliz’in omzuna koyarak şöyle dedi:

“Düşündüm taşındım, Bay Sholmes. Kendi işlerimi, kendi yöntemlerimle halletmeyi tercih ederim.”

“Ama...”

“Hayır, kimseye ihtiyacım yok.”

“Ganimard gelip sizi yakaladığında her şey bitecek. Onlardan kaçamazsınız.”

“Kim bilir.”

“Bakın, bu çok budalaca. Tüm çıkışları tuttular.”

“Biri dışında.”

“Hangisi?”

“*Benim seçeceğim.*”

“Laf bunlar! Çoktan tutuklandınız bile denebilir.”

“Yanılıyorsunuz.”

“Yani?”

“Yani mavi elmas bende kalıyor.”

Sholmes saatine bakarak, “Üçe on var.” dedi. “Üçte Ganimard’ı çağıracağım.”

“Öyleyse sohbet etmek için on dakikamız daha var. Tadını çıkaralım, Bay Sholmes. Bu sırada merakımı gidermek için sormak istiyorum, adresimi ve Félix Davey ismini kullandığımı nasıl öğrendiğiniz?”

Her ne kadar düşmanının rahat tutumu Sholmes’ü endişelendirse de ucu kendi mesleki kurnazlığına dokunduğundan, istediği bilgiyi Lüpen’e vermekte karar kıldı. Bu yüzden şöyle karşılık verdi:

“Adresiniz mi? Sarışın Kadın’dan aldım.”

“Clotilde’den mi?”

“Ta kendisinden. Dün sabah onu otomobille götürmek istediğimde terzisine

telefon ettiğini hatırlıyor musunuz?”

“Evet.”

“Sonradan bu terzinin siz olduğunuzu anladım. Dün gece gemideyken hafızamı zorlayarak, ki hafızamla haklı olarak gurur duyarım, telefon numaranızın son iki rakamının “73” olduğunu hatırladım. *Elden geçirdiğiniz* evlerin bir listesine sahip olduğumdan gerisi çorap söküğü gibi geldi. Bu sabah on birde Paris’e varır varmaz, telefon rehberini karıştırdım ve Félix Davey’nin ismi ile adresini buldum. Sonra da bu bilgilerle Ganimard’dan yardım istedim.”

“Olağanüstü! Birinci sınıf! Geriye sadece önünüzde eğilmek kalıyor. Peki, Le Havre’dan sekiz trenine nasıl binmeyi nasıl başardınız? *Kırlangıç*’tan nasıl kaçtınız?”

“Kaçmadım.”

“Ama...”

“Kaptana, saat birden önce Southampton’a varmamasını emrettiniz. Beni oraya gece yarısı indirdi. Ben de Le Havre’a giden gemiyi yakaladım.”

“Kaptan bana ihanet mi etti? Buna inanmıyorum.”

“Hayır, size ihanet eden o değildi.”

“Öyleyse?”

“Saatiydi.”

“Saati mi?”

“Evet, onu bir saat ileri aldım.”

“Nasıl?”

“Bir saat nasıl ileri alınırsa öyle, kurma sapını çevirerek. Yan yana oturmuş sohbet ediyorduk, ilgi çekici hikâyeler anlattım... İnanın bana, hiçbir şey fark etmedi.”

“Bravo! Güzel numara, aklıma yazdım. Peki ya kamarasının duvarında asılı duran saat?”

“Ah, duvar saati! Ayaklarım bağlı olduğundan o daha zordu ama kaptan yokken bana göz kulak olan denizci yelkovanı oynatma nezaketini gösterdi.”

“O mu? Saçmalık! Öyle bir şey yapmaz.”

“Yaptığının ne denli önemli olduğunu bilmiyordu. Londra’ya giden ilk trene ne pahasına olursa olsun binmem gerektiğini söyledim ve... Geriye onu ikna etmek kaldı.”

“Neyle?”

“Efendisine bağlı, dürüst adamın size göndermek istediği ufak bir hediyeyle.”

“Ne hediyesi?”

“Çok da önemli değil.”

“Ne hediyesi!”

“Mavi elmas.”

“Mavi elmas mı!”

“Evet. Kontes’inkiyle değiştirdiğiniz, onun da bana verdiği sahte elmas.”

Lüpen dayanamayıp kahkaha atmaya başladı ve gözlerinden yaşlar gelene dek güldü.

“Tanrım! Bunlar çok komik! Denizcinin eline geçen sahte elmasım! Kaptanın saati! Duvar saatinin yelkovanı!”

Sholmes, Lüpen’le arasındaki düellonun her zamankinden daha da ciddileştiğini hissetti. Mükemmel içgüdüsü, bu aşırı neşesinin altında düşmanının tüm düşüncelerini yoğunlaştırdığını, tüm yetilerin toplamaya çabaladığını söylüyordu. Lüpen, geri çekilmeye başlayan Sholmes’e yaklaştığında İngiliz farkında olmadan cebinden saatini çıkardı.

“Saat üç, Bay Lüpen.”

“Üç oldu mu! Ne yazık! Ne güzel sohbet ediyorduk.”

“Cevabınızı bekliyorum.”

“Cevabım mı? Tanrım! Hiçbir şeyi de unutmuyorsunuz. Öyleyse oyunumuzun son hamlesine geldik. Bahis de özgürlüğüm!”

“Ya da mavi elmas.”

“Pekâlâ. Sıra sizde. Hangi hamleyi yapacaksınız?”

Sholmes tabancasını çıkarıp ateş ederek, “Papazı sürüyorum.” dedi.

Lüpen ise İngiliz’e yumruk atarak, “Ben de ası oynuyorum.” diye karşılık verdi.

Sholmes, yardımına ihtiyaç duyduğu Ganimard’ı çağırmak için havaya ateş etmişti fakat Lüpen’in yumruğu dedektifin doğrudan midesine indi ve iki büklüm olmasına yol açtı. Lüpen hemen şömineye koşup mermer kabartmayı çevirdi ama çok geçti! Kapı açıldı.

“Teslim ol, Lüpen! Yoksa ateş açarım!”

Şüphesiz Lüpen’in düşündüğünden çok daha yakında bekleyen Ganimard silahını ona doğrultmuştu. Arkasında da en ufak bir direniş belirtisinde gözünün

yaşına bakmadan üstüne atılacak iri yarı ve amansız yirmi kadar adam itişip kakışıyordu.

Lüpen sakin bir tavırla, “Silahlarınızı indirin! Teslim oluyorum!” dedikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bu karşılık herkesi şaşkına çevirdi. Mobilyasız ve perdesiz odada Arsen Lüpen’in, “Teslim oluyorum!” kelimeleri yankılandı. Bu inanılmaz bir durumdu. Bir hileyle aniden ortadan kaybolsa veya duvarda açılan bir geçitten kaçsa kimse şaşırmazdı ama o teslim oluyordu!

Ganimard heyecanla öne çıkarak böylesi bir durumun gerektirdiği tüm ciddiyetle elini yavaşça rakibinin omzuna koydu ve sonsuz bir zevk duyarak şu sözleri söyledi:

“Seni tutukluyorum, Arsen Lüpen.”

“Vay canına! Tüylerim diken diken oldu, sevgili Ganimard. Peki, neden böyle kasvetli bir ifadeniz var? Görende arkadaşınızın cenazesinde konuşuyorsunuz sanır. Hadi, bırakın şu matem havasını.”

“Seni tutukluyorum.”

“Ve bu seni şaşırtıyor mu? Başdedektif Ganimard, sadakatle bağlı olduğu kanun namına kötü adam Lüpen’i tutukluyor. Gerçek önemi sonradan anlaşılacak tarihî bir olay... Üstelik ikinci defa gerçekleşiyor. Bravo, Ganimard! Seçtiğiniz kariyerde emin adımlarla ilerliyorsunuz!”

Ardından bileklerini kelepçeye doğru uzattı. Ganimard onları son derece ciddi bir edayla taktı. Yanlarındaki çok sayıda polis, her zamanki küstahlıklarına ve Lüpen’e duydukları öfkeye rağmen bu ele geçirilemez varlığa dokunabilmenin verdiği şaşkınlıkla çekingen davranıyordu.

Ulusal Hırsız iç çekerek, “Ah zavallı, Lüpen.” diye düşündü. “Soylu arkadaşların böyle aşağılandığını görse ne derdi?”

Yavaş yavaş kaslarını sıkarak tüm gücüyle bileklerini ayırdı. Alnındaki damarlar şişti, zincirin halkaları derisine girdi. Kelepçe parçalanıp yere düştü.

“Başka bir tane getirin, dostlarım, dandik bu.”

Bu sefer iki kelepçe birden taktılar.

“Bu daha iyi. Tedbiri elden bırakmamak lazım.”

Sonra dedektifleri ve polisleri sayarak, “Kaç kişisiniz, dostlarım?” diye sordu. “Yirmi beş? Otuz? Çok fazla... Hiçbir şey yapamam. Keşke on beş kişi olsaydınız!”

Lüpen’in gerçekten etkileyici bir yanı vardı: Rolünü içgüdüsel şekilde,

küstahlıkla, hevesle ve rahatlıkla oynayan bir aktörün tavırlarına sahipti. Sholmes de bir gösteriyi tüm güzellikleri ve incelikleriyle takdir etmesini bilen bir izleyici gibi ona bakıyordu. Bir yanda adaletin tüm müthiş araçlarına sahip otuz adam ile diğer yandaki silahsız, kelepçeli ve tek başına duran adam arasındaki savaş eşit şartlardaymış gibi tuhaf bir izlenime kapıldı. Evet, iki taraf birbirine denkti.

Lüpen, “İşte efendim, bu sizin eseriniz.” dedi Sholmes’e. “Sayenizde Lüpen, zindanların nemli hasırları üzerinde çürüyüp gidecek. Vicdanınızın tümüyle rahat olmadığını, pişmanlığın içinizi yiyip bitirdiğini itiraf edin.”

İngiliz sanki, “Sizin suçunuzdu...” dercesine elinde olmadan omuzlarını silkti.

Lüpen, “Asla! Asla!” diye bağırdı. “Mavi elması size vermek mi? Ah, hayır! O bana ne zahmetlere mal oldu. Bende kalacak. Muhtemelen önümüzdeki ay, Londra’da size bahşedeceğim ilk ziyaretimde bunun nedenlerini anlatacağım. Peki, önümüzdeki ay Londra’da olacak mısınız? Yoksa Viyana’yı mı tercih edersiniz? Sankt-Peterburg?”

Lüpen birden irkildi. Bir zil sesi duyuluyordu ama alarm zili değildi. Kabloları iki pencere arasındaki masaya kadar uzanan, henüz sökülmemiş telefon çalıyordu.

Telefon! Kim arıyor olabilirdi? Bu talihsiz tuzağa kim düşecekti? Lüpen sanki onu parçalarına ayırmak ve böylelikle kendisini arayan gizemli sesi bastırmak istercesine öfkeyle telefona doğru bir hamle yaptı ama Ganimard ahizeyi kaldırıp cevap verdi:

“Alo... Alo... Numara 648.73... Evet, burası.”

Sholmes, otoriter bir havayla Ganimard’ı kenara itip ahizeyi aldı ve sesinin tanınmaması için mendilini çıkarıp ağız kısmına sardı. O esnada Lüpen’e baktı. Aralarındaki bakışma ikisinin de aynı şeyi düşündüklerini ve bu olası, mümkün, hatta neredeyse kesin teorinin sonucunu öngördüklerini ortaya koyuyordu: Telefondaki kişi Sarışın Kadın’dı. Félix Davey’yi ya da Maxime Bermond’u aradığını sanıyordu fakat konuşacağı kişi Sholmes’tü.

İngiliz “Alo! Alo...” dedi. Ufak bir sessizliğin ardından, “Evet, benim, Maxime.” diye yanıtladı.

Oyun bir anda trajediye dönmüştü. Baskılara gelmez, soğukkanlı Lüpen endişesini gizlemeye bile kalkışmıyor, konuşmanın en azından bir kısmını duyabilmek için çırpınıyordu. Sholmes, gizemli sesiyle konuşmaya devam etti:

“Alo... Alo! Evet, her şey tamam. Anlaştığımız gibi yanına gelmek üzereydim... Neresi? Neredesin? Hayır, sanırım Sholmes hâlâ gelmedi...”

Sholmes, sözcüklerini seçmeye çalışırken durakladı. Kim olduğunu belli etmeden kadını sorgulamaya çalıştığı ama nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrinin bulunmadığı barizdi. Üstelik Ganimard'ın varlığından rahatsızlık duyuyor gibiydi. Ah! Keşke bir mucize bu lanet görüşmeyi bölseydi! Lüpen bunu, tüm gücü ve tamamı gerilmiş sinirleriyle arzuluyordu.

Sholmes tekrar, "Alo! Alo!" dedi. "Duyuyor musun? Ben de seni iyi duyamıyorum... Dediklerini zar zor anlıyorum... Dinliyor musun? Pekâlâ... Şimdi düşündüm de evine dönmen daha iyi... Ne tehlikesi? Merak etme... O İngiltere'ye geri döndü ya! Southampton'a vardığını bildiren bir telgraf aldım zaten."

Bu sözlerdeki ironi! Sholmes hepsini tarifsiz bir rahatlıkla söylüyordu. Ardından ekledi:

"Vakit kaybetme, sevgili dostum, ben de sana katılacağım."

Ahizeyi yerine koydu.

"Bay Ganimard, sizden üç adamınızı isteyeceğim."

"Sarışın Kadın için mi?"

"Evet."

"Kim olduğunu, nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

"Vay canına! Bay Lüpen için her şeyin sonu geldi. Folenfant, iki adamınızı alıp beyefendiye eşlik edin."

İngiliz, peşinde üç adamla binadan ayrılmak için hazırlandı. Oyun artık sonlanmıştı. Sarışın Kadın da Sholmes'ün kudretine yenik düşmek üzereydi. Takdire şayan inatçılığı ile şans eseri oluşan koşullar sayesinde düello, Dedektif'in zaferi ve Lüpen'in telafi edemeyeceği felaketiyle sonuçlanmıştı.

"Bay Sholmes!"

İngiliz durup arkasını dönerek, "Evet, Bay Lüpen?" dedi.

Lüpen bu son darbeyle açıkça derinden sarsılmıştı. Alnındaki kırışıklıklar iyice belirginleşmiş, yüzü asılmıştı ve mahzun görünüyordu. Buna rağmen son bir çabayla kendini toparladı neşeli bir tonda şöyle dedi:

"Talihin bana sırt çevirdiğini kabul edersiniz. Daha birkaç dakika önce, bu şömineden kaçmama engel oldu ve beni ellerinize bıraktı. Şimdi de telefon aracılığıyla Sarışın Kadın'ı sunuyor. Sonuçta bu talihe boyun eğmekten fazlasını yapamam."

"Ne demek istiyorsunuz?"

“Müzakereyi yeniden başlatmaya hazırım demek istiyorum.”

Sholmes, Ganimard’ı kenara çekip itiraz kabul etmeyecek bir tonda konuşarak Lüpen’le ufak bir görüşme yapmak için izin istedi. Sonra Lüpen’e yaklaşıp soğuk ama gergin bir tonda sordu:

“Ne istiyorsunuz?”

“Matmazel Destange’ın özgürlüğünü.”

“Bedelini biliyor musunuz?”

“Evet.”

“Kabul ediyor musunuz?”

“Tüm şartlarınızı kabul ediyorum.”

Sholmes şaşkınlıkla, “Ah! Ama... Reddetmiştiniz... Kendiniz adına...” diye geveledi.

“Kendimi koruyabilirim, Bay Sholmes ama şimdi bir kadın söz konusu... Sevdiğim bir kadın. Fransa’da böyle konular hakkında belli görüşlerimiz vardır. Adım Lüpen diye başkalarından farklı davranacak değilim... Bilakis!”

Gayet rahatça ve içtenlikle konuşuyordu. Bunun üzerine Sholmes başını hafifçe yana eğip fısıldadı:

“Pekâlâ. Mavi elmas nerede?”

“Şömine rafı altındaki bastonumu alın. Bir elinizle topuzu sıkarken diğeriyle sopanın ucundaki demir halkayı çevirin.”

Sholmes bastonu alıp halkayı çevirdi ve topuzun gevşediğini fark etti. İçinde bir top macun bulunan küçük bir açıklık ortaya çıktı. Macunun içinde de bir elmas parlıyordu. Sholmes taşı dikkatle inceledi. Bu mavi elmastı.

“Matmazel Destange özgür, Bay Lüpen.”

“Gelecekte de özgür olacak mı? Sizden korkmasına gerek kalmadı mı?”

“Kimseden korkmasına gerek yok.”

“Bu her durum için geçerli mi?”

“Evet. Adresini de ismini de unuttum.”

“Teşekkür ederim ve görüşmek üzere zira yine görüşeceğiz, değil mi Bay Sholmes?”

“Hiç şüphem yok.”

İngiliz ile Ganimard arasında hararetli bir konuşma başladı lakin Sholmes bunu şöyle diyerek aniden sonlandırdı:

“Bu noktada anlaşamadığımız için çok üzgünüm, Bay Ganimard ama sizi ikna

etmeye harcayacak vaktim yok. Bir saat sonra İngiltere'ye dönüyorum."

"Sarışın Kadın ne olacak?"

"Öyle birini tanımıyorum."

"Daha demin..."

"Ben size Lüpen'i teslim ettim, ister tutuklar ister serbest bırakırsınız. İşte, mavi elmas da burada. Onu, Kontes Crozon'a geri götürme zevkine nail olacaksınız. Daha ne istiyorsunuz?"

"Sarışın Kadın'ı."

"Bulun o zaman."

Görevi tamamlanınca oyalanmayı sevmeyen birinin edasıyla şapkasını alnının üzerine çekip odadan çıkmak için hızla yürümeye başladı.

Lüpen arkasından, "İyi yolculuklar, efendim!" diye bağırdı. "İnanın bana, kurduğumuz dostane ilişkiyi asla unutmayacağım. Bay Wilson'a da selamlarımı iletin!"

Cevap almayınca sırıtarak, "İngiliz gibi sıvışmak[16] dedikleri bu olsa gerek." dedi. "Ah! Onların adalı haysiyeti, bizi diğerlerinden ayıran nezaketten yoksun. Düşünün Ganimard, bir Fransız benzer koşullarda nasıl ayrılırdı buradan! Zaferini hangi rafine kibarlıkla maskelerdi! Tanrım! Şimdi ne yapıyorsunuz, Ganimard? Evi mi arıyorsunuz? Bu neye yarar? Hiçbir şey kalmadı ki zavallı dostum, tek bir kâğıt parçası bile! Sizi temin ederim, evraklarımın hepsi güvenli bir yerde."

"Bundan çok emin değilim. Tedbiri elden bırakmamak lazım..."

Lüpen fazla üstelemedi. İki kolundan tutan iki polis ve etrafında bekleyen diğerleriyle yirmi dakika boyunca aramaları sabırla izledi. Sonunda iç çekerek şöyle dedi:

"Biraz hızlı hareket edin, Ganimard. Böyle bitmeyecek."

"Aceleniz mi var?"

"Elbette acelem var! Önemli bir randevuya yetişmeliyim."

"Nezarette mi?"

"Hayır, şehirde."

"Ah! Kaçta?"

"İkide."

"Saat üç."

"Ben de onu diyorum, geç kaldım zaten ve dakiklik, önemli meziyetlerimden biridir."

“Beş dakika daha müsaade edebilir misiniz?”

“Daha fazla olmaz ama.”

“Çok naziksiniz. Denerim...”

“Ah! Fazla konuşmayın lütfen... Hâlâ o dolaba mı bakıyorsunuz? Görmüyor musunuz, boş işte!”

“Ya bu mektuplar?”

“Eski faturalardır.”

“Hayır, kurdeleyle bağlanmış bir paket.”

“Kırmızı kurdeleyle mi? Ah Ganimard, Tanrı aşkına çözmeyin onu!”

“Bir kadından mı?”

“Evet.”

“Seçkin bir kadından mı?”

“En iyisinden.”

“Adı ne?”

“Bayan Ganimard.”

“Ne kadar komik!”

Bu sırada, diğer odaları aramaya gönderilen adamlar geri dönüp hiçbir şey bulamadıklarını söyleyince Lüpen kahkahayı patlattı:

“Ne olacaktı! Yoldaşlarımın listesini ya da Almanya İmparatoru’yla bağlantımın kanıtını bulmayı mı umuyordunuz? Aramanız gerekeni söyleyeyim, bu dairedeki ufak gizemleri ortaya çıkarmaya çalışın. Mesela şu gaz borusu iletişimi sağlıyor, bu şöminenin ardında merdiven gizli, ilerideki duvarın içi boş... Ah! Bir de mükemmel zil sistemi var! Hadi, Ganimard, şuradaki butona basın!”

Ganimard söyleneni yaptı.

Lüpen, “Bir şey duymuyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ben de duymuyorum. Buna rağmen yakında bizi bulutların üstüne çıkaracak pilotuma zeplini hazırlaması için bir işaret gönderdiniz.”

Aramayı bitiren Ganimard, “Hadi! Bu kadar saçmalık yeter, gidiyoruz.” dedi.

Adamları onu takip ederken birkaç adım attı ama Lüpen hareket etmedi. Koluna giren iki polis onu boşuna çekiştiriyordu.

Ganimard, “Ne o? Yürümeyi mi reddediyorsunuz?” diye sordu.

“Ne alakası var.”

“O hâlde...”

“Ama değişir.”

“Neye göre?”

“Beni nereye götürdüğünüze göre.”

“Nezarete tabii ki.”

“O zaman gelmem. Nezarette işim yok.”

“Aklınızı mı kaçırdınız?”

“Önemli bir randevum olduğunu söylemedim mi?”

“Lüpen!”

“Ganimard, Sarışın Kadın beni bekliyor. Onu bir dakikalığına bile endişeye düşürecek kadar kaba biri olduğumu düşünmüyorsunuz herhâlde. Bu bir centilmene yakışır mı hiç?”

Kendisiyle alenen kafa bulunmasına sinirlenmeye başlayan dedektif, “Dinleyin, Lüpen.” dedi. “Şimdiye kadar alttan almaya çalıştım ama her şeyin bir sınırı var. Düşün peşime!”

“İmkânsız. Randevum var ve sözümde duracağım.”

“Son kez söylüyorum, beni takip edin!”

“İm-kân-sız.”

Lüpen’i kollarından tutan iki polis, Ganimard’ın işaretiyle onu kaldırmaya çalıştığı gibi ani bir acıyla inleyerek hemen geri indirdi. Lüpen, ellerindeki iki uzun iğneyi adamlara saplamıştı. Öfkeden deliye dönen diğerler polisler, arkadaşlarının intikamını alma ve defalarca küçük düşürülmelerinin bedelini ödetme arzusuyla hırsızın üzerine atıldı. Şakağına denk gelen şiddetli bir darbeyle Lüpen yere yığıldı.

Ganimard, “Ona bir şey olursa bana hesap vereceksiniz!” diye öfkeyle bağırdı.

Durumunu görmek için Lüpen’in üstüne eğildi ama rahatça soluk alıp verdiğini görünce adamlarına tutukluyu kolları ile bacakların tutup taşımalarını söyledi. Bu sırada kendisi de belinden destek veriyordu.

“Yavaş olun, yavaş! Sarsmayın... Hayvan herifler, öldürecektiniz adamı! İyi misiniz, Lüpen?”

Gözlerini açan Lüpen, “Çok da iyi değilim, Ganimard.” diye yanıtladı. “Beni dövmelerine müsaade ettiniz.”

Ganimard üzgün bir tonda, “Kendi suçunuzdu! İnatçılık ediyorsunuz!” dedi. “Canınız acımıyor ya?”

Basamaklara geldiklerinde Lüpen, “Ganimard... Asansöre götürün beni...” diye

inledi. “Taşırken kemiklerimi acıtıyorlar.”

“İyi fikir, hatta mükemmel fikir. Merdiven fazla dar zaten.”

Asansörü çağırdı. Lüpen’i büyük bir özenle oturağa yerleştirdiler. Ganimard da yanına geçip adamlarına yeni emri verdi:

“Bizle aynı zamanda inip kapıcı dairesinin önünde bekleyin. Anlaşıldı mı?”

Ardından kapıyı çekti ama asansör bir anda ipi kesilmiş balon gibi yükselmeye başladı. Aynı anda Lüpen’in alaycı kahkahası yankılandı.

Ganimard, “Tanrım!” diye bağırdı.

Karanlıkta el yordamıyla aşağı düğmesini aradı ama bulamayınca adamlarına seslenmek zorunda kaldı:

“Beşinci kat! Beşinci katın kapısını tutun!”

Polisler merdivenleri dörder dörder çıktı lakin şu garip durum meydana geldi: Asansör son katın tavanından devam edip adamların görüş hizasından çıktı ve hizmetçi katında durdu. Orada bekleyen üç adamdan ikisi asansör kapısını açtı ve ani saldırı karşısında afallamış, kendini savunmayı düşünemeyen Ganimard’ı yakaladı. Diğer adam da Lüpen’i tuttu.

“Sizi uyarmıştım, Ganimard, zeplin gelecek demiştim. Başka sefere bu kadar yufka yürekli olmayın. Hepsinden öte, Arsen Lüpen’in ciddi bir nedeni bulunmadığı müddetçe kendisine dayak atılmasına, yere serilmesine izin vermeyeceğini unutmayın. Görüşmek üzere.”

Asansör kapısı Ganimard’ın yüzüne kapanıp aşağı inmeye başladı. Tüm bunlar öyle hızlı gerçekleşti ki emektar Dedektif kapıcı dairesine inen polislere yetişti. Tek kelime etmeden avluyu hızla geçip servis merdiveninden çıktılar zira kaçışın gerçekleştiği hizmetçi katına ulaşmanın tek yolu buydu.

Numaralı küçük odaların sıralandığı, birkaç dönemeci bulunan uzun koridor, kilitlenmemiş bir kapıya çıktı. Bu kapının diğer tarafında başka bir ev, benzer odalara ve dönemeçlere sahip başka bir koridor, bu koridorun sonunda da başka bir servis merdiveni vardı. Ganimard hızla inip yine bir avluyu ve antreyi geçerek Picot Caddesi’ne çıktı. O anda durumu kavradı: Temelleri, arazinin derinliklerine kadar inen iki ev en dipte birleşiyor ama ön cepheleri, birbirlerinden altmış metre uzaklıktaki iki paralel sokağa bakıyordu.

Ganimard, kapıcı dairesine girip polis kimliğini gösterdi ve şöyle sordu:

“Az önce buradan dört adam geçti mi?”

“Evet. Dördüncü ve beşinci katların hizmetçileri ile iki arkadaşları.”

“Dördüncü ve beşinci katta kim yaşıyor?”

“Fauvel soyadlı iki beyefendi ve kuzenleri Provost. İki hizmetçilerini arkada bırakarak bugün taşındılar. Onlar da biraz önce çıktı işte.”

Ganimard, “Ah! Ne büyük bir fırsat kaçırdık!” dedi. “Tüm çete bu binada yaşıyormuş.”

Ardından iç çekerek odadaki kanepeye çöktü.

Kırk dakika sonra, iki İngiliz beyefendi Kuzey İstasyonu’na varmış, valizlerini taşıyan görevli onları takip ederken alelacele Calais trenine yetişmeye çalışıyordu. Birinin kolu askıdaydı ve solgun yüzünden, bir hastalığa yakalandığı anlaşılıyordu. Diğerininse neşesi yerindeydi.

“Acele et, Wilson, treni kaçırmak istemeyiz. Ah, Wilson! Bu on günü asla unutmayacağım.”

“Ben de.”

“Müthiş bir mücadeleydi!”

“Süperdi.”

“Eh tabii, birkaç ufak problem yaşamadık değil.”

“Çok ufak.”

“Ama sonunda zafer bizim oldu. Lüpen tutuklandı! Mavi elmas geri alındı!”

“Kolum kırıldı!”

“Böylesi bir tatmin söz konusuyken kırık kolu kim umursar?”

“Özellikle de bahsi geçen benim kolumsa.”

“Hatırlasana, Wilson. Tam da sen eczanede kahramanlar gibi acı çekerken tüm bu gizemi çözecek ipucunu bulmuştum.”

“Ne müthiş bir şans!”

Vagonların kapısı kapanmaya başladı.

“Trene lütfen! Acele edin beyler!”

Görevli boş bir kompartımana çıkmış, valizlerini raflara dizerken Sholmes de talihsiz Wilson’ı yukarı çekiyordu.

“Neyin var Wilson? Gücün mü tükendi! Asıl biraz, eski dostum...”

“Eksik olan gücüm değil.”

“Ne o zaman?”

“Kol! Kolum eksik!”

Sholmes gülerek, “Ne olmuş yani!” dedi. “Gören de dünyada bir tek senin kolun kırıldı sanır. Çolaklar ne yapsın? Gerçek çolaklar? Bunda utanılacak bir şey yok. Neşelen biraz.”

Ardından, bavullarını taşıyan görevliye elli sent uzattı.

“Sağ olun dostum, bu da size.”

“Teşekkürler, Bay Sholmes.”

İngiliz başını kaldırıp adama baktı. Arsen Lüpen karşısındaydı.

Şaşkınlıktan, “Siz... Siz...” diye kekeledi.

Wilson ise bir gerçeği göstermek isteyen biri gibi sağlam eliyle işaret ederek şöyle dedi:

“Siz... Siz! Ama siz tutuklanmıştınız! Sholmes bana öyle söyledi. Yanınızdan ayrıldığında Ganimard ile otuz adamı etrafınızdaymış.”

Lüpen kollarını kavuşturdu ve içerlemiş bir tonda, “Vedalaşmadan sizi bırakacağımı mı sandınız?” dedi. “Hem asla koparmadığımız harika dostluk bağına rağmen! Bu çok kaba bir davranış olurdu. Siz beni ne sanıyorsunuz?”

Tren düdüğü çalarken Lüpen konuşmasına devam etti:

“Neyse, kusuruma bakmayın. Her şeyi aldınız mı? Tütün, kibrit... Ah, evet, bir de akşam gazetesi... Tutuklanmamın, yani son başarınızın ayrıntılarını o gazetelerde bulabilirsiniz, efendim. Öyleyse görüşmek üzere. Sizinle tekrar karşılaştığıma gerçekten çok memnun oldum. Bundan sonra herhangi bir konuda bana ihtiyaç duyarsanız seve seve yardımcı olurum.” Platforma atlayıp vagon kapısını kapadıktan sonra mendilini sallayarak, “Güle güle!” diye bağırdı. “Güle güle... Size yazacağım... Siz de bana yazarsınız, değil mi? Kolunuz kırıldığı için çok üzgünüm, Wilson... İkinizden de haber bekleyeceğim. Ara sıra bir kartpostal belki... Adrese sadece ‘Lüpen, Paris’ yazmanız yeterli... Pula gerek yok... Güle güle... Yakında görüşürüz.”

# İKİNCİ BÖLÜM
# YAHUDİ LAMBASI

## 1

Biri şöminenin sağına, diğeri soluna oturmuş Herlock Sholmes ile Wilson, kok kömürü ateşine doğru ayaklarını rahatça uzatmıştı. Sholmes, ağaç fundasından yapılmış gümüş şeritli piposu sönünce külünü boşaltıp tekrar doldurdu ve yaktı. Ardından ropdöşambırının eteğini dizlerine getirip piposunun dumanını derin derin içine çekti ve halkalar hâlinde tavana doğru üfledi.

Wilson ise şömine önündeki kilimde yatan ve yuvarlak gözlerinde, sahibinin emirlerine uymaktan başka hiçbir emel taşımayan bir köpeği andırır şekilde Sholmes'e bakıyordu. Efendisi, sessizliği bozacak mıydı? O an düşündüklerini Wilson'a açarak girmesinin yasak gibi göründüğü meditasyon âlemine onu kabul edecek miydi? Sholmes yalnızca susuyordu. Wilson tehlikeyi göze alıp konuşmaya başladı:

"Bu sıralar suç piyasası durgun. Dişe dokunur hiçbir vaka yaşanmadı."

Sholmes cevap vermedi ama duman halkaları gitgide daha düzgün hâle geliyordu. Beynimiz önemli düşüncelerle dolu olmadığında ufak başarılardan duyduğumuz tatmini hissediyordu. Bunu fark eden Wilson, umudunu yitirip pencereye doğru yürüdü. Kasvetli sokak, hırçın bir yağmurun yağdığı gri göğün altında, evlerin iç karartıcı cepheleri arasında uzanıyordu. Taksiler birbiri ardına geçerken Wilson da plaka numaralarını not defterine yazdı. Ne olur ne olmaz... Birkaç dakika sonra bağırdı:

"İşte! Postacı!"

Uşağın yolu gösterdiği postacı içeri girdi.

"Taahhütlü iki mektup var, beyefendi. İmzalar mısınız?"

Sholmes gösterilen yeri imzalayıp adama kapıya kadar eşlik etti ve dönerken mektuplardan birini açtı.

Kısa bir sessizlikten sonra Wilson, "Mutlu görünüyorsun." dedi.

"Bu mektupta çok ilginç bir teklif var. Yeni vaka istiyordun, al da oku."

Wilson mektubu alıp sesli okumaya başladı:

*Beyefendi,*

*Deneyimlerinizden ve yardımlarınızdan yararlanmak istiyorum. Büyük bir*

*hırsızlığın kurbanı oldum ve şimdiye kadar yapılan araştırmalar sonuç verecekmiş gibi görünmüyor. Bu postayla birlikte size mesele hakkında bilgi verecek bazı gazeteler gönderiyorum ve dosyamı kabul ederseniz evimi hizmetinize sunacağım. Seyahat masraflarınızı karşılamak için gereken miktarı, önceden imzaladığım çeke yazabilirsiniz.*

*Lütfen cevabınızı bana telgrafla iletin ve en saygın duygularımın teminatına güvenin.*

*Baron Victor d'Imblevalle.*
*Murillo Sokağı, 18 Numara.*

Sholmes, "He! He!" dedi. "Mükemmel haber diye buna derim! Paris'e ufak bir yolculuk, neden olmasın? Arsen Lüpen'le giriştiğim meşhur düellodan beri geri dönme fırsatım olmadı. Dünyanın başkentini daha yorucu şartlar altında görmekten memnuniyet duyarım."

Kolu eski gücüne henüz kavuşmamış Wilson, Paris'e karşı sert sözler ederken Sholmes çeki dört parçaya yırtıp ikinci zarfı açtı. Yüzünde hemen hoşnutsuzluğunu belli eden bir ifade belirdi. Mektubu okudukça alnında kırışıklıklar daha da derinleşti. Sonra kâğıdı top hâline getirip öfkeyle yere fırlattı.

Wilson endişeyle, "Ne oldu? Sorun nedir?" diye sordu.

Kâğıdı yerden alıp açtı ve gitgide artan bir hayretle okudu:

*Saygıdeğer Üstadım,*

*Size karşı hayranlığımı ve şöhretinize duyduğum ilgiyi biliyorsunuz. Sözüme itimat edin ve yardımınızın istendiği vakayla ilgilenmeyin. Müdahaleniz büyük zarara yol açacak, tüm çabanız yalnızca acınası bir sonuç verecek ve başarısızlığınızı halkın önünde kabullenmek zorunda kalacaksınız.*

*Sizi böylesine bir aşağılanmadan korumak isteyerek rica ediyorum, aramızdaki dostluk adına ateşinizin başında huzurla oturmaya devam edin.*

*Bay Wilson'a sevgilerimle*
*Ve siz sevgili üstadıma fedakârlığınız için saygılarımla,*
*Arsen Lüpen.*

Afallayan Wilson, "Arsen Lüpen!" diye tekrarladı.

Sholmes masaya yumruğuyla vurarak şöyle dedi:

"Ah! Herif şimdiden canımı sıkmaya başladı! Çocuk yerine koyup alay ediyor

benimle! Başarısızlığımı halkın önünde kabul edecekmişim! Mavi elması söküp almadım mı elinden?”

Wilson, “Korkuyor.” diyerek ortaya bir fikir attı.

“Saçmalıyorsun! Arsen Lüpen asla korkmuyor, kanıtı da beni kışkırtmaya çalışması.”

“Baron Imblevalle’in bize mektup gönderdiğini nasıl öğrendi?”

“Ne bileyim ben? Aptalca sorular soruyorsun, dostum.”

“Düşündüm ki... Sandım ki...”

“Ne sandın? Büyücü olduğumu mu?”

“Hayır ama benzer mucizeler yarattığını gördüm.”

“Kimse mucize yaratamaz... Ne ben ne de bir başkası... Düşünürüm, çıkarım yaparım ve sonuca varırım ama tahmin etmem. Yalnızca ahmaklar tahmin eder.”

Wilson bir köpek gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı ve ahmak gibi görünmemek için Sholmes’ün odayı neden öfkeli adımlarla dolanması konusunda tahmin yürütmeye çalışmadı. Lakin Sholmes zili çalarak uşağı çağırıp valizini hazırlamasını söylediğinde fikir yürütmek, çıkarım yapmak ve arkadaşının yolculuğa çıkacağı sonucuna varmak için elinde somut bir kanıt bulunduğunu düşündü. Aynı zihinsel işlem, neredeyse matematiksel bir doğrulukla şunu ileri sürmesine izin verdi:

“Paris’e gidiyorsun.”

“Muhtemelen.”

“Ve Baron Imblevalle’e yardım etmekten ziyade, Lüpen’in provokasyonuna cevap vermek için gidiyorsun.”

“Muhtemelen.”

“Ben de geliyorum, Sholmes.”

Sholmes dolanmasını yarıda kesip, “Ah! Eski dostum!” diye bağırdı. “Sol kolunun da sağ kolunla aynı kaderi paylaşmasından korkmuyor musun?”

“Başıma ne gelebilir ki? Sen yanımda olacaksın.”

“Doğru söylüyorsun, Wilson! O beyefendiye bizi böyle küstahça düelloya davet ederek nasıl bir hata yaptığını göstereceğiz. Acele et, ilk trene yetişmeliyiz.”

“Baron’un gönderdiği gazeteleri beklemeden mi?”

“Neye yararlar ki?”

“Telgraf çekeyim mi?”

“Hayır. O zaman Arsen Lüpen ne zaman orada olacağımı öğrenir. Bunu istemeyiz. Bu sefer ipleri sıkı tutmamız lazım, Wilson.”

Öğleden sonra iki arkadaş Dover’dan gemiye bindi. Yolculukları son derece keyifliydi. Calais’den Paris’e giden hızlı trende, Wilson kompartıman kapısını gözleyip baygın gözlerle uzun uzun düşünürken Sholmes kendine üç saatlik derin bir uyku çekti. Bu süre sonunda mutlu ve zinde uyandı. Arsen Lüpen’le yeni bir düello yapma fikri onu mest ediyordu ve hoş bir tatili dört gözle bekleyen bir adamın memnun edasıyla ellerini ovuşturdu.

Wilson, “Sonunda!” diye bağırdı. “Üstümüzdeki miskinliği atacağız.”

O da aynı memnun edayla ellerini ovuşturdu.

İstasyondayken Sholmes paltoları, arkasından gelen Wilson ise valizleri taşıdı. Biletlerini verip hızla ayrıldılar.

“Hava güzel, Wilson... Güneşli! Paris bizim gelişimi kutluyor.”

“Bu ne kalabalık böyle!”

“Daha iyi ya Wilson! Fark edilme riskimiz azalır. Bu kadar insan içinde bizi kimse tanıyamaz.”

“Siz Bay Sholmes müsünüz?”

Sholmes şaşkınlıkla durdu. Onu ismiyle çağıran da kimdi? Kadının biri, yanında duruyordu. Sade elbisesi ince hatlarını ortaya çıkaran, güzel yüzünde endişeli ve üzgün bir ifade bulunan, genç bir kadındı bu. Kadın tekrar sordu:

“Bay Sholmes, değil mi?”

Sholmes hem ihtiyat alışkanlığı hem de yaşadığı kafa karışıklığından dolayı susarken kadın üçüncü kez sordu:

“Bay Sholmes’le konuşma onuruna mı erişiyorum acaba?”

Sholmes bu karşılaşmayı şüpheli bularak tersçe, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Dedektifin önüne dikilen kadın, “Dinleyin beni, beyefendi.” dedi. “Bu çok ciddi bir mesele. Murillo Sokağı’na gittiğinizi biliyorum.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum... Biliyorum... Murillo Sokağı... 18 Numara... Oraya gitmemelisiniz... Sizi temin ederim ki pişman olacaksınız. Herhangi bir çıkarım olduğunu düşünmeyin. Bunu size söylüyorum çünkü doğru olan bu. Aksi takdirde vicdanım rahat etmeyecek.”

Sholmes yanından uzaklaşmaya çalışınca kadın ısrar etti:

“Ah! Yalvarırım, inat etmeyin. Keşke sizi nasıl ikna edebileceğimi bilseydim! Bana bakın, gözlerimin içine bakın! Nasıl da içtenler... Doğruyu söylüyorlar.”

Bizzat ruhunu yansıtıyormuş görünen o güzel, ciddi ve duru gözlerini çaresizce Sholmes'ün gözlerine dikti.

Wilson başını sallayarak, "Hanımefendi dürüst birine benziyor." dedi.

Kadın, "Evet, elbette, bana güvenmelisiniz." diye yalvardı.

Wilson, "Ben size güveniyorum, hanımefendi." dedi.

"Ah, nasıl mutlu oldum! Arkadaşınız da güveniyor, değil mi? Hissediyorum... Eminim hatta... Ne büyük mutluluk! Şimdi her şey yoluna girecek! Bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum! Yirmi dakika sonra Calais'ye gidecek bir tren var... Ona binersiniz... Çabuk, beni takip edin... Bu taraftan... Fazla vaktiniz yok."

Genç kadın, iki İngiliz'i peşinden sürüklemeye çalışıyordu fakat Sholmes, onu kolundan yakalayıp elinden geldiğince nazik bir tonda şöyle dedi:

"Dileğinizi yerine getiremeyeceğim için bağışlayın, hanımefendi. Başladığım bir işi asla yarıda bırakmam."

"Rica ediyorum... Yalvarıyorum... Ah! Keşke durumu anlayabilseniz!"

Sholmes genç kadının söylediklerini umursamayıp hızla uzaklaştı.

Wilson ise genç kıza dönerek, "Umudunuzu yitirmeyin." dedi. "İşi sonuna kadar götürecek. Henüz başarısız olmadı."

Ardından Sholmes'e yetişebilmek için arkasından koştu.

HERLOCK SHOLMES-ARSEN LÜPEN

İstasyondan ayrıldıkları gibi, büyük harflerle yazılmış bu isimler karşılarına çıktı. Reklam panosu taşıyan bir grup adam, arka arkaya yürüyor ve taşıdıkları ağır demir çubuklarla ritmik şekilde kaldırıma vuruyordu. Sırtlarındaki kocaman afişlerdeyse şunlar okunuyordu:

*Arsen Lüpen, Herlock Sholmes'e karşı. İngiliz Şampiyon Paris'te. Büyük Dedektif, Murillo Sokağı gizemine el atıyor. Ayrıntıları Écho de France'ta okuyabilirsiniz.*

Wilson başını iki yana sallayarak, "Söylesene, Sholmes, gizli çalışmakla övünmüyor muyduk?" dedi. "Murillo Caddesi'nde, kızarmış ekmek ve şampanya eşliğinde resmî bir resepsiyon vermek için bizi bekleyen Cumhuriyet Muhafızları görürsem hiç şaşırmayacağım."

"Bir dahakine bu kadar komik bir espri yapma da gülmekten yerlere yatmayayım, Wilson."

Sholmes, güçlü kuvvetli ellerinin arasına alıp hem onu hem de panosunu parçalama niyetiyle adamlardan birine yaklaştı. Bu sırada afişlerin etrafında bir

kalabalık toplanmıştı ve herkes onları okuyor, gülüp eğleniyordu. Sholmes şiddetli bir öfke nöbetini bastırarak adama sordu:

“Sizi ne zaman işe aldılar?”

“Bu sabah.”

“Ne zamandır yürüyorsunuz?”

“Yaklaşık bir saattir.”

“Afişler önceden hazırlanmış mıydı?”

“Evet, hazırlanmıştı... Bu sabah ajansa gittiğimizde oradaydılar.”

Demek Arsen Lüpen, Sholmes’ün düello davetini kabul edeceğini öngörmüştü. Dahası, yazdığı mektup bu mücadeleyi hevesle beklediğini ve düşmanıyla bir kez daha boy ölçüşmeye hazırlandığını kanıtlıyordu. Neden? Lüpen’i tekrar savaşa girmeye iten sebep neydi?

Herlock bir saniyeliğine tereddüt etti. Lüpen’in önceden böyle bir küstahlık sergilemesi için zaferinden emin olması gerekiyordu ve o hâlde ilk çağrısında koşa koşa gitmek tuzağa düşmek anlamına gelmiyor muydu? Buna rağmen bir araba çağırdı.

Her zamanki enerjik hâliyle, “Hadi gidelim, Wilson.” dedi. “Arabacı! Murillo Sokağı, 18 Numara.”

Sanki bir boks müsabakasına girecekmişçesine sıktığı yumrukları ve şişmiş damarlarıyla arabaya atladı.

Murillo Sokağı, arka cephesi Monceau Parkı’na bakan lüks konaklarla doluydu. Bu konaklar arasında en güzellerinden biri de 18 Numara’ydı. Orada eşi ve çocuklarıyla birlikte yaşayan Baron Imblevalle, bu konağı zevkini ve zenginliğini yansıtacak şatafatta döşemişti. Ön tarafında genişçe bir avlu, sağında ve solunda da müştemilatlar vardı. Arka tarafındaysa, ağaçlarının dalları parktaki ağaçlara uzanan bir bahçe görülüyordu.

İki İngiliz, zili çaldılar ve içeri davet edildiler. Avluyu geçmelerinin ardından konağın uşaklarından biri tarafından karşılanıp diğer cephedeki küçük bir salona götürüldüler. Oturup bu odayı dolduran değerli nesnelere hızla bir göz attılar.

Wilson, “Hoş şeyler.” diye fısıldadı. “Zevkliler de. Bu nesneleri saklandıkları yerden bulup çıkaracak kadar boş vakte sahip kişilerin belli bir yaşın üstüne oldukları sonucunu çıkarabiliriz. Belki de ellilerinde...”

Wilson sözünü bitiremeden kapı açıldı ve Bay Imblevalle, karısıyla birlikte içeri girdi. Wilson’ın çıkarımının aksine, ikisi de oldukça gençti; görünüşleri zarif, tavırları ve konuşmaları enerjikti. Minnettarlıklarını sunma konusunda da

cömertlerdi.

“Bizi kırmayıp geldiniz, ne kadar da naziksiniz! Size zahmet verdiğimiz için üzgünüz! Başımıza gelen beladan neredeyse memnunuz zira bize böyle bir zevke erişme fırsatı sağladı.”

Wilson derin gözlemlerini sürdürürken, “Şu Fransızlar, ne kadar da cana yakın!” diye düşündü.

Baron, “Tabii, vakit nakittir!” dedi. “Bilhassa sizin vaktiniz, Bay Sholmes. O yüzden hemen sadede geleceğim. Mesele hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce başarılı bir sonuç alabilir misiniz?”

“Buna cevap vermeden önce meseleyi bilmem lazım.”

“Bilmiyor musunuz?”

“Hayır ve sizden her şeyi tane tane, hiçbir şey atlamadan anlatmanızı istiyorum. Nedir mesele?”

“Soygun.”

“Hangi gün yapıldı?”

“Geçen cumartesi. Cumartesiyi pazara bağlayan gece.”

“Altı gün olmuş. Devam edin.”

“Öncelikle şunu söylemeliyim ki karım ve ben, pozisyonumuzun talep ettiği yaşam tarzına uygun şekilde çok az dışarı çıkıyoruz. Çocuklarımızın eğitimi, birkaç resepsiyon, evimizin bakımı ve dekorasyonu... Tüm hayatımız bunlardan ibaret. Aşağı yukarı tüm akşamlarımız, bazı sanat eserlerini bir araya topladığımız ve aslında eşimin özel odası olan bu odada geçiyor. Geçen cumartesi, saat on bir sularında, ışıkları söndürüp eşimle beraber her zamanki gibi odamıza çekildik.”

“Odanız nerede?”

“Buranın bitişiğinde, şu gördüğünüz kapıdan geçiliyor. Ertesi gün, yani pazar sabahı, erkenden kalktım. Eşim Suzanne hâlâ uyuduğundan, olabildiğince sessiz şekilde bu odaya geldim. Şu pencerenin açık olduğunu fark edince öyle şaşırdım ki! Oysa önceki gece kapalı bırakmıştık!”

“Hizmetçilerden biri...”

“Sabahları biz zili çalmadan önce kimse buraya girmez. Kaldı ki antreye açılan ikinci kapıyı sürgülemeyi asla ihmal etmem. Anlayacağınız, pencere pekâlâ dışarıdan açılmıştı. Bunun gösteren kanıtım da var: Sağdan ikinci levha cam, mandala doğru kesilmişti.”

“O pencere nereye bakıyor?”

“Sizin de görebileceğiniz gibi, taş korkulukla çevrili küçük bir balkona açılıyor. Şu an birinci kattayız, konağın arkasında uzanan bahçeyi ve onu Monceau Parkı’ndan ayıran parmaklıkları görebilirsiniz. Bu nedenle adamın Monceau Parkı’ndan geldiği ve merdiven yardımıyla parmaklıkları aşıp terasa çıktığı kesin.”

“Kesin mi dediniz?”

“Parmaklıkların iki yanında, çiçek tarhının yumuşak toprağında merdiven ayaklarının izlerini bulduk ve terasın dibinde de aynı iki oyuk vardı. Balkonda, merdiven direklerinin temasından kaynaklandığı belli iki hafif çizik gördük.”

“Monceau Parkı geceleri kapalı değil mi?”

“Kapalı ama 14 Numara’da inşaat hâlinde bir konak var. Oradan girmek kolay olmuştur.”

Herlock Sholmes bir müddet düşündükten sonra, “Soyguna dönelim.” dedi. “Yani şu an bulunduğumuz odada mı gerçekleşti?”

“Evet. On ikinci yüzyıldan kalma şu Meryem tablosu ile şu gümüş oymalı dolabın arasında bir Yahudi lambası duruyordu. Kaybolmuş.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar.”

“Yahudi lambası nedir peki?”

“Eski zamanlarda kullanılan bakır lambalardan. İçinde ufak bir sap ve yağın konulduğu kap bulunur. Bu kaptan da fitillere giden iki veya daha fazla bek[17] vardır.”

“Sonuçta çok da değerli bir nesne değil.”

“Doğrusu öyle ama çalınan lambanın içinde gizli bir bölme vardı. Orada yakut ve zümrütlerle süslenmiş, ejderha şeklinde, altından antika bir mücevher saklıyorduk.”

“Niye oraya saklıyordunuz?”

“İnanın, beyefendi, size mantıklı bir sebep sunamam. Belki de öyle bir gizleme yerini kullanmak hoşumuza gittiği için.”

“Bu gizleme yerini başkası biliyor muydu?”

“Hayır.”

“Elbette ejderhayı çalan kişi hariç. Yoksa zahmet edip Yahudi lambasını çalmazdı.”

“Muhakkak. Lakin biz bile bu lambanın gizli mekanizmasını tesadüfen bulmuşken o nasıl biliyordu bunu?”

“Aynı tesadüf başka birinin başına da gelmiş olabilir... Hizmetçilerden birinin mesela... Evi tanıyan birinin... Neyse, devem edelim. Polise haber verdiniz mi?”

“Tabii ki. Sorgu yargıcı araştırmalarını tamamladı. Büyük gazetelerdeki polis muhabirleri de kendi araştırmalarını yaptı ancak size yazdığım gibi sorunu çözme konusunda en ufak bir şans görülmüyor.”

Sholmes ayağa kalkıp pencereye yaklaştı ve pervazı, terası, balkonu inceledi; büyütecini kullanarak taştaki iki çiziğe baktı, sonra da Bay Imblevalle’den onu bahçeyi götürmesini istedi. Dışarıdayken doğrudan hasır bir sandalyeye oturup evin çatısına uzun uzun baktı. Sonra birdenbire, merdiven ayaklarının balkonun altında bıraktığı oyuklara dokunulmaması için üstüne konulan iki küçük tahta parçasına doğru yürüdü. Tahtaları kaldırıp yere diz çöktükten sonra sırtı kambur, burnu yerden yirmi santim yukarıda dikkatle inceleyerek ölçü aldı. Aynısını parmaklıkların orada da yaptı ama bu işlem daha kısa sürdü.

Bittiğinde, Bay ve Bayan Imblevalle’in beklediği odaya döndü ve birkaç dakikalık sessizliğin sonunda şunları söyledi:

“Sayın Baron, siz daha hikâyenizin başındayken hırsızın kullandığı yöntemin basitliği beni şaşırttı. Merdiven dayamak, camlardan birini kesmek, eşyayı alıp gitmek... Hayır, bu öyle yapılmaz. Her şey fazla açık, fazla kolay.”

“Yani?”

“Yani Yahudi lambasının çalınması, Arsen Lüpen yönetiminde gerçekleşti.”

Baron, “Arsen Lüpen mi!” diye bağırdı.

“Dışarıdan biri girmediğine göre kendisi işe bizzat karışmadı. Belki de bahçede gördüğüm yağmur oluğunu kullanıp tavan arasından terasa inen bir hizmetçi...”

“Neye dayanarak söylüyorsunuz bunu?”

“Arsen Lüpen bu odadan eli boş çıkmazdı.”

“Eli boş mu! Ya lamba?”

“Lambayı çalması, elmaslarla süslü bu enfiye kutusunu ya da bu eski opal kolyeyi almasına engel değil. Elini uzatması yeterdi. Bir şeyi arkada bıraktıysa onu taşıyamayacağı içindir.”

“İzlere ne diyeceksiniz peki?”

“Baştan aşağı komedi! Şüpheyi başka yöne çekmek için konulmuşlar.”

“Peki, korkuluktaki çizikler?”

“Sahte! Zımpara kâğıdıyla yapılmış. İşte, topladığım kâğıt parçalarına bakın.”

“Merdiven ayaklarının açtığı oyuklar?”

“Sahte! Terasın altındaki iki dikdörtgen oyuk ile parmaklıkların yanındaki iki

oyuğu inceleyin. Şekilleri benzer ama buradakiler paralel, oradakiler değil. Her oyuk ile karşısındaki oyuk arasındaki mesafeyi ölçün, iki taraftakiler farklı. Terasın altındaki yirmi üç, parmaklıkların oradakiyse yirmi sekiz santimetre.”

“Sonuç?”

“Şekilleri aynı olduğundan, dört oyuk da düzgün kesilmiş tek bir parça ahşapla yapılmış.”

“En iyi kanıt, bu ahşap parçasının kendisi olurdu.”

“Buyurun, bahçedeki defne ağaçlarından birinin kovuğunda buldum.”

Baron, saygıyla eğildi. İngiliz, kapı eşiğinden geçeli daha kırk dakika olmuştu ama o ana dek bariz görünen kanıtlara dayandırılarak oluşturulmuş tüm teorileri çürütmüştü. Herlock Sholmes’ün akıl yürütmesinden, çok daha sağlam temellere dayanan başka bir gerçeklik ortaya çıkmıştı.

Baron, “Çalışanlarımıza yönelttiğiniz suçlamalar oldukça ciddi, Bay Sholmes.” dedi. “Uzun süreden beri ailemize hizmet ediyorlar ve içlerinde bize ihanet edebilecek biri bulunmuyor.”

“İçlerinden biri size ihanet etmediyse bu mektubun, bana yazdığınız mektupla aynı gün, aynı kuryeyle ulaşmasını nasıl açıklıyorsunuz?”

Arsen Lüpen’in gönderdiği mektubu Barones’e uzattı. Bayan Imblevalle şaşkınlık içinde şöyle dedi:

“Arsen Lüpen... Bunu nasıl bilebilir?”

“Mektubunuzdan kimseye bahsettiniz mi?”

Baron, “Hayır.” diye yanıtladı. “Bu fikir, geçen akşam yemekteyken aklımıza geldi.”

“Hizmetçilerin önünde mi?”

“İki çocuğumuzdan başka kimse yoktu. Ah, hayır... Sophie ve Henriette masada değildi, değil mi Suzanne?”

Bayan Imblevalle bir süre düşündükten sonra onayladı:

“Evet, Matmazel’in yanındaydılar.”

Sholmes, “Matmazel kim?” diye sordu.

“Mürebbiyemiz, Matmazel Alice Demun.”

“Bu hanımefendi sizinle yemek yemiyor mu?”

“Hayır. Onun yemeği odasına götürülüyor.”

Wilson’ın aklına bir fikir geldi:

“Dostum Herlock Sholmes’e yazılan mektup postayla yollanmıştı, değil mi?”

“Hâliyle.”

“Kim postaladı?”

Baron, “Yirmi yıllık uşağım, Dominique.” diye yanıtladı. “Onun hakkındaki tüm araştırmalar zaman kaybı olur.”

Wilson kısaca, “İnsan bir şey arıyorsa zaman kaybetmiyordur.” dedi.

Böylelikle ilk araştırmalar tamamlandı ve Sholmes bir köşeye çekilip düşünmek için izin istedi. Bir saat sonraki yemekte Imblevallelerin iki çocuğunu, sekiz yaşındaki Sophie ile altı yaşındaki Henriette’i gördü. Masada biraz sohbet ettiler. Sholmes, Baron ile eşinin dostane tavırlarına öyle soğuk karşılık verdi ki bu konuşma fazla uzun sürmedi. Kahveler servis edildiğinde, bardağını kafasına dikip ayağa kalktı. O esnada hizmetçilerden biri, üzerinde Sholmes’ün adının bulunduğu bir telgrafla içeri girdi. Mesajda şunlar yazıyordu:

*SİZE TÜM İÇTENLİĞİMLE HAYRANIM. BU KADAR KISA SÜREDE ELDE ETTİĞİNİZ SONUÇLAR TAKDİRE ŞAYAN. ÂDETA GÖZÜMÜ KORKUTUYORSUNUZ.*

*ARSEN LÜPEN.*

Sholmes, öfkesini belli eden bir hareketten sonra, mesajı Baron’a göstererek şöyle dedi:

“Şimdi ne düşünüyorsunuz, beyefendi? Duvarlarınızın gözü kulağı var mıymış?”

Şaşkına dönen Bay Imblevalle, “Hiçbir şey anlamıyorum.” dedi.

“Benim de tek anladığım, Lüpen’in bu evde yaşanan her şeyden haberdar olduğu. Her hareketi, söylenen her kelimeyi biliyor.”

O gece Wilson, görevini yerine getirmiş ve uykuya dalmaktan başka işi kalmamış bir adamın rahat vicdanıyla yatağa girip çabucak uykuya daldı. Lüpen’i tek başına kovaladığı, onu kendi elleriyle yakaladığı tatlı rüyalar gördü. Bu kovalamacının verdiği his o kadar gerçekçiydi ki aniden uyandı. Biri yatağının başucunda dikiliyordu. Hemen silahını bulup doğrultarak bağırdı:

“Sakın kımıldama, Lüpen, yoksa ateş ederim!”.

“Lanet olsun, Wilson, ne yapıyorsun?”

“Sen miydin, Sholmes? Bana mı ihtiyacın var?”

“Gözlerine ihtiyacım var. Kalk hadi...”

Onu pencereye götürdükten sonra şöyle dedi:

“Şuraya bak... Parmaklıkların ötesine...”

“Parka mı?”

“Evet. Bir şey görüyor musun?”

“Hayır.”

“Bence görüyorsun.”

“Ah! Aslında... Bir gölge... Hatta iki...”

“Parmaklıkların yakınında... Bak, hareket ediyorlar. Hadi, oyalanmayalım.”

Aceleyle merdivenden inip bahçeye açılan bir odaya vardılar. Kapı camından baktıklarında iki gölgenin hâlâ aynı yerde durduğunu görebiliyorlardı.

Sholmes, “Garip.” dedi. “Sanki evin içinden bir ses geldi.”

“Evin içinden mi? İmkânsız! Herkes uyuyor.”

“Dinle...”

O anda parmaklığın yanından hafif bir ıslık duyuldu ve konaktan geliyormuş gibi görünen belli belirsiz bir ışık parladı.

Sholmes, “Imblevalleler odalarının ışığı yakmış olmalı.” diye fısıldadı. “Tam onların odasının altındayız.”

Wilson, “Şüphesiz, duyduğumuz da onlardı.” dedi. “Belki parmaklıkları gözlüyorlardır.”

Bu sefer daha da hafif, ikinci bir ıslık duyuldu.

Sholmes sinirle, “Anlamıyorum... Anlamıyorum...” dedi.

Wilson, “Ben de.” diye itiraf etti.

Sholmes anahtarı çevirip sürgüyü kaldırdı ve kapıyı yavaşça itti. Üçüncü bir ıslık duyuldu ama bu seferki daha güçlü, daha farklı bir tondaydı. Üst kattaki gürültü de gitgide yükseliyordu.

Sholmes, “Sanırım balkondalar.” diye fısıldadı.

Başını aralık kapıdan uzattığı gibi küfürler savurarak hızla geri çekti. Ardından Wilson da baktı. Hemen önlerindeki terasın balkonuna dayanmış bir merdiven duruyordu.

Sholmes, “Odada biri var!” dedi. “Duyduğumuz gürültü buydu. Çabuk, merdiveni kaldıralım.”

Tam o esnada biri merdivenden aşağı kaydı ve merdiveni de alıp suç

ortaklarının beklediği parmaklıklara doğru hızla koşmaya başladı. Sholmes ile Wilson, onu takip ettiler ve merdiveni parmaklıklara dayamaya çalışırken yakaladılar. Bu sırada parmaklığın diğer tarafından iki el ateş edildi.

Sholmes, “Yaralandın mı!” diye bağırdı.

Wilson, “Hayır.” dedi.

Ardından adamı etkisiz hâle getirmeye çalıştı fakat adam dönüp bıçağını Wilson’ın göğsüne sapladı. Wilson acıyla çığlık atarak yere düştü.

Sholmes, “Lanet olsun!” dedi. “Onu öldürürlerse ben de onları öldüreceğim.”

Wilson’ı çimlere yatırıp merdivene koştu ama geç kalmıştı. Adam parmaklıkları çoktan aşıp ortaklarının yanına gitmiş, kalabalıkta kaybolmuştu.

“Wilson! Wilson! Ciddi değil, ha? Basit bir sıyrık sadece.”

Birden konağın kapıları açıldı. Önce Bay Imblevalle, sonra da ellerinde mumlarla hizmetçiler çıktı.

Baron, “Ne! Ne oldu?” diye bağırdı. “Bay Wilson yaralandı mı yoksa!”

Sholmes kendini kandırmaya çalışarak, “Bir şeyi yok, yalnızca küçük bir sıyrık.” diye tekrarladı.

Lakin yaradan oluk oluk akıyordu, Wilson’ın yüzü iyice solmuştu. Yirmi dakika sonra gelen doktor, bıçak ucunun kalpten sadece dört milimetre yana saplandığını belirtti.

Sholmes gıpta eder bir tonda, “Wilson’ın şansı her zaman yaver gider.” dedi. “Dört milimetre!”

Doktor homurdanarak, “Şanslı... Çok şanslı...” diye tekrarladı.

“Tabii, güçlü bünyesiyle hemen ayağa kalkar.”

“Yatakta altı hafta, iki ay da nekahet dönemi.”

“O kadar mı?”

“Herhangi bir komplikasyon çıkmazsa evet.”

“Tanrım! Neden komplikasyon çıksın ki?”

İçi rahatlayan Sholmes, odada bekleyen Baron’un yanına gitti. Bu seferki gizemli ziyaretçi kendini dizginlememişti. Utanmadan, sıkılmadan elmas kaplı enfiye kutusunu, opal kolyeyi ve genelde olduğu gibi, uyanık bir hırsızın cebine sığabilecek her şeyi alıp götürmüştü. Pencere hâlâ açıktı, camlardan biri düzgünce kesilmişti. Şafak vakti, merdivenin inşaat hâlindeki konaktan geldiğini tespit eden üstünkörü bir araştırma, hırsızların izlediği yolu gösterdi.

Bay Imblevalle ironik bir tonda, “Gördüğünüz gibi, Yahudi lambasının çalınmasındaki yöntemin aynısı kullanıldı.” dedi.

“Emniyetin benimsediği ilk teoriyi kabul edersek, evet.”

“Siz hâlâ kabul etmediniz mi? Bu ikinci soygun, ilki hakkındaki fikrinizi çürütmüyor mu?”

“Hayır, tam aksine doğruluyor, efendim.”

“İnanılmaz! Dün geceki soygunun dışarıdan biri tarafından yapıldığına dair önünüzde reddedilemez kanıtlar varken Yahudi lambasını çevremizden birinin çaldığını iddia etmekte ısrarlı mısınız?

“Bu konakta yaşayan biri.”

“Nasıl açıklıyorsunuz öyleyse?”

“Hiçbir şey açıklamıyorum, beyefendi. Birbiriyle ilişkili gibi görünmeyen iki kanıt buldum ve onları birbirine bağlayan kayıp halkayı arıyorum.”

Sholmes’ün bu güçlü kanısı, bir o kadar güçlü içgüdülerine dayanıyormuş gibi göründüğünden, Baron pes etti:

“Pekâlâ. Komisere haber vereceğiz...”

İngiliz, “Katiyen olmaz! Sakın!” diye bağırdı. “İhtiyaç duymadığım müddetçe onlarla muhatap olmuyorum.”

“Ya silah sesleri?”

“Önemi yok!”

“Dostunuz?”

“Alt tarafı yaralandı. Siz, doktoru susturun yeter. Meselenin yasal tarafıyla ben ilgileneceğim.”

Takip eden iki gün olaysız geçti. Sholmes vakayı özenle ve bizzat orada bulunmasına rağmen, gözünün önünde gerçekleştirilebilen cüretkâr soygundan dolayı incinen gururuyla araştırmaya devam etti. Yorulmak nedir bilmeden konağı inceledi, bahçede dolandı, hizmetçilerle konuştu, mutfakta ve ahırda uzunca vakit geçirdi. Olaya ışık tutacak herhangi bir ipucu bulamadıysa da cesaretini yitirmedi. Aklından şöyle geçiriyordu:

“Başarılı olacağım. Çözümün bu konağın duvarları içinde aranması gerekiyor. Sarışın Kadın vakasındaki gibi karanlıkta, bilmediğim yollarda dolaşarak muğlak bir hedefe ulaşmaya çalışmıyorum. Bu sefer savaş alanının ortasındayım. Düşmanım, yakalanmaz ve görünmez Lüpen değil, bu konağın sınırları içinde yaşayıp hareket eden, etten kemikten bir suç ortağı. En ufak bir ipucuyla avımı yakalarım.”

Yahudi lambası vakasını, dedektiflik dehasının en muzaffer şekilde kendini belli ettiği vakalardan biri hâline getirecek ustalıkla ve kendi çıkarımları

sayesinde ulaşması gereken bu ipucu, tamamen şans eseri eline geçti.

Üçüncü günün öğle sonrasında, çocukların ders çalıştığı üstteki odaya girdiğinde, kız kardeşlerden Henriette'i buldu. Küçük çocuk, makasını arıyordu.

Sholmes'e, "Biliyor musun, ben de geçen akşam sana gelenlere benzer kâğıtlar yapıyorum." dedi.

"Geçen akşam mı?"

"Evet, yemek bittiğinde. Üzerinde işaretler bulunan bir kâğıt aldın ya... Biliyorsun, bir telgraf... İşte onlardan ben de yapıyorum."

Sonra odadan çıktı. Herhangi birine bu sözler, sadece bir çocuğun zırvalaması gibi gelirdi ve Sholmes de kızı dalgın bir havayla dinlerken araştırmasına devam etmişti. Ancak ansızın çocuğun arkasından koştu ve onu merdivenlerin başında yakalayıp sordu:

"Bu kâğıtların üzerine bant da yapıştırıyor musun?"

"Evet, sözcükleri kesip yapıştırıyorum."

"Sana bu oyunu kim öğretti?"

"Matmazel... Mürebbiyem... O yaparken gördüm. Gazetelerden sözcükleri kesip kâğıda yapıştırıyor."

"Sonra ne yapıyor onlarla?"

"Telgraf ve mektup olarak gönderiyor."

Herlock Sholmes, kafasını karıştıran bu bilgiden mantıklı çıkarımlar yapmaya çalışarak odaya geri döndü. Şömine rafında bir yığın gazete duruyordu. Onları açtığında gerçekten de bazı kelimelerin, hatta cümlelerin tamamen kesildiğini gördü. Ancak bunların öncesi veya sonrasındaki diğer birkaç kelimeyi okuduğunda, kayıp kısımların muhtemelen çocuk tarafından rastgele kesildiğine karar verdi. Belki yığın arasında Matmazel'in kestiği bir gazete de vardı fakat bundan nasıl emin olabilirdi ki?

Vakit kaybetmeden, masanın üzerinde ve dolap raflarında duran ders kitaplarını karıştırdı. Birden sevinçle çığlık attı. Dolabın bir köşesindeki alıştırma defterlerinin altında, çocuklar için resimlerle süslenmiş bir alfabe kitabı buldu ve sayfalarından birindeki kelimenin kesildiğini fark etti. Hemen incelemeye koyuldu. Bu bir haftanın günleri listesiydi. Pazartesi, salı, çarşamba diye gidiyordu fakat "cumartesi" eksikti. Yahudi lambası, cumartesi gecesi çalınmıştı.

Sholmes, ona her zaman oldukça bariz biçimde bir entrikanın düğümüne dokunduğunu söyleyen o kalp çarpıntısını hissetti. Gizem perdesinin ardında

ışıldayan hakikat, bu kesinlik duygusu onu asla yanıltmamıştı.

Kendinden emin hâlde, heyecan ve aceleyle kitabı karıştırdı. Birkaç sayfa ilerde başka bir sürprizle daha karşılaştı. Ardından bir sıra rakamın geldiği büyük harflerden oluşan bir sayfaydı bu. Harflerden dokuzu, rakamlardan da üçü özenle kesilmişti. Sholmes onları alfabetik ve numerik şekilde defterine yazınca şu sonuca ulaştı:

ACEHILNPVY – 237

“Kahretsin! İlk bakışta bir şeye benzemiyorlar.”

Bu harfleri karıştırıp hepsini kullanarak bir, iki veya üç kelime oluşturulabilir miydi? Denedi ama boşunaydı. Dönüp dolaşıp geldiği ve hem genel koşullara uygunluğundan hem de mantığa yatkınlığından gitgide daha makul görünen tek bir çözüm kalıyordu: Kitap sayfasında her harf tek sefer kullanıldığından kelimeler tam değildi ve muhtemelen diğer sayfalardan kesilmiş harflerle tamamlanmışlardı. Bu koşullar altında, eğer bir yanlışlık yoksa bilmecenin cevabı şöyleydi:

CEVAPL.YIN – H 237

İlk kelime aşikârdı: “Cevaplayın” ve ikinci “A” harfi eksikti çünkü bir kez kullanıldığından artık mevcut değildi. Tamamlanamamış ikinci kelimeye gelince, cevabın gönderileceği adresle, yani “237” sayısıyla ilişkiliydi. Cumartesi gününde karar kılınmış ve cevabın da “H 237” adresine gönderilmesi istenmişti.

“H 237”, bir postrestant[18] için postane adresi veya başka eksik bir kelimenin parçası da olabilirdi tabii. Sholmes kitabı karıştırmaya devam etti ama diğer sayfalardan başka harfler kesilmemişti. Böylelikle yeni kanıtlar bulana dek, çıkarımına bağlı kalmaya karar verdi.

“Eğlenceli, değil mi?”

Henriette dönmüştü.

Sholmes, “Evet, eğlenceli.” diye yanıtladı. “Peki, başka kâğıtların da var? Yapıştırabileceğim, önceden kesilmiş kâğıtlar mesela.”

“Kâğıt mı? Yok... Hem bu, Matmazel’in hoşuna gitmez.”

“Matmazel’in mi?”

“Evet, beni azarladı bile.”

“Neden?”

“Size bir şeyler anlattım diye... Sevdiğimiz insanlar hakkında asla bir şeyler anlatmamamız gerektiğini söyledi.”

“Kesinlikle haklısın.”

Henriette bu onaydan memnun görünüyordu, hatta o kadar memnundu ki elbisesine tutturulmuş küçük bez çantasından birkaç paçavra, üç düğme, iki şeker ve Sholmes'e uzattığı bir kâğıt parçası çıkardı.

"Al! Bunu size yine de vereceğim."

Bir taksi numarasıydı: 8, 279

"Nereden çıktı bu?"

"Matmazel'in cüzdanından düştü."

"Ne zaman?"

"Pazar günü ayinde, bağış için para çıkarırken."

"Mükemmel! Şimdi, tekrar azar işitmemen için sana bir taktik vereceğim. Beni gördüğünü Matmazel'e söyleme."

Sholmes, Bay Imblevalle'in yanına gitti ve Matmazel hakkında onu açık açık sorguya çekti.

Baron irkilerek, "Alice Demun mı?" dedi. "Neler geçiyor aklınızdan? İmkânsız..."

"Ne zamandır yanınızda çalışıyor?"

"Daha bir yıl oldu ama bu evde onun kadar güvendiğim başka bir çalışanım daha yok."

"Nasıl oluyor da kendisini hâlâ görmedim?"

"İki gündür yoktu."

"Şimdi nerede?"

"Döner dönmez arkadaşınıza bakmaya gitti. İyi bir hemşire olduğu söylenebilir. Naziktir... İnce düşüncelidir... Bay Wilson hâlinden memnun görünüyordu."

Eski dostunun durumunu sormayı hepten ihmal ettiğini fark eden Sholmes, "Ah!" dedi. Bir süre düşündükten sonra, "Matmazel, pazar sabahı mı ayrılmıştı?" dedi.

"Soygunun ertesi gün mü?"

"Evet."

Baron, karısını çağırıp aynı soruyu ona sordu.

Bayan Imblevalle, "Matmazel her zamanki gibi çocuklarla saat on bir ayinine gitmek için çıkmıştı." dedi.

"Ya öncesinde?"

"Öncesinde mi? Hayır... Belki de... Bu hırsızlık o kadar allak bullak etti ki

beni! Ah, hatırladım! Pazar sabahı çıkmak için önceki gün izin istemişti. Paris'e gelen kuzenini görecekti. Ondan şüphelenmiyorsunuz herhâlde?"

"Elbette hayır... Ama yine de kendisiyle tanışmak isterim."

Ardından Wilson'ın odasına çıktı. Hemşirelerinkine benzer uzun ve gri renkte bez elbise giymiş bir kadın, hastanın üzerine eğilmiş, ona bir şeyler içiriyordu. Mürebbiye arkasını döndüğünde, Sholmes onun Kuzey İstasyonu'nda yanına gelen genç kadın olduğunu anladı.

Alice Demun, masum ve ciddi gözlerinde hiçbir utanma belirtisi olmadan, tatlı tatlı gülümsüyordu. İngiliz konuşmaya çalıştı, ağzından birkaç hece döküldü ve sustu. Genç kadın, Sholmes'ün şaşkın bakışları altında işine kaldığı yerden devam etti; şişeleri karıştırdı, pamuklu bezleri açıp yeniden sardı. Sonra o çekici edasıyla Sholmes'e tekrar gülümsedi.

İngiliz arkasını dönüp aşağı indi. Bay Imblevalle'in avluda bekleyen otomobilini fark edince hemen atlayıp şoförden Levallois'ya, Henriette'in verdiği kâğıtta adresi yazan taksi durağına sürmesini istedi. Pazar sabahı 8, 279'u süren şoför Duprêt orada olmadığı için otomobili geri gönderip nöbet değişim saatine kadar bekledi. Duprêt geldiğinde, Monceau Parkı yakınlarından siyahlar içinde, yakasında kocaman mor bir menekşe bulunan ve aşırı tedirgin görünen genç bir kadını aldığını söyledi.

"Paket taşıyor muydu?"

"Evet, oldukça uzun bir paketti."

"Nereye götürdünüz onu?"

"Saint-Ferdinand Meydanı'nın köşesindeki Ternes Caddesi'ne. Orada bir on on beş dakika kalıp Monceau Parkı'na geri döndü."

"Ternes Caddesi'ndeki evi görseniz hatırlar mısınız?"

"Elbette! Götüreyim mi?"

"Evet ama önce Orfèvres Rıhtımı'na, 36 Numara'ya gidelim."

Vardıklarında, Emniyet Müdürlüğünün başdedektifi Ganimard'la görüştü.

"Müsait misiniz, Bay Ganimard?"

"Konu Lüpen ise değilim."

"Konu Lüpen."

"Kolumu kıpırdatmam."

"Vazgeçtiniz, öyle mi?"

"İmkânsızdan vazgeçtim, evet! Mağlup edileceğimiz kesin, adaletsiz bir savaştan gına geldi artık. Korkakça deyin, saçma deyin, ne isterseniz onu deyin...

Umurumda değil! Lüpen bizden daha güçlü. Dolayısıyla geriye önünde saygıyla eğilmek kalıyor.”

“Ben eğilmeyeceğim.”

“Zorla eğilmenizi sağlar, tıpkı diğerlerine yaptığı gibi.”

“Bunu izlemek hoşunuza giderdi... Öyle değil mi, Ganimard?”

Ganimard açıkça, “Orası öyle.” dedi. “Bu avı takip etmeye karalı olduğunuza göre, sizinle geleceğim.”

Beraber bir arabaya bindiler. Arabacı istenileni yapıp onları caddenin karşı tarafında, evden biraz gerideki küçük bir kafenin önünde bıraktı. Terasa çıkıp defne ve taflan çalıları arasına yerleştirilmiş bir masaya oturdular. Hava kararmak üzereydi.

Sholmes, “Garson!” dedi. “Kâğıt kalem var mı?”

Bir not yazdıktan sonra garsonu tekrar çağırıp şöyle dedi:

“Bu mektubu karşıdaki evin kapıcısına götürün. Garaj kapısı önünde sigara içen şu kasketli adam.”

Birkaç dakika sonra kapıcı karşılarında duruyordu. Ganimard, başdedektif kılığını açık etmemek için ihtiyatlıydı. Sholmes adama pazar sabahı, siyahlar içinde genç bir kadının gelip gelmediğini sordu.

“Siyahlar içinde mi? Evet, sekiz gibi gelip ikinci kata çıktı.”

“Onu sık görüyor musunuz?”

“Hayır ama bir süredir sıklaştı. Son iki haftada neredeyse her gün gördüm.”

“Peki, pazardan beri?”

“Sadece bir kere... Bugünü saymazsak.”

“Ne! Bugün geldi mi?”

“Şu an burada zaten.”

“Burada mı!”

“Evet, on dakika önce geldi. Arabası her zamanki gibi Saint-Ferdinand Meydanı’nda bekliyor. Kapıda karşılaştık.”

“İkinci katta kim kalıyor?”

“İki kişi var: Terzi Matmazel Langeais ve bir ay önce Bresson adı altında mobilyalı iki oda kiralayan bir adam.”

“Neden ‘adı altında’ dediniz?”

“Takma ad kullandığını düşünüyorum. Odalarının temizliğini karım yapıyor ve aynı başharfleri taşıyan ikinci bir gömleğinin bulunmadığını söyledi.”

“Odalarda fazla zaman geçiriyor mu?”

“Hayır, neredeyse hep dışarıda. Üç gündür uğramadı.”

“Cumartesi gecesi burada mıydı?”

“Cumartesi gecesi mi? Bir düşüneyim... Evet, cumartesi akşam döndü, tüm gece kaldı.”

“Bu Bresson, nasıl biridir?”

“Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Değişken diyelim... Sırasıyla uzun boylu, kısa boylu, şişman, zayıf, koyu tenli ve açık tenliydi... Onu her zaman tanıyamıyorum.”

Ganimard ile Sholmes birbirlerine baktılar.

Ganimard, “Bu o.” diye fısıldadı. “Elbette o.”

Emektar Başdedektif bir anlığına karışık duygulara kapıldı ve bu, iki elini de yumruk yapıp sıkmasıyla sonuçlandı. Kendine daha hâkim görünen Sholmes ise kalbinde bir sıkışma hissetti.

Kapıcı, “Bakın!” dedi. “Genç hanım orada işte.”

Gerçekten de Matmazel binanın kapısından çıkmış, caddede bekleyen arabaya doğru yürüyordu.

“Şu da Bay Bresson.”

“Bay Bresson mu? Hangisi?”

“Koltuk altında bir paket taşıyan adam.”

“Ama hanımefendiyle ilgilenmiyor bile. Gen kadın arabaya tek başına bindi.”

“Onları birlikte hiç göremedim.”

İki dedektif bir anda ayaklandılar. Genç kadının gittiği yönün tersinde ilerleyen Lüpen’i, sokak lambalarının ışığı altında silüetinden tanımışlardı.

Ganimard, “Hangisini takip etmeyi yeğlersiniz?” diye sordu.

“Tabii ki Lüpen’i. Büyük balık o.”

“O zaman ben de kadının peşine düşüyorum.”

Ganimard’a vaka hakkında bir şey açık etmek istemeyen İngiliz, “Hayır, hayır!” dedi. “Onu nerede bulacağımı biliyorum. Siz de benimle gelin.”

Yoldan geçenlerin ve büfelerin arasında kendilerini gizlemeye çalışarak güvenli bir mesafeden Lüpen’in peşine düştüler. Onu takip etmeleri zor olmadı çünkü asla arkasına dönmüyor, sağ bacağında hafif bir aksamayla hızlı hızlı yürüyordu. Bu aksama o kadar hafifti ki anlamak için profesyonel bir göze ihtiyaç vardı. Onu dikkatle izleyen Ganimard şöyle dedi:

“Topal taklidi yapıyor. Ah! Keşke iki üç polis memuruyla üstüne atlayabilseydik. Böyle gözden kaybetme riskimiz var.”

Lakin Ternes Kapısı’na gelene kadar hiçbir polisle karşılaşmadılar ve tahkimatı aştıkları için artık en ufak bir yardım çağırmaları mümkün değildi.

Sholmes, “Ayrılırsak daha iyi olacak.” dedi. “Sokak fazla tenha.”

Victor Hugo Bulvarı’ndaydılar. Karşı kaldırımlara geçtiler ve ağaç gölgeleri altından yürüdüler. Lüpen sola dönüp Sen Nehri boyunca ilerlemeye başlayınca da aynı şekilde yirmi dakika devam ettiler. Kısa süre sonra Lüpen’in nehir kıyısına indiğini gördüler. Orada yalnızca birkaç saniye kaldı ama iki dedektif hareketlerini gözlemleyemedi. Sonra kıyıdan ayrılıp geldiği yolu geri yürümeye başladı. Peşindeki dedektifler kapının gölgesine gizlendi ve Lüpen önlerinden geçti. Koltuk altındaki paket kaybolmuştu. O yoluna devam ederken evlerin gölgelerinden başka bir adam fırladı ve hemen ağaçların arasına saklandı.

Sholmes alçak sesle, “Şu herif de Lüpen’i takip ediyor gibi.” dedi.

“Evet, gelirken yolda gördüm sanki.”

Takip tekrar başlamış ama yeni adamın varlığıyla daha karmaşık bir hâl almıştı. Lüpen Ternes Kapısı’ndan tekrar geçerek Saint-Ferdinand Meydanı’ndaki eve döndü.

Kapıcı kapıyı tam kapıyordu ki Ganimard önünde belirdi.

“Onu gördünüz mü?”

“Evet. Ben merdiven lambasına gaz doldururken o da kapısını kapayıp sürgüsünü çekti.”

“Yanında kimse yok muydu?”

“Hayır, hizmetçisi de yok. Yemeklerini burada yemez.”

“Servis merdiveni var mı?”

“Hayır.”

Ganimard, bunun üzerine Sholmes’e dönerek şöyle dedi:

“Siz Demours Sokağı’ndaki karakola giderken ben de kapısının önünde nöbet tutsam iyi olur.”

“Bu sırada kaçarsa?”

“Ben buradayım ya!”

“Onunla teke tek bir dövüş sizin için adaletsiz olur.”

“Evine girecek değilim, buna hakkım yok, bilhassa gece vakti.”

“Lüpen’i tutuklamak söz konusuysa bunu nasıl yaptığınıza dair kimse size soru sormayacaktır. Neyse. Gidip zili çalalım ve ne olacak görelim.”

İkinci kata çıktılar. Sahanlığın solunda çift kanatlı bir kapı vardı. Ganimard zili çaldı. Cevap gelmedi. Yine çaldı, yine cevap gelmedi.

Sholmes, “Girelim.” diye fısıldadı.

Ganimard, “Tamam, hadi bakalım.” diye karşılık verdi.

Buna rağmen kararsız hâlde oldukları yerde durmaya devam ettiler. Nihai bir eylemi gerçekleştirme anında tereddüde düşen insanlar gibi, hareket etmekten çekindiler. Üstelik Arsen Lüpen’in orada, tek yumrukla kırılabilecek narin bir kapının hemen arkasında, çok yakınlarında olması imkânsız geliyordu. İkisi de Lüpen’i gayet iyi tanıyor, bu kadar aptalca bir tuzağa düşmeyecek kadar cin fikirli olduğunu biliyordu. Hayır, hayır, Lüpen artık orada değildi. Bitişikteki evlerden, çatılardan, uygun şekilde hazırlanmış bir çıkıştan çoktan kaçmıştı ve bir kez daha yakalayacakları, yalnızca Lüpen’in gölgesi olacaktı.

Kapının diğer tarafından gelen belli belirsiz bir sesle irkildiler. O an orada durduğu, onlardan gerçekten de narin bir kapıyla ayrıldığı, konuştuklarını dinlediği izlenimine kapıldılar, hatta bundan neredeyse ikisi de emindi.

Ne yapmalılardı? Ciddi bir durumdaydılar. Mesleklerinin eski kurtları olmalarına rağmen, o kadar heyecanlı ve tedirgindiler ki kendi kalp atışlarını duyabildiklerini düşündüler. Ganimard sorgular gözlerle Sholmes’e baktıktan sonra kapıya şiddetle vurdu. Anında ayak sesleri duydular ki bu da Lüpen’in saklanmaya dahi tenezzül etmediğini gösteriyordu.

Ganimard kapıyı sarstı. Ardından Sholmes’le güçlerini birleştirip omuzlarıyla abandılar. Kapı sonunda açılınca şaşkınlıktan oldukları yerde donup kaldılar. Bitişik odada biri ateş etmişti. Bir ateş daha ve yere yığılan birinin sesi...

Odaya girdiklerinde, yüzü şömine mermerine dönük hâlde yerde yatan bir adam gördüler. Vücudu son kez kasılınca silahı elinden kaydı. Ganimard eğilip adamın başını çevirdi. Biri yanağında, diğeri şakağında iki geniş yaradan akan kanlar yüzünü kaplıyordu.

Ganimard, “Tanınmaz hâlde.” dedi.

Sholmes, “Önemli değil!” dedi. “Bu adam, Lüpen değil.”

Nereden biliyorsunuz? Yüzüne bakmadınız bile.”

Sholmes küçümser bir tavırla gülümseyerek, “Arsen Lüpen’in kendini öldürecek biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Ama takip ettiğimiz adamın o olduğunu düşünmüştük.”

“Öyle düşündük çünkü buna inanmak istedik. O adam âdeta aklımızla oynuyor.”

“O zaman suç ortaklarından biri olmalı.”

“Arsen Lüpen’in suç ortaklarının da kendilerini öldüreceğini hiç sanmıyorum.”

“Bu kim o zaman?”

Cesedi incelediler. Bir cepte Herlock Sholmes boş bir cüzdan, başka birinde Ganimard birkaç altın para buldu. Ne iç çamaşırlarında ne de kıyafetlerinde isminin başharfleri vardı. İçeride buldukları büyük bavul ile iki valizse yalnızca kıyafetle doluydu. Ganimard, şömine rafında duran gazete yığınını açtı. Hepsinde Yahudi lambasının çalınmasıyla ilgili haberler vardı.

Bir saat sonra Ganimard ile Sholmes olay yerinden ayrıldıklarında, zamansız ziyaretleri nedeniyle intihara sürüklenen garip karakter hakkında daha fazlasını öğrenememişlerdi

Bu adam kimdi? Kendini neden öldürmüştü? Yahudi lambası meselesiyle bağlantısı neydi? Nehirden döndüğü sırada onu takip eden kimdi? Çok fazla karmaşık soru ve gizem barındıran bir olaya karışmışlardı.

Herlock Sholmes, yatmaya gittiğinde keyifsiz bir ruh hâli içindeydi. Sabah uyandığında şu mesajı aldı:

*Arsen Lüpen, Bay Bresson kimliği altındaki trajik ölümünü size bildirmekten onur duyuyor ve sizden, 25 Haziran Perşembe günü, masrafları devlet tarafından karşılanacak cenaze alayına, ayinine ve törenine katılmanızı rica ediyor.*

## 2

Sholmes, Arsen Lüpen’in notunu elinde sallayarak Wilson’a, “Görüyorsun ya eski dostum, bu olayda beni çileden çıkaran, bu lanet adamın gözünü sürekli üstümde hissetmem.” dedi. “En gizli düşüncelerim bile ondan kurtulamıyor. Her adımını kesin ve belirli bir mizansene göre atan, oraya giden, şunu söyleyen bir oyuncu gibi davranıyorum çünkü daha yüksek bir irade böyle istiyor. Anlıyor musun, Wilson?”

Wilson, ateşi kırk ila kırk bir derece arasında gidip gelen bir adamın derin uykusuna dalmamış olsaydı kesinlikle anlardı ama onun dinleyip dinlemediği Sholmes için önemli değildi, kaldığı yerden sözlerine devam etti:

“Cesaretimi yitirmemek için tüm enerjimi toplamalı, tüm kaynaklarımı kullanmalıyım. Neyse ki iğne batmasından hallice bu ufak tefek sorunlar beni yalnızca daha fazla güdülüyor. İğnenin acısı yatıştığı, özgüvenimin aldığı yara kapandığı gibi kendime hep şöyle derim: ‘Eğlenmene bak, dostum, son gülen iyi güler.’ Kaldı ki ilk gönderdiği not ve bu notun küçük Henriette’in aklına

düşürdüğü fikir yüzünden Alice Demun'la yazışmalarının sırrını bana açık eden bizzat Lüpen değil miydi? Bu detayı unutuyorsun, eski dostum."

Eski dostunu uyandırma pahasına, gürültülü adımlarla odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Nihayetinde işler kötü gitmiyor. İlerlediğim yol biraz karanlık belki ama önümü görmeye başlıyorum. Her şeyden önce Bay Bresson'a odaklanacağım. Ganimard'la Sen kıyısına, Bresson'un paketi fırlattığı yere gideceğiz, böylelikle beyefendinin rolünü anlayacağım. Gerisi Alice Demun'la oynayacağım basit bir oyun. Hafif sıklet bir rakip, ne dersin Wilson? Çok geçmeden kitaptaki cümleyi ve bu fazladan harfin, yani 'H'nin ne anlama geldiğini öğreneceğimi düşünmüyor musun? Bu son derece önemli bir nokta, Wilson."

O sırada Matmazel içeri girdi ve kendi kendine konuşan Sholmes'ü görünce nazikçe şöyle dedi:

"Hastamı uyandırırsanız size çok kızarım, Bay Sholmes. Onu rahatsız etmeniz doğru değil. Doktor tamamen rahat etmesinin, iyice dinlenmesinin gerektiğini söyledi."

Sholmes ona tek kelime etmeden bakıyor, akıl almaz soğukkanlılığını ilk karşılaştıkları zamanki gibi şaşkınlıkla izliyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsunuz, Bay Sholmes? Sanki aklımdan geçenleri okumaya çalışıyorsunuz, kafanızda kırk tilki dolaşıyor. Öyle değil mi? Cevap verin lütfen."

Onu, güzel yüzündeki masum ifadeyle, tatlı gülümsemesiyle, kavuşturduğu elleriyle, göğsünü hafifçe öne eğdiği tüm vücuduyla sorguluyordu. Bunu öyle bir içtenlikle yapıyordu ki İngiliz sonunda sinirlendi. Genç kadına yaklaşıp alçak sesle şöyle dedi:

"Bresson dün gece kendini öldürdü."

Matmazel sanki onu anlamıyormuş gibi bakınca edince tekrar etti:

"Bresson dün gece kendini öldürdü..."

Genç kadının yüzünde en ufak bir duygu emaresi yoktu. Ne ufak bir kasılma, ne yalan söyleyen birinin gerginliği...

Sholmes öfkeyle, "Haberiniz vardı!" dedi. "Aksi takdirde en azından irkilirdiniz. Ah! Düşündüğümden de güçlüsünüz. Peki, benden herhangi bir şey saklamanız size ne fayda sağlayacak?"

Dedektif yandaki masaya koyduğu alfabe kitabını aldı ve kesilmiş sayfayı açtı.

"Yahudi lambasının çalınmasından dört gün önce Bresson'a gönderdiğiniz

notun içeriğini tam olarak çözemem için buradaki eksik harflerin hangi sırayla dizilmesi gerektiğini söyleyebilir misiniz?”

“Hangi sırayla mı? Bresson mu? Yahudi lambası mı?”

Ne anlama geldiklerini bulmaya çalışıyormuşçasına bunları yavaşça tekrarladı.

Sholmes, “Evet, bu kâğıt parçasında kullanılan harfler.” diyerek üsteledi. “Bresson’a ne dediniz?”

“Kullanılan harfler... Ne dedim...”

Genç kadın aniden kahkahalarla gülmeye başladı ve ardından devam etti:

“Ah! Şimdi anladım! Soygunun iş birlikçisiyim! Yahudi lambasını çalıp sonra da kendini öldüren Bresson isminde biri var. Ben de bu beyefendinin arkadaşıyım. Hah! Ne kadar saçma!”

“Dün akşam, Ternes Caddesi’ndeki evin ikinci katında kiminle görüştünüz?”

“Terzim Matmazel Langeais’yle tabii ki. Arkadaşım Bay Bresson ile terzim aynı kişi mi?”

Tüm bildiklerine rağmen Sholmes şüpheye düştü. Korku, neşe, kaygı, tüm duygular taklit edilebilirdi ama mutlak kayıtsızlık ya da gamsız bir kahkaha taklit edilemezdi. Yine de sordu:

“Geçen akşam, Kuzey İstasyonu’nda neden yanıma geldiniz? Bu soygunu araştırmadan derhâl geri dönmem için neden yalvardınız?”

Genç kadın yine doğal gülümsemesiyle, “Ah! Fazla meraklısınız Bay Sholmes.” dedi. “Size ceza olarak hiçbir şey söylemeyeceğim. Üstelik hastaya göz kulak olmak zorundasınız çünkü benim acilen eczaneye gitmem gerekiyor. Acele bir reçete... Görüşürüz.”

Ardından odadan çıktı.

Sholmes, “Alt edildim.” diye fısıldadı. “Hem ağzından tek laf alamadım hem de kendi elimi açık ettim.”

Mavi elmas vakasını ve Clotilde Destange’ı nasıl sorguladığını hatırladı. Sarışın Kadın’da gördüğü aynı sükûnet değil miydi bu? Arsen Lüpen’in koruması ve etkisi altında, korkunç tehlikeler karşısında dahi soğukkanlılığını koruyan o kişilerden biriyle daha yüz yüze gelmemiş miydi?

“Sholmes... Sholmes...”

Onu çağıran Wilson’a yaklaşarak, “Ne oldu, eski dostum? Ağrın mı var?” diye sordu.

Wilson dudaklarını oynatsa da konuşamadı. En sonunda müthiş bir gayretle şöyle dedi:

“Hayır... Sholmes... O değil... Bu imkânsız...”

“Ne anlatıyorsun? O diyorum sana, o! Yalnızca Lüpen tarafından hazırlanıp bilgilendirilmiş kuklalardan biri karşıma çıktığında aklımı yitirmiş gibi böyle aptalca davranıyorum. Bahse girerim bir saate kalmaz Lüpen bu konuşmadan haberdar olur. Bir saat mi? Hemen hemen! Eczane, acele reçete... Palavra bunlar!”

Hızla evden çıkıp Messine Caddesi’nden aşağı yürüdüğünde, Matmazel’in eczaneye girdiğini gördü. On dakika sonra elinde beyaz kâğıda sarılı şişelerle tekrar göründü. Caddeyi çıkarken elinde şapkasıyla bir dilenci yanına yanaştı. Matmazel durup ona sadaka verdikten sonra yoluna devam etti.

İngiliz kendi kendine, “Onunla konuştu.” dedi.

Bu, kesinlikten ziyade bir içgüdüydü ama taktiğini değiştirmeye yetecek kadar güçlüydü. Genç kızı bırakıp sahte dilencinin peşine düştü. Böylece biri önde, biri arkada Saint-Ferdinand Meydanı’na vardılar. Adam kimiz zaman gözlerini ikinci katın pencerelerine dikerek, kimi zamanda binaya giren insanları izleyerek Bresson’un evinin etrafında uzunca süre dolandı. Bir saatin sonunda, Neuilly’e giden bir tramvaya binip üst kata çıktı. Sholmes de adamın biraz gerisine, gazetesinin açık sayfalarıyla kendini gizlemiş bir beyefendinin yanına oturdu. Tahkimatları geçerken gazetesini indirince Sholmes, bu beyefendinin Ganimard olduğunu fark etti. Emektar Dedektif, adamı göstererek şöyle fısıldadı:

“Bu, dün akşam Bresson’u takip eden adamımız. Bir saattir meydanda boş boş geziyor.”

“Bresson konusunda yeni bir gelişme var mı?”

“Evet. Bu sabah adresine bir mektup geldi.”

“Bu sabah mı? Öyleyse gönderen henüz Bresson’un öldüğünü öğrenmeden önce, muhtemelen dün postaya verilmiş.”

“Kesinlikle. Mektup şimdi sorgu yargıcında ama şu cümleleri hatırlıyorum: ‘Hiçbir taviz vermeye yanaşmıyor. Her şeyi istiyor, hem ilk hem de ikinci vakadakileri. Yoksa harekete geçecek.’ İmza yok. Gördüğünüz gibi, bu satırlar pek de işimize yaramıyor.”

“Sizinle aynı fikirde değilim, Bay Ganimard. Bu satırlar bana oldukça ilginç göründü.”

“Neden?”

Sholmes, genelde meslektaşına karşı takındığı kayıtsız tavırla, “Kişisel sebeplerden dolayı.” dedi.

Tramvay son durakta, Château Sokağı'nda durdu. Adam inip aheste aheste yürümeye başladı. Sholmes, onu o kadar yakından takip ediyordu ki Ganimard tedirgin olup şöyle dedi:

"Arkasına dönerse bizden kesinlikle şüphelenir."

"Dönmeyecek."

"Nereden biliyorsunuz?"

"O, Arsen Lüpen'in iş birlikçisi. Elleri cebinde böyle rahatça yürümesi, takip edildiğini bildiğini ve korkmadığını gösteriyor."

"Yine da fazla yakınız bence."

"Bir dakika içinde parmaklarımızın arasında kayıp gitmesini önleyebilecek değil. Kendinden fazla emin görünüyor."

"Siz de fazla emin konuşuyorsunuz... Şuraya bakın! İlerideki kafenin önünde bisikletli iki polis bekliyor. Onlardan yardım isteyip üstüne atlarsak parmaklarımızın arasından nasıl kaçabilir?"

"Adamımız bu konuda pek endişelenmişe benzemiyor. Aslına bakarsan, kendisi onlardan yardım istiyor."

"Tanrım! Ne cüretle!"

İki polis bisikletlerine binmeye hazırlanırken adam gerçekten de onlara yaklaşıp bir şeyler söyledi. Sonra kafenin duvarına yaslanmış duran üçüncü bir bisiklete atlayıp iki polisin eşliğinde hızla uzaklaştı. Bunun üzerine İngiliz kahkahayla güldü.

"Hah! Ne dedim ben! Bir, iki, üç ve toz oldu! Kimle beraber? İki meslektaşınızla, Bay Ganimard. Arsen Lüpen mükemmel bir organizasyonun başında. Emrinde bisikletli polisler var! Size adamımızın kendinden emin olduğunu söylemiştim."

Sinirlenen Ganimard, "Şunu da söyleyin o zaman, ne yapmalıydık!" diye bağırdı. "Öyle gülmesi kolay!"

"Hadi, kızmayın. İntikamımızı alacağız. Şimdi bize takviye birlik gerek."

"Folenfant beni Neuilly Caddesi'nin sonunda bekliyor."

"Peki, onu alıp yanıma gelirsiniz."

Ganimard uzaklaşırken Sholmes de adamların izini sürdü. Bisikletlerinin tekerleri yivli olduğundan, izler tozlu yolda açıkça seçiliyordu. Kısa süre sonra bu izlerin onu Sen Nehri kıyılarına götürdüğünü ve üç adamın, Bresson'un önceki gece gittiği tarafa saptığını fark etti. Böylelikle daha önce Ganimard'la birlikte gölgelerinde saklandıkları kapıya ulaştı. Biraz ileride, birbirine karışmış

lastik izleri buldu, adamlar o noktada bir süre durmuştu. Tam karşısında, nehre doğru uzanan ve ucunda eski bir kayığın beklediği küçük bir kara parçası vardı.

Burası Bresson'un paketini fırlattığı ya da bıraktığı yerdi. Sholmes kıyıya indiğinde bayırın az eğimli, suyun sığ olduğunu görünce paketi bulmanın kolay olacağını düşündü. Tabii, üç adam ondan önce davranmadıysa...

Kendi kendine, "Hayır, hayır." dedi. "Buna zamanları yoktu... En fazla on beş dakika... İyi de neden bu tarafa geldiler ki?"

Küçük kayığında oturan bir balıkçıya sordu:

"Bisikletli üç adam gördünüz mü?"

Balıkçı başını iki yana sallayınca İngiliz ısrar etti:

"Görmemiş olamazsınız... Üç adam... Gelip iki adım ötenizde durmuş olmalılar."

Balıkçı, oltasını koltuk altına alarak cebinden bir defter çıkardı. Sayfalardan birine bir şeyler karaladıktan sonra yırtıp Sholmes'e uzattı. İngiliz afalladı. Elindeki sayfanın ortasında, alfabe kitabından kesilmiş dizi harf bulunuyordu:

ACEHILNPVYCEO – 237

Nehre vuran güneşten korunduğu geniş hasır şapkası, yanında katlı duran ceketi ve yeleğiyle balıkçı tekrar işine döndü. Oltasının su altında süzülen tıpasını pür dikkat izliyordu. İç karartıcı ve berbat birkaç dakikalık sessizlikten sonra Sholmes, neredeyse acınası bir endişeyle kendi kendine şöyle dedi:

"Bu adam, Lüpen mi?" Gözlerinin önündeki hakikat birden daha belirgin hâle geldi. "Bu o! Olabileceklerden korkmadan, en ufak bir tedirginlik belirtisi göstermeden orada sakince oturabilecek tek kişi o! Hem o gizemli harfler meselesini başka kim bilebilir ki? Alice habercisiyle onu uyardı."

İngiliz bir anda, farkında bile olmadan tabancanın kabzasını kavradığını hissetti. Gözleri de adamın sırtına, ensesinin biraz altına sabitlenmişti. Bir hareketiyle tüm bu oyun bitebilir, yabancı maceracının hayatı sefil şekilde sonlanabilirdi. Balıkçı kımıldamadı.

Balıkçı kımıldamıyordu bile.

Sholmes, ateş edip her şeyi bitirmek için şiddetli bir arzu duyarken silahıyla oynamaya devam etti fakat böyle bir eylemin dehşeti mizacına tiksinti verici derecede tersti. Onu kesinlikle öldürdü. Her şey biterdi.

İçinden, "Ah! Keşke kalkıp kendini savunsa." diye geçirdi. "Yoksa onun için çok daha kötü olacak. Bir saniye daha... Ve tetiği çekeceğim..."

Kulağına ilişen ayak sesleri, başını çevirmesine neden oldu. Ganimard,

yardımcılarıyla birlikte yaklaşıyordu. O an fikrini değiştirerek kayığa sıçradı ve bu ani hareketi, sıkı sıkıya bağlanmış palamarı şamandıradan ayırdı. Hemen adamın üzerine atılıp onu belinden yakaladı. Kayığın içinde yuvarlanmaya başladılar.

Debelenen Lüpen, “E sonra?” diye bağırdı. “Ne yapıyorsunuz ki şu an? Birimizin, diğerini mağlup etmesi ne işe yarayacak? Birbirimizle ne yapacağımızı bilmeden iki embesil gibi duracağız burada.”

İki kürek suya kaydı, kayık akıntıya kapıldı. Nidalar kıyı boyunca birbirine karışırken Lüpen devam etti:

“Ne yaygara kopardınız, beyefendi! Durumu algılama yetinizi mi yitirdiniz? Sizin yaşınızda koskoca bir adama yakışıyor mu böyle saçmalıklar! Yazık, yazık! Çirkin davranışlar bunlar!”

Lüpen, Dedektif’in ellerinden kurtulmayı başardı. Tüm bunlardan yılan Sholmes ise öldürmeye hazır hâlde elini cebine attı ama hemen küfrü bastı. Lüpen silahını almıştı. Hemen dizlerinin üstüne çöküp kıyıya yanaşmak için küreklerden birini yakalamayı çalıştı ama aynı esnada Lüpen de açık sulara ulaşmak için diğerine uzanıyordu.

Lüpen, “Uzanamıyorum... Olmayacak...” dedi. “Gerçi önemi de yok. Küreği alsanız da onu kullanmanıza mani olacağım ki sizin de bana aynısını yapacağınızı düşünüyorum. İşte hayat böyledir, biz amaçsız ve nedensizce boşu boşuna çabalarken son kararı kader verir. Anlamıyor musunuz? Kader bugün ihtiyar Lüpen’in yanında. Zafer! Akıntı benim yanımda!”

Gerçekten de kayık kıyıdan uzaklaşıyordu.

Lüpen, “Dikkat edin!” diye bağırdı.

Kıyıda biri silahını onlara doğrultmuştu. Lüpen başını eğdi ve ateş sesi duyuldu. Suya giden kurşunla kayığa bir miktar su sıçradı. Lüpen kahkahalara boğuldu.

“Tanrı’ya şükürler olsun, dostumuz Ganimard bu! Yalnız bu yaptığınız hiç hoş değildi, Ganimard. Meşru müdafaa dışında ateş etmeye hakkınız yok. Bu zavallı Lüpen sizi tüm vazifelerinizi unutturacak kadar vahşileştiriyor mu? Şimdi uslu durup bir daha ateş etmeyin! Aksi takdirde İngiliz dostumuzu vuracaksınız.”

Sholmes’ün arkasına geçip ayakta durarak Ganimard’la konuşmaya devam etti:

“Pekâlâ! Hazırım, Ganimard! Kalbine nişan alın! Biraz daha yukarı! Biraz sola! Ah! Iskaladınız... Tekrar deneyin... Eliniz titriyor, Ganimard... Nefes kontrolüne ne oldu? Soğukkanlılığınız nereye kayboldu? Bir, iki, üç, ateş! Yine ıskaladınız... Tanrım! Yetkililer size oyuncak tabanca mı veriyor?”

Lüpen, uzun ve ağır bir tabanca çıkarıp nişan almadan ateş etti. Dedektif elini şapkasına götürdü, mermi içinden geçmişti.

“Ne diyorsunuz, Ganimard? Gerçek silah diye buna derim! Selam durun, beyler! Asil dostumun, üstat Herlock Sholmes’ün tabancası bu!”

Gülerek silahı kıyıya doğru, Ganimard’ın ayaklarının dibine fırlattı. Sholmes, hayranlıkla gülümsemekten kendini alamadı. Lüpen, ne enerjik bir ruha sahipti! Neşesi nasıl da içtendi! Nasıl da gerçekten eğleniyormuş gibi görünüyordu! Sanki tehlike hissi ona fiziksel bir haz veriyordu. Bu sıra dışı adamın, sırf sonrasında savuşturarak eğlendiği için bilerek tehlike aramaktan başka bir amacı yokmuş gibiydi.

O sırada nehrin iki yakasına da insanlar toplanmıştı. Ganimard ve adamlarıysa akıntının yavaş yavaş sürüklediği küçük kayığı dikkatle izliyordu. Lüpen’in yakalanması, matematiksel bir kesinlikti.

Lüpen İngiliz’e dönerek, “İtiraf edin, efendim.” dedi. “Transvaal’ın[19] tüm altınlarını önünüze serseler şu anki konumunuzu vermezsiniz! Artık orkestranın başındasınız! Lakin önce bir girizgâh lazım. Ardından oyunun beşinci perdesine, Arsen Lüpen’in tutuklanmasına veya kaçışına atlayabiliriz. Şimdi, size bir soru soracağım, sevgili üstat fakat basitçe olumlu veya olumsuz cevap vermenizi istiyorum. Bu vakayla uğraşmayı bırakacak mısınız? Şimdiye dek neden olduğunuz zararı telafi edebilirim ama sonrası gücümü aşar. Ne diyorsunuz?”

“Hayır.”

Lüpen’in hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Bu inatçılık iyice canını sıkmaya başlamıştı ama devam etti:

“Israr ediyorum. Kendiminkinden ziyade sizin iyiliğiniz için ısrar ediyorum. Müdahalenizden ilk pişmanlık duyacak kişi sizsiniz, bu kesin. Son kez, evet mi, hayır mı?”

“Hayır.”

Lüpen eğilip kayığın arkasındaki tahtalardan birini oynattı ve birkaç dakika boyunca Sholmes’ün ne olduğunu kestiremediği bir işe girişti. Sonra kalkıp İngiliz’in yanına oturarak şöyle dedi:

“Zannedersem, efendim, bu nehrin kıyısına aynı sebeple geldik: Bresson’un bıraktığı nesneyi almak için. Bazı yoldaşlarımı davet etmiştim ve yaklaştığınızı bana bildirdiklerinde, kılığımdan da anlarsınız ki Sen Nehri derinliklerinde küçük bir keşfe çıkmak üzereydim. Her saat başı soruşturmanızın ilerleyişinden haberdar edildiğim için bu ziyaretinize hiç şaşırmadığımı da itiraf etmeliyim. Aslında oldukça basit. Murillo Sokağı’nda beni alakadar edebilecek en ufak şey

meydana geldiğinde, hemen bir telefonla bilgilendiriliyorum. Anlayacağınız, bu şartlarda...”

Konuşmayı aniden bıraktı. Yerinden oynattığı tahta yavaş yavaş yükseliyor, kayık su alıyordu.

“Kahretsin! Bu eski kayığın dibinde bir su yolu olduğunu düşünmek için haklı nedenlerim vardı. Nasıl tamir edileceğini bilmiyorum. Korkmuyorsunuz, değil mi?”

Sholmes omuz silkince Lüpen devam etti:

“Öyleyse takdir edersiniz ki benim kaçınmayı tercih edeceğim bir savaşa sizin hevesle atılacağınızı önceden bildiğimden, sonucu belli bir oyuna bir girişmek çok da keyfimi kaçırmadı çünkü tüm kozlar benim elimde. Karşılaşmamızı halka duyurmaya çalıştım, böylece yenilginiz herkesçe bilinecek ve başka bir Kontes Crozon ya da başka bir Baron Imblevalle, bana karşı yardımınızı istemeye kalkışmayacak. Sevgili üstadım, görüyorsunuz ki...”

Yine durdu ve yarı kapalı ellerini dürbün olarak kullanarak kıyıları taradı.

“Vay canına! Süper bir sandal, gerçek bir savaş gemisi kiralamışlar! Bakın, nasıl da kürek çekiyorlar! Beş dakikaya kalmaz bordalarlar ve işim biter. Bir önerim var, Bay Sholmes. Üzerime atlayıp beni bağlayın ve ülkemin adaletine teslim edin. Bu plan hoşunuza gitti mi? Tabii o zamana kadar batmazsak ki öyle bir durumda bize vasiyetimizi hazırlamaktan başka bir şey kalmaz. Ne dersiniz?”

Göz göze geldiler. Sholmes bu defa Lüpen’in hamlesini anlamıştı: Kayığın dibini delmişti ve su yükseliyordu. Topuklarına kadar ulaşmış, sonra ayaklarını kaplamıştı. Hiç hareket etmediler. Su ayak bileklerini de aştı. İngiliz, tütün kesesini çıkarıp bir sigara sardı ve yaktı. Lüpen konuşmasına devam etti:

“Bunu güçsüzlüğümün naçizane bir itirafı addetmeyin. Kendi seçmediğim bir alanda savaşmak istemediğimden muhakkak zaferime rağmen teslim oluyorum. Böylelikle Sholmes’ün korktuğum tek düşman olduğunu ve peşimden düşmedikçe endişemin süreceğini ilan ediyorum. Kader bana sizinle konuşma şerefini bahşetti ve ben de size bunları söyleyebilme fırsatını değerlendirmek istedim, sevgili üstadım. Tek pişmanlığım var ki o da bu konuşmayı ayak banyosu yaparken gerçekleştirmemiz. İşin ciddiyetini kaçıran bir durum, itiraf ediyorum... Ne dedim? Ayak banyosu mu dedim? Şu an durumumuz ondan daha kötü.”

Su, oturdukları tahtaya kadar ulaşmıştı ve kayık gitgide daha çok batıyordu. Sigarasını içmeye devam eden Sholmes, sakince manzaranın tadını çıkarıyor gibiydi. Tehlike tehdidi altındayken, etrafı kalabalıkla çevriliyken, peşine polis

sürüsü düşmüşken metanetinden ve keyfinden ödün vermeyen bu adamın önünde en ufak bir endişe belirtisi göstermesi söz konusu dahi olamazdı.

İkisi de birbirine her an şöyle diyebilir gibiydi: “Bu tür önemsiz şeyler için rahatını bozmaya değer mi? Her gün nehirde birileri boğulmuyor mu? Dikkate almaya değer bir olay mı bu?” Biri çene çalarken diğeri hayallere dalıyor, aslında son derece korktuklarını aynı kaygısızlık maskesi altında, gururlarının incinmemesi için saklıyordu.

Kayık bir dakika içinde batacaktı. Lüpen konuşmasına devam etti:

“Asıl soru, adalet savaşçılarının gelişinden önce mi, yoksa sonra mı batacağımız. Asıl soru diyorum çünkü kayığımızın kaderi zaten belli. Üstadım, vasiyet saatimiz gerçekten geldi. Tüm servetimi, dilediği gibi kullanması üzere İngiliz vatandaşı Herlock Sholmes’e bırakıyorum. Tanrım! Adalet savaşçıları ne hızlı yaklaşıyor! Ah! Cesur yürekler! Onları izlemek ne büyük zevk! Kürekleri nasıl da nizami çekiyorlar! Ah! Siz de mi geldiniz, Onbaşı Folenfant? Bravo! Savaş gemisi fikri süperdi. Sizi tüm üstlerinize önereceğim, Onbaşı Folenfant. Madalya ister misiniz? Oldu bilin. Yoldaşınız Dieuzy nerede? Ah! Sanırım onu sol yakada duran yüz kişinin başında görüyorum. Böylece kayıktan kurtulursam dahi solda Dieuzy ve kalabalığı tarafından, sağda da Ganimard ve Neuilly halkı tarafından yakalanacağım. Ne talihsiz bir ikilem...”

Kayık bir girdaba yakalanıp dönmeye başlayınca Sholmes ıskarmoza[20] tutunmak zorunda kaldı.

Lüpen, “Efendim, ceketinizi çıkarmalısınız.” dedi. “Daha rahat yüzersiniz. Hayır mı? Kabul etmiyor musunuz? Öyleyse ben de kendi ceketimi giyeceğim.”

Ceketini giyip Sholmes’ünkü gibi tüm düğmelerini ilikledikten sonra şöyle dedi:

“Ne laf anlamaz birisiniz! Bu vaka konusunda böyle inatçılık etmeniz ne kötü. Gücünüzü gösteriyorsunuz, anlıyorum fakat boşuna! Güzelim dehanızı ziyan ediyorsunuz...”

Sholmes sonunda sessizliğini bozarak, “Çok konuşuyorsunuz, Bay Lüpen.” dedi. “Kendinize fazla güvenmeniz ve pervasızlığınız nedeniyle de sık sık hata yapıyorsunuz.”

“Bu ağır bir serzeniş.”

“Öyle ki biraz önce farkında bile olmadan, ihtiyaç duyduğum bilgiyi verdiniz.”

“Ne! İhtiyaç duyduğunuz bir bilgi vardı ve bana sormadınız mı?”

“Sormama gerek kalmadı ki. Üç saat içinde, gizemin anahtarını Bay ve Bayan Imblevalle’e ulaştıracağım. Vereceğim tek cevap...”

Cümlesini bitiremedi. Kayık, iki adamı da kendisiyle birlikte alarak battı ve karinası[21] havada, hızlıca tekrar su üstüne çıktı. Her iki kıyıda da bağırışlar çığırışlar duyuldu ve bunu endişeli bir sessizlik takip etti. Sonra nidalar yine yükseldi. Kazazedelerden biri görünmüştü.

Bu, Herlock Sholmes’tü. Mükemmel bir yüzücüydü ve güçlü hamleleri, uzun kollarıyla Folenfant’ın teknesine doğru kulaç atmaya başladı.

Onbaşı, “Ha gayret, Bay Sholmes!” diye bağırdı. “Buradayız... Bırakmayın kendinizi... Onunla sonra ilgileniriz... Alırız onu da... Hadi, Bay Sholmes, halata tutunun.”

İngiliz ona uzatılan halatı kavradı ama bordaya tırmanırken arkasından biri seslendi:

“Üstadım, gizemin anahtarını bulacaksınız. Aslında çoktan bulmamanıza şaşıyorum. Peki ya sonra? Bu ne işinize yarayacak? O zamana kadar savaşı kaybetmiş olacaksınız...”

Tırmandığı karinaya rahatça yerleşen Arsen Lüpen, konuşmasına muhatabını ikna etmeyi umuyormuşçasına ciddi jestlerle devam etti.

“Sevgili üstadım, anlamalısınız ki yapılabilecek hiçbir şey yok, kesinlikle hiçbir şey. Kendinizi sokacağınız durum, acınası bir beyefendinin...”

Folenfant, “Teslim ol, Lüpen.” diye araya girdi.

“Hödüğün tekisiniz, Onbaşı Folenfant. Cümlemi yarıda kestiniz. Diyordum ki...”

“Teslim ol, Lüpen.”

“Tanrım! Tehlike altında mıyım ki teslim olayım, Onbaşı Folenfant? Tehlike altında olduğumu iddia edecek değilsiniz kuşkusuz.”

“Son kez uyarıyorum Lüpen, teslim ol.”

“Onbaşı Folenfant, beni öldürmeye niyetiniz olmadığını biliyorum. Kaçmamdan korktuğunuz için belki de yaralamayı düşünüyorsunuz. Peki, ezkaza ölümcül bir yara alırsam? Çekeceğiniz vicdan azabını düşünün! Bu pişmanlık sizi emekliliğinize dek takip eder.”

Silah sesi duyuldu.

Sendeleyen Lüpen, bir anlığına enkaza tutunduktan sonra bırakıp gözden kayboldu.

Tüm bunlar olup biterken saat tam üçtü. Saat altıda Herlock Sholmes, Neuilly’deki bir hancıdan ödünç aldığı fazla kısa pantolonu, fazla dar ceketi ile flanel gömleğini giymiş, kasketini takmış hâlde, Bay ve Bayan Imblevalle’e önceden haber verdiği görüşmeyi gerçekleştirmek üzere Murillo Caddesi’ndeki evin malum odasına girdi.

Bay ve Bayan Imblevalle, onu odada bir sağa bir sola yürürken buldular ve tuhaf kıyafetleri karşısında kahkaha atma isteklerini bastırmak zorunda kaldılar. Düşünceli havası ve kambur sırtıyla bir otomat misali pencereden kapıya, kapıdan pencereye yürüyordu. Her seferinde aynı sayıda adım atıyor, aynı

şekilde dönüyordu. Bir ara durup biblolardan birini aldı, mekanik hareketlerle inceledi ve yürüyüşüne devam etti. Nihayet çiftin karşısına dikilerek aklındakini sordu:

“Matmazel burada mı?”

“Evet, çocuklarla bahçede.”

“Sayın Baron, birazdan yapacağımız görüşmeye Bayan Delmun’un da katılmasını istiyorum.”

“Bu gerekli mi?”

“Biraz sabredin, beyefendi. Birazdan size sunacağım hakikatlerle bunun gerekliliğini göreceksiniz.”

“Pekâlâ. Suzanne, rica etsem onu çağırır mısın?”

Bayan Imblevalle aşağı inip çok geçmeden yanında Alice Demun’la geri döndü. Her zamankinden biraz daha solgun görünen Matmazel, neden çağrıldığını bile sormadan bir masaya yaslanarak ayakta durdu. Sholmes ona bakmadı ama ani bir hareketle Bay Imblevalle’e dönerek itiraz kabul etmez bir tonda şöyle dedi:

“Beyefendi, birkaç günlük araştırmanın ardından, her ne kadar bazı olaylar kısa süreliğine bakış açımı değiştirse de buraya ilk geldiğimde söylediklerimi tekrarlayacağım: Yahudi lambası bu konakta yaşayan biri tarafından çalındı.”

“Suçlunun ismi nedir?”

“Biliyorum.”

“Kanıtlar nerede?”

“Bu gerçeği saptamaya yetecek kadar kanıtım var.”

“Ama bize bundan fazlası gerekli. Çalınanların geri verilmesini istiyoruz.”

“Yahudi lambasının mı? O bende zaten.”

“Opal kolye? Enfiye kutusu?”

“Opal kolye, enfiye kutusu ve ikinci soygunda alınan her şey bende.”

Sholmes, zaferini kısa cümlelerle ilan etmeyi, böyle dramatik diyalogları seviyordu. Baron ve Barones şaşkına dönmüştü ve Dedektif’e sessiz bir merakla bakıyordu ki bu da övgülerin en büyüğüydü. Onlara, geride kalan üç gün boyunca yaptıklarının özetini geçti. Alfabe kitabını buluşundan bahsedip kayıp harflerin oluşturduğu cümleyi bir kâğıda yazdı. Sonra Bresson’un Sen Nehri kıyısına yolculuğunu ve maceracının intiharını anlattı. Nihayet Lüpen’le giriştiği mücadeleden, kayığın batışından ve Lüpen’in ortadan kayboluşundan söz etti.

Baron alçak sesle, “Geriye bir tek suçlunun adını vermek kalıyor.” dedi. “Kimi

suçluyorsunuz?”

“Alfabe kitabından harfleri kesen ve onlar aracılığıyla Lüpen’le iletişim kuran kişiyi.”

“Bu kişinin yazıştığı kişinin Arsen Lüpen olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Bizzat Lüpen’den öğrendim.”

Nemli, buruşuk bir kâğıt parçası uzattı. Bu, Lüpen’in kayıktayken defterinden koparıp verdiği sayfaydı.

Sholmes memnuniyetle, “Şunu da unutmamalısınız ki bana bu kâğıdı vererek kimliğini açık etmek zorunda değildi.” diye ekledi. “Çocukluk etti ve aradığım bilgiyi kendi elleriyle verdi.”

Baron, “Ne bilgisinden bahsediyorsunuz?” diye sordu. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

Sholmes bir kalem çıkarıp harflerin ve sayıların üstünden geçti.

ACEHILNPVYCEO – 237

Baron, “E yani?” diye sordu. “Bu daha önce gösterdiğiniz formülün aynısı.”

“Hayır. Benim gibi saatlerce bu formüle evirip çevirip baksaydınız, ilkiyle aynı olmadığını hemen anlardınız.”

“Nesi farklı?”

“Bunda fazladan üç harf, ‘C’,’E’ ve ‘O’ var.”

“Öyle mi? Fark etmedim.”

“Bu üç harfi, ‘cevaplayın’ sözcüğünün dışında kalan ‘H’ harfleriyle yan yana getirdiğinizde, mümkün olan tek kelimenin ‘ÉCHO’ olduğu konusunda bana katılacaksınız.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“*Écho de France* anlamına geliyor. Lüpen’in gazetesi, bildirilerini yayınladığı resmî yayın organı. ‘*Écho de France*’ın kişisel ilanlar sütununda, 237 numara altında cevaplayın.’ Gizemin anahtarı bu. Ben ararken Lüpen nezaket gösterip kendiliğinden verdi. Buraya da *Écho de France* ofisinden geldim.”

“Orada ne buldunuz?”

“Arsen Lüpen ile suç ortağının tüm iletişim geçmişini.”

Sholmes, yedi gazete çıkarıp dördüncü sayfalarını açtı ve parmağıyla şu satırları işaret etti:

1. *ARS. LÜP. Hanımefendi. Koruma. Rica. 540.*

2. *540. Açıklama bekleniyor. A. L.*

3. *A. L. Düşman. peşimde. yardım.*

4. *540. Adresi yazın. Araştıracağım.*

5. *A. L. Murillo.*

6. *540. Park saat üç. Mor menekşe.*

7. *237. Anlaşıldı cumart. pazar sabah park.*

Baron, “Siz buna tüm iletişim geçmişi mi diyorsunuz?” diye sordu.

“Tanrım! Tabii ki! Azıcık dikkatinizi verseniz siz de benimle aynı fikri paylaşacaksınız. İlk olarak, 540 imzasıyla bir kadın Arsen Lüpen’den koruma talep ediyor ve Lüpen de açıklama istiyor. Kadın peşinde bir düşmanın, şüphesiz Bresson’un olduğunu ve yardım edilmezse işinin biteceğini söylüyor. Şüphelenen ama bu yabancıyla iletişime geçmeye henüz cesaret edemeyen Lüpen, adresi istiyor ve araştıracağını belirtiyor. Kadın dört gün boyunca yazmakta tereddüt ediyor, tarihleri kontrol edebilirsiniz, sonunda Bresson’un tehditlerinin de baskısıyla sokağının adını, Murillo’yu veriyor. Ertesi gün, Arsen Lüpen saat üçte Monceau Parkı’nda olacağını bildirip onu tanıyabilmesi için buluşma yerine yakasında mor menekşeyle gelmesini rica ediyor. Bu noktada yazışmalarda sekiz günlük bir aralık var. Arsen Lüpen ile kadın gazeteyle yazışma gereği duymuyor, yani ya görüşüyorlar ya da doğrudan yazışıyorlar. Bresson’un taleplerini karşılamak için düzenlenen plana göre, kadının Yahudi lambasını çalması gerek. Geriye günü ayarlamak kalıyor. Kadın temkinli davranarak kesip yapıştırdığı sözcükler yardımıyla cumarteside karar kılıp şunu ekliyor: ‘Écho 237’de cevaplayın.’ Lüpen, anlaşıldığını ve ayrıca pazar sabahı parkta olacağını söylüyor. Pazar sabahı da soygun gerçekleşiyor.”

Baron, “Gerçekten de parçalar birbirine uyuyor.” diye onayladı. “Tüm hikâye tamamlandı.”

Sholmes devam etti:

“Pazar sabahı, soygundan sonra kadın evden ayrılıyor, ne yaptığını Lüpen’e anlatıyor ve Yahudi lambasını Bresson’a götürüyor. Her şey Lüpen’in öngördüğü gibi gerçekleşiyor. Açık pencere, yerdeki dört oyuk ve balkondaki iki çizikle kandırılan polisler, suçun bir hırsız tarafından işlendiği teorisini hemen kabul ediyor. Böylece kadının başı belaya girmiyor.”

Baron, “Bunun mantıklı bir açıklama olduğunu kabul ediyorum ama ya ikinci soygun?”

“İkinci soygunu, birincisi tetikledi. Gazeteler, Yahudi lambasının nasıl kaybolduğunu yazınca birilerinin aklına suçu tekrar edip geride bırakılanları çalma fikri geldi. Bu seferki yalandan değil, gerçek bir soygundu; merdiven

getirdiler, pencere zorladılar, korkuluklara tırmandılar...”

“Tabii, Lüpen de...”

“Hayır. Lüpen bu kadar aptalca davranmaz, insanlara öylesine önemsiz nedenlerle ateş etmez.”

“Kimdi o zaman?”

“Şüphesiz, Bresson’du ve tehdit ettiği kadının da bu soygundan haberi yoktu. Buraya giren, peşine düştüğüm ve zavallı Wilson’ımı yaralayan Bresson’du.”

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle. Bresson’un suç ortaklarından biri dün, intiharından önce ona mektup yazdı ki bu da konağınızdan çalınan tüm nesnelerin iadesi için bu suç ortağı ile Lüpen arasında görüşmeler yapıldığını kanıtlıyor. Lüpen her şeyi istiyordu, ‘hem ilk, hem de ikinci vakadakileri.’ Ayrıca adamı izliyordu. Bresson dün gece Sen Nehri kıyısına gittiğinde, Lüpen’in arkadaşlarından biri bizimle birlikte onu takip ediyordu.”

“Bresson’un Sen Nehri’nde ne işi vardı?”

“Soruşturmamın ilerleyişi hakkında bilgi almıştı.”

“Kimden?”

“Yahudi lambasının keşfedilmesiyse kendi macerasının da ortaya çıkacağından korkan aynı kadından. Böylece haberi alan Bresson, başını belaya sokabilecek şeyleri tek bir pakette toplayıp tehlike geçtikten sonra geri alabileceğini düşündüğü bir yere attı. Geri döndüğünde, Ganimard’la peşindeydik. Şüphesiz ki işlediği diğer suçların da etkisiyle vicdan azabı çekerek aklını yitirdi ve intihar etti.”

“Paketin içinde ne vardı?”

“Yahudi lambası ile diğer eşyalarınız.”

“Sizde değiller mi yani?”

“Lüpen’in ortadan kaybolmasının ardından, bana zorla ayak banyosu yaptırdığı, yani Bresson’un seçtiği yere gittim ve çalınan eşyalarınızı muşambaya sarılı buldum. İşte, şu masanın üzerinde duruyorlar.”

Baron tek kelime etmeden ipleri kesip ıslak muşambayı bir çırpıda yırtarak lambayı çıkardı. Ayağın altına yerleştirilen somunu çevirdi, elleriyle hazneye bastırarak vidaları söktü ve iki eşit parça hâlinde açılan lambanın içindeki yakut ve zümrütle süslü altın ejderhayı buldu. Sapasağlamdı.

Olayların basitçe açıklanmasının ardından, görünüşte gayet doğal bu sahneyi korkunç derecede trajik kılan bir şeyler vardı: Sholmes’ün, Matmazel aleyhine

söylediği her sözle yaptığı açık, dolaysız, reddedilemez suçlama ve bunun karşılığında Alice Demun'un muazzam sessizliği.

Birbiri takip eden küçük kanıtların acımasızca ortaya koyulduğu bu uzun süre esnasında, genç kadının yüzündeki tek kas oynamamış, hiçbir isyan ya da korku belirtisi berrak gözlerindeki dinginliği bozmamıştı. Ne düşünüyordu? En önemlisi de Herlock Sholmes'ün etrafında ördüğü kanıt zincirini kırmak için konuşmak ve kendini savunmak zorunda kalacağı o ciddi an geldiğinde ne diyecekti?

O an gelip çatmıştı ama genç kadın hâlâ susuyordu.

Bay Imblevalle, "Konuşun! Konuşsanıza!" diye bağırdı.

Kadın konuşmayınca ısrar etti:

"Tek sözcük sizi temize çıkarabilir. Tek bir inkâr sözü söylerseniz size inanacağım."

Matmazel bu sözü söylemedi.

Baron odada hızla bir ileri bir geri yürüdü, sonra durup Sholmes'e dönerek şöyle dedi:

"Hayır, beyefendi! Anlattıklarınıza inanmam mümkün değil. Bazı suçlar imkânsızdır! Bu suç da tüm bildiklerime ve bir yıldır gördüklerime ters düşüyor." Adından elini İngiliz'in omzuna koyarak, "Peki ya siz, beyefendi... Yanılmadığınızdan kesinlikle emin misiniz?" diye sordu.

Sholmes, birdenbire üstüne gelinen ve aradığı cevabı bulamayan biri gibi tereddüt etti. Sonra gülümseyerek şöyle dedi:

"Evinizdeki görevini göz önünde bulundurduğumuzda, Yahudi lambasının içinde muhteşem bir mücevher taşıdığını sadece suçladığım kişi bilebilir."

Baron, "Buna inanmam mümkün değil." diye tekrarladı.

"Kendisine sorun."

Gerçekten de genç kızın onda uyandırdığı güvenle kör olmuş hâlde denemediği tek şey buydu ama bundan kaçınması imkânsızdı artık. Genç kadına yaklaşıp gözlerinin içine bakarak sordu:

"Siz miydiniz, Matmazel? Mücevheri siz mi çaldınız? Arsen Lüpen'le yazışarak soygunu planlayan siz miydiniz?"

"Bendim, efendim."

Başını eğmedi. Yüzünde ne mahcup ne de korkmuş bir ifade vardı.

Bay Imblevalle homurdanarak, "Bu nasıl mümkün olabilir..." dedi. "Hayatta inanmazdım... Şüpheleneceğim son insan sizdiniz. Nasıl yaptınız bu rezilliği?"

“Bay Sholmes’ün anlattığı gibi yaptım. Cumartesiyi pazara bağlayan gece bu odaya inip lambayı aldım ve sabah o... O adama götürdüm.”

Barın, “Hayır!” diyerek itiraz etti. “İddia ettiğiniz şey imkânsız.”

“Neden imkânsız?”

“Çünkü o sabah bu odanın kapısını sürgülü buldum.”

Matmazel’in yüzü kızardı ve bir anda soğukkanlılığını yitirerek sanki tavsiye istiyormuş gibi Sholmes’e baktı. Sholmes ise Baron’un itirazından ziyade Alice Demun’un utanmasına şaşırmış gibiydi. Buna verecek cevabı yok muydu? Yahudi lambasının çalınması hakkında Sholmes’ün verdiği raporu kanıtlarla desteleyen itiraflar, yalnızca bir yalanı maskelemek için miydi?

Baron, “Bu kapı kilitliydi.” diyerek devam etti. “Onu, önceki gece bıraktığım gibi bulduğumu kesin şekilde söyleyebilirim. İddia ettiğiniz gibi bu kapıdan girdiyseniz, ya bu odadan ya da yatak odamızdan birinin size kapıyı açması gerekirdi. Oysa iki odada da kimse yoktu... Benden ve karımdan başka.”

Sholmes, duygularını belli etmemek için başını eğip elleriyle yüzünü gizledi. Sanki beyninde bir ışık çakmış ve onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Sislerin aniden kalktığı bir sabah manzarası gibi her şey netleşmişti.

Alice Demun masumdu!

Alice Demun masumdu... Bu gerçek, ilk günden beri bu korkunç suçlamayı genç kadına yöneltirken hissettiği huzursuzluğu açıklıyordu. Artık her şeyi açıkça görüyor, biliyordu. Ellerinde çürütülemez bir kanıt vardı. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp elinden geldiğince doğal bir ifadeyle Bayan Imblevalle’e baktı. Kadının yüzü, hayatın acımasız saatlerinde ortaya çıkan o alışılmadık solgunluktaydı. Saklamaya çalıştığı elleriyse belli belirsiz titriyordu.

Sholmes, “Bir dakika daha ve kendini ele verecek.” diye düşündü.

Kendi hatası yüzünden bu çifti tehdit etmeye başlayan korkunç tehlikeyi savuşturmak arzusuyla Bay ve Bayan Imblevalle’in arasına girdi lakin Baron’a bakınca büyük bir hayrete düştü. Işığıyla gözlerini kamaştıran aynı gerçek, şimdi Bay Imblevalle’i aydınlatıyordu. Aynı düşünce zinciri, şimdi onun aklından geçiyordu. Baron da anlamıştı, o da gerçeği görüyordu!

Alice Demun, bu amansız gerçeğe karşı çaresizce kendini ortaya koyamaya devam etti:

“Haklısınız, efendim, karıştırdım... Aslında bu kapıdan girmedim. Antreden ve bahçeden geçip merdiven yardımıyla...”

Gerçek bir adanmışlığın inanılmaz çabasını sarf ediyordu ama nafileydi!

Kelimeleri kulağa yanlış geliyordu, sesi yeterince ikna edici değildi. Dahası, berrak gözlerindeki o korkusuz bakışları, o içten tavırları kaybolmuştu. Başını eğdi, mağlup edilmişti.

Sessizlik tüyler ürperticiydi. Rengi iyice atan Bayan Imblevalle, endişe ve korkunun verdiği gerginlikle bekliyordu. Baron ise sanki mutluluğunun çöküşüne boyun eğmek istemiyormuşçasına bu korkunç şüpheyle hâlâ mücadele ediyor gibiydi. Sonunda karısına şöyle dedi:

“Konuş! Açıkla hadi!”

Bayan Imblevalle acıdan kıvranır hâlde ve alçak sesle, “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.” dedi.

“Öyleyse... Matmazel...”

“Matmazel fedakârlığıyla... Bağlılığıyla... Beni kurtardı ve suçu üstlendi.”

“Neden kurtardı? Kimden?”

“O adamdan.”

“Bresson’dan mı?”

“Evet, tehditlerinin hedefi bendim... Onunla bir arkadaşımın evinde tanıştım ve sözlerini dinleme gafletine düştüm. Affedemeyeceğin bir şey yaşanmadı... Ama ona iki mektup yazdım... O mektupları göreceksin... İkisini de geri satın aldım... Nasıl aldığımı biliyorsun... Ah! Biraz acı bana... Çok acı çektim!”

“Suzanne! Sen!”

Baron ona vurmaya, onu öldürmeye hazır şekilde yumruklarını sıktı ama kolları geri düştü ve fısıldayarak şöyle dedi:

“Sen, Suzanne... Sen! Nasıl olur!”

Bayan Imblevalle kısa kısa, kesik cümlelerle yürek parçalayıcı hikâyesini anlattı: adamın kötü şöhretini öğrenişini, pişmanlığını, paniğini... Ayrıca Alice’in bağlılığından, hanımının çaresizliğini tahmin etmesinden, yaşananları itiraf ettirdikten sonra Lüpen’e yazmasından ve onu Bresson’un pençesinden kurtarmak için hırsızlığı planlamasından bahsetti.

Gücü tükenen Bay Imblevalle iki büklüm hâlde, “Sen, Suzanne, sen...” diye yineledi. “Bunu nasıl yapabildin?”

Aynı günün akşamı, Calais ile Dover arasında sefer yapan *Ville-de-Londres* vapuru durgun sularda usulca süzülüyordu. Gece karanlık ve sakindi. Dingin bulutlar dağılıyor, etrafındaki hafif sis perdesi vapuru ay ile yıldızların beyazlığının yayıldığı sonsuz gökyüzünden ayırıyordu.

Yolcuların çoğu ya kabinlerine dönmüştü ya da salonlarda sohbet ediyordu.

Daha cesur birkaçı güvertede geziniyor, geriye kalanlar da sallanan büyük sandalyelerine gömülmüş, kalın battaniyeler altında uyukluyordu. Orada burada puroların ateşi seçiliyor, rüzgârın yumuşak nefesiyle karışmış, derin sessizlikte yükselmeye cesaret edemeyen sesler duyuluyordu.

Korkuluk boyunca yürüyen yolculardan biri, bankta yatan bir kadının yanında durup kısa süreliğine onu izledi. Kadın biraz kıpırdayınca şöyle dedi:

“Uyuyorsunuz sanmıştım, Matmazel Alice.”

“Hayır, Bay Sholmes, uykum yok. Düşünüyordum.”

“Münasebetsizlik saymazsanız neyi düşündüğünüzü sorabilir miyim?”

“Bayan Imblevalle’i. Çok mutsuz olmalı. Hayatı mahvoldu.”

“Ah! Hayır, hayır. Yaptığı hata çok da ciddi değildi. Bay Imblevalle her şeyi unutup onu affedecektir. Biz oradan ayrılırken bile ona karşı tutumu daha sıcaktı.”

“Belki de öyle ama unutması zaman alacak. Bayan Imblevalle de acı çekecek.”

“Onu çok mu seviyorsunuz?”

“Evet. Korkudan titrerken gülümseyebilmem, gözlerinizden kaçmak isterken yüzünüze bakabilmem için gereken gücü bana sağlayan da bu sevgiydi.”

“Onu geride bıraktığınıza üzülüyor musunuz?”

“Çok üzülüyorum. Ne akrabam ne de arkadaşım var. Tek dostum oydu.”

Genç kadının kederinden etkilenen İngiliz, “Yeni arkadaşlar bulacaksınız, size söz verdim, değil mi?” dedi. “Tanıdıklarım var... Nüfuzum yüksektir... Sizi temin ederim, İngiltere’ye geldiğiniz için pişmanlık duymayacaksınız.”

“Haklı olabilirsiniz ama Bayan Imblevalle’i göremeyeceğim artık.”

Daha fazla konuşmadılar. Herlock Sholmes güvertede biraz daha dolandıktan sonra geri dönüp yol arkadaşının yanına oturdu. Sis perdesi dağılıyor, bulutlar gökyüzünden ayrılıyor gibiydi. Yıldızlar parıldıyordu.

Sholmes makferlanından[22] piposunu çıkarıp doldurdu fakat arka arkaya dört kibrit çakmasına rağmen yakmayı başaramadı. Başka kibriti kalmayınca ayağa kalkıp birkaç adım ötede oturan adama sordu:

“Ateşiniz var mı acaba?”

Adam bir kibrit kutusunu çıkarıp içinden birini yaktı. Ateş yüzünü aydınlatınca Sholmes onu tanıdı. Yolculuk arkadaşı, Arsen Lüpen’di. İngiliz belli belirsiz bir şaşkınlık hareketi yapmasaydı, Lüpen gemideki varlığından haberi olduğunu düşünebilirdi. Sholmes duygularını bastırarak doğal görünen bir rahatlıkla elini düşmanına uzattı.

“Hâliniz vaktiniz nasıl, Bay Lüpen?”

İngiliz’in soğukkanlılığı karşısında hayranlığını gizleyemeyen Lüpen, “Bravo!” diye bağırdı.

“Bravo mu? Neden?”

“Nasıl neden? Sen Nehri’nde boğulduğuma tanıklık etmenizden birkaç saat sonra hayalet gibi önünüzde beliyorum ve gururunuzdan, ki şahsen tüm İngilizlere atfettiğim mucizevi bir gururdan, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermiyorsunuz. Tekrar ediyorum, bravo! Olağanüstü!”

“Olağanüstü bir yanı yok. Tekneden nasıl düştüğünüzü görünce onbaşının kurşunuyla vurulmadığınızı ve suya bilerek girdiğinizi anladım.”

“Ve sonrasında bana ne olduğunu bilmeden ayrıldınız mı?”

“Size ne olduğunu biliyordum zaten. Nehrin iki yakasındaki bir kilometrelik alanda en az beş yüz kişi vardı. Ölümden kaçtıysanız da yakalanmanız kesindi.”

“Gelin görün ki buradayım.”

“Dünyada beni asla şaşırtmayan iki adam var, Bay Lüpen: Biri benim, diğeri de sizsiniz.”

Böylece barış imzalandı.

Sholmes, Arsen Lüpen’e karşı her girişiminde başarılı olamamış, Lüpen ele geçirmekten kesinlikle vazgeçmesi gereken istisnai bir düşman olarak kalmış ve çatışmaları sırasında üstünlüğünü her zaman koruyamamış olsa da müthiş azmi sayesinde hem mavi elması hem de Yahudi lambasını geri almıştı. Belki bu seferki sonuç, özellikle seyirciler açısından o kadar da harika değildi çünkü Sholmes, Yahudi lambasının hangi koşullar altında geri alındığını gizlemek ve hırsızın adını bilmediğini ilan etmek zorunda kalmıştı. Lakin dürüst olmak gerekirse bu iki adam, Sholmes ile Lüpen, polis ile hırsız arasında ne galip ne de mağlup vardı. Her ikisi de eşit zaferler kazanmıştı.

Bu nedenle artık silahlarını bırakıp birbirlerinin hakkını teslim eden kibar düşmanlar olarak sohbet edebilirlerdi. Sholmes’ün isteği üzerine Lüpen garip kaçış hikâyesini anlattı:

“Tabii buna kaçış diyebilirsek. O kadar basitti ki! Yahudi lambasını geri almak için orada randevulaştığımızdan arkadaşlarım beni izliyordu. Bu yüzden kayığın ters dönmüş karinası altında yarım saat kaldıktan sonra, Folenfant ve adamlarının kıyıda cesedimi aradıkları bir andan faydalanıp enkaza geri tırmandım. Arkadaşlarıma da beni motorlu tekneleriyle alıp içlerinde Ganimard ile Folenfant’ın da bulunduğu şaşkın beş yüz kişinin gözleri önünde götürmek kaldı.”

Sholmes, “Ne hoş!” diye bağırdı. “Oldukça başarılı! Ya şimdi, İngiltere’de işiniz mi var?”

“Evet, birkaç hesap düzenlemesi... Ah unutuyordum... Bay Imblevalle nasıl?”

“Hepsini biliyor.”

“Ne demiştim ben size, sevgili üstadım? Zarardan dönülmez artık. İşimi kendi yöntemimle halletmeme izin verseydiniz daha iyi olmaz mıydı? Bir iki güne kalmaz Yahudi lambası ile diğer eşyaları Bresson’dan alıp Bay ve Bayan Imblevalle’e vermiş olurdum. Böylece o iki dürüst insan, sonsuza dek mutlu ve huzur içinde yaşardı. Bunun yerine...”

“Bunun yerine her şeyi berbat ettim ve korumanız altındaki bir ailenin kalbine nifak tohumu ektim.”

“Tanrım! Evet, koruyordum onları. İnsan her zaman çalmak, kandırmak, kötülük yapmak zorunda mı?”

“İyilik de mi yapıyorsunuz?”

“Vaktim olursa. Ayrıca, bunu eğlenceli buluyorum. Örneğin son maceramızda ben yardım edip kurtarma peşindeki iyi dâhiyken sizin keder ve gözyaşı getiren kötü dâhi olmanız son derece komik.”

İngiliz, “Gözyaşı mı!” diyerek itiraz etti.

“Elbette! Imblevallelerin yuvası yıkıldı ve Alice Demun ağlıyor.”

“Artık o konakta kalamazdı. Ganimard er ya da geç ne yaptığını öğrenecekti ve dolayısıyla iş Bayan Imblevalle’e kadar gidecekti.”

“Kesinlikle aynı fikirdeyim, üstadım. Peki, bu kimin hatası?”

Önlerinden iki adam geçti. Sholmes, dostane bir tonda Lüpen’e şöyle dedi:

“Bu beyefendileri tanıyor musunuz?”

“Sanırım biri vapurun kaptanı.”

“Diğeri?”

“Bilmiyorum.”

“Bay Austin Gilett. İngiltere’de, emniyet müdürünüz Bay Dudouis’ninkine benzer bir pozisyonda bulunuyor.”

“Ah! Ne büyük şans! Beni tanıştırma nezaketini gösterir misiniz? Bay Dudouis yakın arkadaşlarımdan biridir, aynısını Bay Austin Gilett için de söyleyebilmekten mutluluk duyarım.”

İki adam tekrar geçti.

Sholmes ayağa kalkarken Lüpen’in bileğini demirden bir el gibi sıkarak, “Ya

isteğinizi hemen yerine getirirsem, Bay Lüpen?” dedi.

“Niye bu kadar sert sıkıyorsunuz, efendim? Peşinizden gelmeye razıyım zaten.”

Gerçekten de en ufak bir direniş göstermeden İngiliz’in kendisini sürüklemesine izin verdi. Diğer iki adam uzaklaşırken Sholmes adımlarını hızlandırdı. Tırnakları Lüpen’in bileğine batıyordu.

Yürüyüşüne uygun hararetli bir tonda, “Hadi... Hadi...” dedi. “Çabuk! Daha hızlı!”

Ancak birden durdu, Alice Demun arkalarındaydı.

“Ne yapıyorsunuz Matmazel? Gelmenize gerek yok... Gelmeyin!”

Lüpen, “Matmazel’in kendi özgür iradesiyle gelmediğine dikkatinizi çekerim.” dedi. “Sizin benim bileğimi tuttuğunuz gibi ben de onun bileğini sıkıca tutuyorum.”

“Neden!”

“Çünkü onu da tanıştırmak istiyorum. Yahudi lambası vakasındaki rolü benimkinden daha önemliydi. Hem Arsen Lüpen’in hem de Bresson’un suç ortağıydı. Ayrıca Barones Imblevalle’in hikâyesini de anlatmak durumunda kalacak ki bu kanun adamı Bay Gilett’in büyük ölçüde ilgisini çekecektir. Siz de bu şekilde yardımsever müdahalenizi sınırlarına dek zorlamış olacaksınız, cömert Sholmes.”

İngiliz, tutsağının bileğini, Lüpen de Matmazel’inkini bıraktı. Birkaç saniye sessizce ve kımıldamadan birbirlerine baktılar. Sonra Sholmes dönüp bankına oturdu. Lüpen ile genç kadın da onu takip etti. Uzun bir sessizlikten sonra Lüpen konuşmaya başladı:

“Görüyorsunuz ya üstadım, ne yaparsak yapalım aynı tarafta olmayacağız. Siz çitin bir tarafındasınız, ben diğerinde. Selamlaşabilir, el sıkışabilir, birkaç dakika sohbet edebiliriz ama çit her zaman orada olacak. Siz hep Dedektif Herlock Sholmes olarak kalacaksınız, ben de Kibar Hırsız Arsen Lüpen. Dedektif Herlock Sholmes, hırsızın peşine düşme ve mümkünse onu içeri tıkma içgüdüsüne az ya da çok itaat edecek. Arsen Lüpen ise hırsızlık içgüdüsüyle daima dedektifin elinden kaçacak ve mümkünse onunla dalga geçecek ki bu sefer yapabiliyor. Ha! Ha! Ha!”

Nefret uyandıran, acımasız bir kahkaha attı. Sonra aniden ciddileşip genç kadına döndü.

“Emin olun Matmazel, işler son raddeye varsaydı bile size ihanet etmezdim. Arsen Lüpen kimseye ihanet etmez, özellikle de sevdiklerine ve hayranlık

duyduklarına. Cesur ve değerli birisiniz, sizi de sevip hayranlık duyduğumu söylememe izin verin.”

Cüzdanından bir kartvizit çıkarıp ikiye böldü ve yarısını genç kadına uzattı. Ardından duygulu, titreyen sesiyle şöyle devam etti:

“Bay Sholmes’ün sizin için planları başarısız olursa Leydi Strongborough’ya gidin, güncel adresini kolaylıkla bulabilirsiniz. Bu yırtılmış kartı kendisine uzatın ve bu sırada, ‘sadık dost’ deyin. Leydi Strongborough size bir kız kardeş bağlılığıyla davranacaktır .”

Genç kadın, “Teşekkür ederim.” dedi. “Yarın bu hanımefendiye gideceğim.”

Lüpen görevini yerine getirmiş bir adamın hoşnut havasıyla, “Bay Sholmes, size de iyi geceler diliyorum.” dedi. “Daha bir saatlik yolumuz var, dinlenmem gerekiyor.”

Banka boylu boyunca uzanıp ellerini başının arkasına koydu.

Ayın önündeki bulutlar dağılmıştı. Parlak ışığı, yıldızların etrafında ve suyun üstünde parıldıyordu. Engin gökyüzü âdeta ona aitmiş gibiydi. Kısa süre sonra, doğan günün artan ışığında ufuktaki İngiliz kıyıları seçilmeye başladı. Yolcular kabinlerinden çıkınca güverte kalabalıkla doldu. Bay Austin Gilett, Sholmes’ün Scotland Yard’dan tanıdığı iki dedektifle birlikte önlerinden geçti.

Lüpen bankın üzerinde hâlâ uyuyordu.

---

1 Hristiyan ve Musevilerde gelinin damada verdiği para veya mal. (ç.n.)

2 Fransa’nın ulusal ipotek bankası. (ç.n.)

3 *Eski Ahit*, “Krallar 3:16” (e.n.)

4 Marie Walewska (1786-1817). Polonyalı soylu ve I. Napolyon’un metresi. Daha sonra Napolyon’un subaylarından biriyle evlenmiştir. (e.n.)

5 Malmaison Şatosu, Napolyon’un ilk eşi Joséphine de Beauharnais’nin eski malikânesiydi. 1800 ila 1802 yıllarında, Fransa hükûmetinin ana merkeziydi. (ç.n.)

6 Edgar Allan Poe’nun (1809-1849) yazdığı ve bilinen ilk dedektiflik hikâyesi kabul edilen *Morgue Sokağı Cinayetleri*’nin başkahramanı. (e.n.)

7 Fransız yazar Émile Gaboriau’nun (1832-1873) dedektiflik hikâyelerinin başkahramanı, Mösyö Lecoq.

8 Paris’teki seçkin gösterilere veya popüler mekânlara gitmeyi alışkanlık edinmiş kişileri tanımlamak için kullanılan kavram. (ç.n.)

9 26 Ağustos 1346’da, Yüz Yıl Savaşları sırasında İngiltere ile Fransa arasında geçen Crécy Muharebesi. (ç.n.)

10 Trafalgar Muharebesi’nden bahsediliyor. 21 Ekim 1805’te, İngiliz donanması ile Fransız ve İspanyol donanmaları arasında gerçekleşen bu savaş, İngilizlerin kayıpsız zaferiyle sonuçlanmıştır. (ç.n.)

11 Sherlock Holmes karakterinin pek çok olayı, suç mahallindeki çamurları ve külleri inceleyerek çözmesiyle alay ediliyor. *Boscombe Vadisi Esrarı* isimli hikâyede Holmes, “Yüz kırk farklı pipo, puro ve sigara külüyle ilgili makale yazmıştım.” der. (e.n.)

12 Lat. *Olmazsa olmaz*. (ç.n.)

13 Önceleri resim ve heykel öğrencileri arasında yapılan, sonra mimari, müzik ve gravür alanlarına genişletilen yarışma. (ç.n.)

14 Bireyler veya gruplar arasında anatomi, coğrafi bölge, meslek grupları gibi çeşitli faktörlerden kaynaklanan farklılıklar ile benzerlikleri saptayarak daha geniş bir insan kitlesine uygun tasarımlar yapma imkânı sağlayan bilim dalı. (ç.n.)

15 Geminin içinde en alt bölüm. (ç.n.)

16 Fransızcada dikkat çekmeden tüymek anlamındaki “filer à l’anglaise” deyimi. İngilizcede de buna karşılık “Fransız gibi sıvışmak” anlamına gelen “take a French leave” deyimi vardır. (ç.n.)

17 Hava gazı lambasının ucu. (ç.n.)

18 Alıcısının postaneye gelerek alması gereken mektup ya da paket. (ç.n.)

19 1857’de Afrika kıtasında kurulan ve 1902’de lağvedilen devlet. 1840’ta başlayıp 1870’e kadar devam eden kazılarda, pek çok bölgesinde altın rezervi bulunmuştur. (ç.n.)

20 Kürek takmak için kayık ve sandalın yan kenarına dikine yerleştirilmiş ağaç çubuk. (ç.n.)

21 Gemi teknesinin su içinde kalan bölümü. (ç.n.)

22 Omuzdan bele kadar inen pelerinli, kolsuz palto. (ç.n.)